

1

Jessie arka kapının, evin etrafında dolaşan ekim rüzgârında hafif ve düzensizçe çarptığını duyuyordu. Çerçeve sonbaharda şiştiğinden kapıyı kapatmak için hızla çekmek gerekirdi. Bu kez çekmeyi unutmuşlardı. Gerald'a, birbirlerine fazla dalmadan gidip kapıyı kapatmasını söylemeyi düşündü Jessie. Yoksa bu çarpma onu çıldırtacaktı. Sonra aklına şu son durumda bunun ne kadar gülünç bir şey olacağı geldi. Bütün ruh hali mahvolacaktı.

Hangi ruh hali?

İyi bir soruydu bu. Gerald anahtar kilitte çevirdiği ve Jessie o hafif sıkırtı duyduğu zaman, ruh halinin, hiç olmazsa kendi açısından, korumaya değmeyeceğini anladı. Tabii kapının doğru dürüst kapanmamış olduğunu da bu yüzden farketmişti. Jessie için, 'esircilik oyunları'nın yarattığı cinsel uyarı fazla sürmemişti.

Ama Gerald için aynı şey söylenemezdi. Ayağında şort biçimi külotu vardı. Jessie'nin erkeğin ilgisinin azalmadan sürdürdüğünü anlaması için yukarılara, yüzüne bakmasına gerek yoktu.

Budalaca bir şey, diye düşündü Jessie. Ama 'budalaca' sözcüğü tüm olayı açıklamıyordu. Bunu itiraf etmekten hoşlanmasa da gerçek böyleydi.

"Neden şu işe boş vermiyoruz?"

Gerald bir an durakladı. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. Sonra odada iler-loyerek banyo kapısının sol tarafında duran şifonyere gitti. O arada somurtmasında geçmişti. Jessie yattığı yerden ona bakıyordu.

Kollarını kaldırarak iki yana uzatmıştı. Bu haliyle dev maymun King Kong'u bekleyen zincirlerle bağlanmış Fay VVray'e benziyordu. Bileklerinden bir çift kelepçeyle karyolanın maundan yapılmış iki direğine bağlanmıştı.

5

Zincirler ellerini ancak on beş santim oynatmasına izin veriyordu.

Gerald anahtarları şifonyerin üzerine bırakırken hafif iki sıkırtı duyuldu. Jessie'nin kulakları oğleden sonra saatleri için olağanüstü keskinleşmişti. Başlarının üstünde, yatak odasının yüksek beyaz tavanında göle vuran güneş ışınlarının yansımaları dans edip titreşiyordu.

"Ne dersin? Bu işin benim için pek çekiciliği kalmadı," diyen Jessie, zaten fazla da hoşlandığını yoktu aslında, diye eklemedi.

Gerald sırttı. Suratı telti, cildi pembeydi. Bir karganın kanadıkadar simsiyah olan saçlarının ortasında dar bir üçgen oluşturuyordu. Bu sırtışı Jessie'yi pek de hoşuna gitmeyen bir biçimde etkilerdi hep. Bunun ne olduğunu kesinlikle bilemiyordu ama...

Ah, pekâlâ bilebilirsin. Bu sırtıma Gerald'm suratına aptalca bir ifade veriyor. Sırtışının santim santim yayılmasıyla sanki zekâ derecesinin onar puan düştüğünü görebiliyorsun, Bu sırtışın yaygın halini aldığı an, acımasız bir şirket avukatı olan kocam, yerel akıl hastanesinden çalışması için salıverilmiş bir yamağa benziyor.

Zalimce bir düşünceydi ama tümüyle yanlış da sayılmazdı. İnsan neredeyse yirmi yıllık kocasına her sırtışında biraz geri zekâ yemiş gibi gözüktüğünü nasıl söylerdi? Söyleyemezdi kuşkusuz. Oysa Gerald'm gülümsemesi farklı, çok güzeldi. Başlangıçta Gerald'la çıkmasına bu sıcak ve neşeli gülümsemenin neden olduğunu sanıyordu. Babasının gülüşüne benziyordu... akşam yemeğinden önce cin-toniğini yudumlar ve aileye geçirdiği günle ilgili neşeli şeyler anlatırken böyle gülümserdi.

Ama Gerald'inki şimdi gülümseme değil sırtımaydı. Sanki böyle zamanlar için sakladığı bir ifade... Gerald böyle sırtıma bir kurda ya da korsana benzediğini düşünüyor olabilir. Ama ayağında bir bikini külotla, kollarını havaya kaldırmış yatan Jessie için bu sırtıma sadece budalacaydı. Hayır... geri zekâ. Ne de olsa Gerald pervasız bir maceraperest değildi. Şişman bir çocukken yalnızlık içinde geçen ergenlik çağında sürekli o erkek dergilerini okuyup kendi kendini doyuma ulaştıran tiplerden biri. Fazla iri, pembe suratlı bir avukattı. Saçlarının altında oluşturduğu üçgen giderek daralıyordu. Çok geçmeden tümüyle kabak kalacaktı. Dikleşen organışortunun biçimini bozan bir avukatı sadece... aslında şortunun biçimi fazla bozulmuyordu.

Ancak ne penisin sertleşmesi, ne de ölçüsü önemliydi. Önemli olan o sırtıydı. Hiç değişmemiş olması Jessie'nin sözlerini ciddiye alma-

dığını gösteriyordu. Tabii Jessie'nin karşı çıkması gerekiyordu. Ne de olsa oyun böyleydi.

"Gerald! Ben çok ciddiylim."

Adamın yüzündeki sırıtışı yayıldı. O küçük, zararsız avukat dişlerinden birkaçı daha gözükte. Zekâ derecesi tekrar yirmi otuz puan düştü. Ama hâlâ karısını duymuyordu.

Bundan emin misin?

Jessie emindi. Gerald'ı bir kitap gibi okuyabiliyordu. Bu noktaya erişmek için on yedi yıl süren bir evlilikten çok daha fazla şeylere gerek olduğunu düşünmekteydi. Ama genellikle Gerald'ın kafasından geçenleri doğru tahmin edebildiğine inanıyordu. Bunu başaramaması bir şeyin ciddi bir biçimde raydan çıkmış olduğunu gösterirdi.

Madem gerçek bu, kızım, nasıl oluyor da kocan seni bir kitap gibi okuyamıyor? Niçin bunun o eski seks komedisinin yeni bir sahnesi olmadığını anlayamıyor?

Hafifçe kaş çatma sırası bu kez Jessie'deydi. Kafasının içinde bazı sesler duyardı hep. Başkalarının da duyduklarını inanıyordu. Ama insanlar genellikle bundan söz etmezlerdi. Bağırsaklarının çalışmasından da söz etmedikleri gibi. Bu seslerden çoğu eski dostlardı. Hepsisi de terlikler kadar rahattılar. Ancak şimdiki bu ses yeniydi... ve bunun rahatlatıcı bir yanı da yoktu. Güçlü bir sestti. Genç ve canlı. Sabırsız. Şimdi yeniden konuşmaya başlamıştı. Kendi sorusunu yanıtlıyordu.

Mesele onun seni bir kitap gibi okuyamaması değil. Sadece bazen okumak istememesi, kızım.

"Gerald, gerçekten canım istemiyor. Anahtarları geri getir ve bu kelepçeleri aç. Başka bir şey yaparız. İstersen ellerini başının altına sokup öylece yatarsın. Ben de üsteyi kapı diğer yöntemi uygulayım."

O yeni ses, *bunu yapmak istediğinden emin misin*, diye sordu. *Bu adamla sevişmek istediğinden gerçekten emin misin?*

Jessie gözlerini yumdu. Böylece o sesi susturabilecekmiş gibi. Gözlerini açtığı anda Gerald karyolanın ayak ucunda duruyordu. Şortunun önü bir geminin burnu gibi uzanıyordu. Şey... belki de bir çocuğun oyuncak teknesi gibi. Sırtı daha da yayılmış, iki yandaki son birkaç dişi daha ortaya çıkmıştı. Altın dolgulu olanları. Jessie bu aptalca sırtımadan sadece hoşlanmamakla kalmadığını anladı. Onu aşağı görüyordu.

"Çok çok iyi davranırsan kalkmana izin veririm... Çok çok iyi davranabilir misin, Jessie?"

O yeni, saçmalıklara katlanmayan ses, *bayat numara*, dedi.

Gerald başparmaklarının gülnüncü bir gangster gibi külotunun beline soktu. Külot önemsenecek aşk araçlarını ıstıktan sonra oldukça hızlı aşağıya kaydı. Ve organ ortaya çıktı. Jessie'nin yeni yetmelik yıllarında *Fanny Hill* romanında okuduğu o tehlikeli aşk makinesi değildi bu. Uysal, pembe ve sünnetliydi. Öyle ahım şahım sayılmayacak on iki buçuk santim boyunda bir şey işte. Jessie iki ya da üç yıl önce arasıra Boston'a yaptığı yolculuklarından biri sırasında «Bir Mimarın Karnı» adlı bir film görmüştü. Tamam, diye düşündü. Şimdi de bir avukatın penisine bakıyorum... Gülmek için avurtlarını sırmak zorunda kaldı. Bu anda gülmek hiç de diplomatça bir davranış olmazdı.

Aynı anda aklına birşey gelince gülme arzusu söndü. Aklına gelenşuydu: Gerald onun ciddi olduğunu bilmiyordu. Çünkü adam için Maddy ve VVill'in kardeşi, Tom ve Sally'nin kızları, Gerald'in karısı, çoluksuzçocuksuz Jessie Mahout Burlingame aslında orada değildi. Anahtarlar kelepçelerin kilitlerinde hafif, çelikşıkırtıları çıkardıklarında ortadan kaybolmuştu. Gerald'in yeni yetme yıllardaki erkek dergilerinin yerini yazımasasının alt çekmesinde duran bir yığın çıplak kadın dergisi almıştı. Bu dergilerde sadece inci gerdanlık takmış çırılçıplak kadınlar ayıpostlarının üzerinde diz çökmüşlerdi. Seks aletleri Gerald'inkini gölgede bırakan erkekler onlara arkadan sahip oluyorlardı. Bu dergilerin arkalarında «Benimle açık saçık konuş" ilanları ve 900'le başlayan telefon numaraları arasında daşışırme kadınlarla ilgili reklamlar da vardı. Sözü mona bu bebekler anatomi açısından kusursuzdular. Jessie'nin o zamana dek karşılaştığı seks oyunlarının en garibiydi bu. Şimdi de pembe derileri, çizgi romanlardaki gibi ayrıntıları belirsiz vücutları ve ifadesiz yüzleriyle bu hava dolu bebekcikleri düşünüyordu. Duyduğu dehşet değildi. Ama içinde parlak bir ışık yandı ve bunun ortaya çıkardığı, sahne bu budalaca oyundan kesinlikle daha korkutucuydu. Ya da korkutucu olan bu oyunu bu kez gölün kıyısındaki yazlık evde oynamalarıydı. Oysa yaz kaçıp gitmişti ve bir yıl da gözükmeyecekti.

Ancak bunların hiçbiri Jessie'nin işitme duyusunu etkilememişti. Azıcık bile. Şimdi duyduğu bıçkışesiydi. Oldukça uzaklarda, belki de yedi buçuk kilometre kadar ötedeki koruda homurdanıp duruyordu.

-a-

Daha yakında, Kashv vakamak Gölünün ana kısmında güneye yaptığı yıllık uçuşa başlamakta gecikmiş olan bir gerdanlı dalgıç kuşu mavi ekim havasına doğru çığlık atıyordu. Daha da yakında, gölün kuzey kıyısında bir köpek havlıyordu. Bir dişli çarkını andıran bıçkışesi nedense Jessie'nin içini garip bir biçimde rahatlatıyordu. Ekim ayında, haftanın ortasında olmalarına karşın buralarda birinin daha olduğunu açıklıyordu bu ses. Yoksa sadece kapının gürültüsü duyulacaktı. Çürümüşetin içindeki aşınmış bir dişkadar gevşek olan kanatışmış çerçeveye çarpıp duruyordu. Jessie bu gürültüyü uzun süre dinlemek zorunda kalırsa çıldıracağını düşünüyordu.

Sadece göz lüğü olan çırılçıplak Gerald yatakta diz çöküp ona doğru sürünmeye başladı. Gözleri hâlâ ışıyordu.

Jessie ilk merak tatmin olduktan sonra da oyunu sürdürmesine bu işiltinin neden olduğunu sanıyordu. Yıllardan beri Gerald ona bakarken gözlerinde böyle bir canlılık görmemişti. Jessie çirkin sayılmazdı; kilo .ilmamayışarmıştı, vücudu hâlâ biçimliydi. Ama Gerald'ın ona duyduğu ilgi yine de azalmıştı. Jessie'ye göre bunun bir nedeni içkiydi. Herald evlendikleri ilk günlere göre çok fazla içiyordu. Ama Jessie hütün suçun içkide olmadığını biliyordu. Alışkanlığın horgörüye yol açtığıyla ilgili o klişeleşmiş söz de neyin nesiydi? Bunun birbirine âşik bir kadınla erkek için geçerli olmaması gerekirdi. Hiç olmazsa Jessie'nin İngiliz Edebiyatı derslerinde okuduğu Romantik şairlerin iddiaları buydu. Ancak Jessie üniversiteden sonraki yıllarda yaşamla ilgili, John Keats ya da Percy Shelley'nin hiç sözün ünetmedikleri bazı gerçekler olduğunu keşfetmişti. Ama tabii ikişair de Jessie'yle Gerald'ın yaşına gelmeden ölmüşlerdi. Oldukça genç yaşta hem de.

Şu anda ve burada bütün bunların pek de önemi yoktu. Önemli olan, Jessie'nin oyunu aslında istediğinden daha uzun sürdürmesiydi, çünkü Gerald'ın gözlerindeki o küçük, ateşli ışığı hoşuna gitmişti. Kendini genç, güzel ve istenen biri gibi hissetmesine neden olmuştu. Ama...

...ama Gerald'ın gözlerindeki o ifadenin seninle ilgili olduğunu ;:ndiysan çok yanıydın, kızım. Sen kendi kendini yanılttın. Belki de şimdi bu küçük düşürücüdüruma katlanmayı sürdürmek niyetinde olup olmadığına karar vermen... gerçekten karar vermen gerekiyor. Çünkü

aslında kendini böyle hissetmiyor musun? Küçük düşüğünün farkında değil misin?

Jessie içini çekti. Evet. Gerçekten öyleydi.

"Gerald, ben çok ciddiylim!" Daha yüksek sesle konuşmuştu. Gerald'ın gözlerindeki oışilti ilk kez biraz titredi. İyi! Anlaşılan Jessie' nin söylediklerini hâlâ duyabiliyordu. Onun için herşey hâlâ yolundaydı belki de. Harika değil de yolunda. Hiçbirşey çoktan beri 'harika' diye tanımlanacak durumda değildi zaten. Sonra Gerald'ın gözlerinde tekrar oışilti belirdi ve bir dakika sonra da o budalaca sırtı şizledi.

"Sana öğreteceğim, benim azametli güzelim," dedi. Bu sözleri gerçekten söyledi. 'Güzelim' sözcüğünü Victoria devrine özgülükötü bir melodramdaki bir evsahibi edasıyla söylemişti.

Bırak şu işi yapsın. Bırak şu işi yapsın da olsun bitsin.

Daha iyi tanıdığı bir sestir bu ve Jessie onun öğüdünü yerine getirmek niyetindeydi. Feminist Gloria Steinem'in bunu onaylayıp onaylamayacağını bilmiyordu. Aldırdığı da yoktu. Öneri çekiciydi, çünkü tümüyle patikti. Bırak yapsın da olsun bitsin. Tamam.

Sonra Gerald elini... o kısa parmaklı, yumuşak, penisinin ucu kadar pembe elini uzatarak göğsünü kavradı. Jessie'nin içinde birşey fazla gerilmiş bir kırılgı gibi koptu sanki. Kalçalarıyla sırtını hizla yukarı kaldırarak adamın elini üstünden fırlattı.

"Yeter artık, Gerald. Bu budalaca kelepçeleri aç da kalkayım! Bu oyunun bütün tadı daha geçen martta kaçtı. Yerde hâlâ kar olduğu sıralarda. Kendimi seksi değil, gülünç hissediyorum!"

Gerald bu kez karısının sözlerini sonuna kadar duydu. Jessie bunu gözlerindeki ışılın bir denbire sönüvermesinden anladı. Şiddetli rüzgârda sönen mum alevlerine benziyordu. Jessie kocasının sonunda iki sözcüğü kavradığı tahmin etti: 'budalaca' ve 'gülünç'. Gerald çocukken şişmandı, kalın öamlı gözlük takmak zorundaydı. On sekiz yaşına kadar hiçbir kızla çıkmamıştı. Sıkı bir rejim yapmaya ve kendisini saran yağlar onu boğmadan hepsinin icabına bakmak için vücudunu çalıştırmaya başladıktan bir yıl sonra ilk kez bir kızla çıkmıştı. Üniversitenin ikinci sınıfına geçtiği sırada kendi deyişiyile yaşamında 'herşeyi kontrol altına almıştı.' Sanki yaşam... ya da hiç olmazsa Gerald'ın yaşamı... ona evcilleştirilmesi emredilmiş, durmadan şahlanan vahşi bir atmış gibi. Ama Jessie onun lise yıllarının bir dehşet gösterisi olduğunu bili-

yurdu. O yıllardan Gerald'a ikişey miras kalmıştı: kendine karşı duydu-fju horgörüve başkalarına beslediği kuşku.

Gerald'ın bir şirket avukatı olarak kazandığı başarı güvenini ve ken-dine olan saygısını arttırmıştı. (Jessie'y'e evlenmesi de. Jessie bununla rolü olduğunu inanıyordu, hatta belki de hayati bir rolü vardı.) Ancak kocasının bazı kâbuslarının hiçbir zaman tümüyle sona ermemiş" idüğünü düşünüyordu. Gerald'ın kafasının derinliklerinde bir yerde okul zorbaları hâlâ ona eziyet ediyorlardı. Gerald'ın beden eğitimi dersinde kızlar gibi sınav çekmek dışında başka birşey başaramamasına tıAtf gülüyorlardı. Bazı sözcükler de sanki daha dün lise öğrencisiymiş gibi ona herşeyi anımsatıyordu. Örneğin 'budalaca' ve 'gülünç' sözlükleri... Ya da Jessie böyle olduğundan kuşkulanıyordu. Çoğu zaman İmlkologlar pek çok konuda inanılmayacak kadar budala davranırlardı. Htttta insan onların mahsus böyle davrandıklarını bile düşünecekti nere-rinse. Ancak bu uzmanlar bazılarını korkunç bir biçimde, ısrarla yıvıtma konusundan çok ustaydılar. Bazılarını, insanın kafasına habis Mükler gibi yapıyordu. Ve bazı sözcükler de, örneğin 'budalaca' ve 'gülünç' gibi, bu sülüklerin hemen canlanıp heyecanla kıvrılıp bükülmesine neden oluyordu.

Jessie böyle kalleşçe bir darbe indirdiği için ani bir utanç duymayı itekledi. Ama böyle birşey olmayınca da sevindi. Ya da hissettiği rahatlığı Galiba artık rol yapmaktan yorulmuş, diye düşündü ve bu fikir bir l .ısını sürükledi peşinden. Kendi seks acendası olabiliirdi. Eğer ftyloyse programda bu kelepçeli oyun kesinlikle yoktu. Bütün bu oyunu indinial çalmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Ah, evet, ilk birkaç İHMomeye endişeli bir heyecan eşlik etmişti. Eşarplarla yaptıkları oyunu Jessie birkaç kez de katmerli orgazm olmuştu. Oysa ender olarak 'i'iyurna ulaşırdı. Ama yine de bu denemelerin hoşuna gitmeyen yan liiri vardı. Kendini her nasılsa alçalmış hissetmesi de bunlardan biriy-

.oral'dın oyununun o ilk türlerinin her birinden sonra kâbuslar gör-""ir,.iii. Uykudan inleyerek, ter içinde uyanmıştı, iyice sıkarak yumruk .ıptığıelleri de bacaklarının arasındaydı. O kâbuslardan sadece birini i'iiirhyordu. Ama o anıuzaklarda kalmış, bulanıklaşmıştı. Rüyasında 'roket' oynuyordu,çıplaktı. Sonra güneşbirdenbire sönüveriyordu.

Bütün bunlara boşverşimdi, Jessie. Bunlar başka bir gün düşün-

bileceğınşeyler.Şu andaönemli olan tekşey Gerald'ın seni serbest bırakması.

Evet.Çünküonlannoyunu değildi bu, tümüyle Gerald'ındı. Jessie oyunu sırf kocasıistediği için sürdürmüştü. Ama bu neden artık yeterli değildi.

Gerdanlıdalığıkuşunun yalnızlık dolu sesi yine gölde yankılandı. Gerald'ın suratındaki o beklentili aptalca sırıtışın yerini somurtkan bir hoşnutsuzluk almıştı.«Seni kaltak karı, oyuncayımıkırdın!"diyormuşgibi bir ifadesi vardı.

Jessie birdenbire bu ifadeyi son kez iyice incelediği anıhatırladı. Gerald ağustosta ona parlak kâğıda basılmışbir broşür getirmişve neyi istediğini işaret etmişti.«Evet, tabii bir Porsche alabilirsin,"demişti Jessie de.«İstedğin bir Porsche'yse, onu alabilecek durumdayız."Ama onun Forest Caddesi Sağlık Kulübüneüye yazılmasının daha iyi olacağınıdüşünüyordu. Gerald iki yıldan beri orayaüye olacağınısöyleyip duruyordu. Jessie,«Şu ara sende Porsche'ye yakışacak bir vücut yok,"demişti. Pek de diplomatça davranmadığının farkındaydı. Ama onaöyle davranmanın zamanıdeğilmişgibi geliyordu. Ayrıca Gerald tepesini ivice attırmıştı. O ara kocasının duygularına aldırarak durumda değildi. Son zamanlarda giderek daha sık böyle olmaya başlıyordu. Jessieüzülmesineüzülüyordu ama bu konuda ne yapacağınıbilmiyordu.

Gerald soğuk bir tavırla,«Bu da ne demek oluyor?"diye sormuştu. Jessie, GeralçTın böyle sorular sorduğu zamançoğunlukla cevap beklemediğiniöğrendiğinden cevap verme zahmetine girmemişti.Önemli mesaj basit sözcüklerin altında gizliydi: Oyunu sportmence oynamıyorsun.

Ama o gün bu gizli mesaja aldırılmayan Jessie soruyu yanıtlamıştı. Belki de farkına varmadan bugüne hazırlanmıştı.«Şu demek oluyor: Bir Porsche'n olsun olmasın bu kişiye de kırk altısına basacaksın, Gerald... Ve yine on beşkilo fazlalığın olacak."Evet, zalimce sözlerdi bunlar. Ama Jessie keyfi davranabilir, parlak broşürün kapağındaki spor arabanın fotoğrafına bakarken gözlerininönünde beliren hayali Gerald'a açıklayabilirdi. Bir an için, küçük gölcüğe getirdiği arabanın içlastığıne sıkışıp kalan pembe suratlı, saçlarıalındaüçgen oluşturan küçük, tombul birçocuğu görür gibi olmuştu.

Gerald broşürükadının elinden kapıp başka birşey söylemedenı"ikoyle uzaklaşmıştı. O günden sonra Porsche konusu bir daha açılmamıştı... Ama Jessieçoğu zaman kocasınınöfkeli, Kraliçe Victoria tarzı ••Biz HiçEğlenmiyoruz"diyen bakışlarından onun bu konuyu düşündü-flünüanlamıştı.

Veşimdi bu bakışın daha daöfkelisini görüyordu.

"Sen bununeğlenceli>irşeye benzediğini söyledin. Sözlerini keli-mesi kelimesine tekrarlıyorum: 'Eğlenceli birşeye benziyor."

Jessie böyle söylemişmiydi? Herhalde söyledim, dedi kendi kendini"Ama bir hataydı. Sadece basit bir 'boşbulunma'. Muz kabuğuna husarak kayma gibi birşey. Gelgelelim bunu huysuzlaşmaya hazırlarımıBebek Huey gibi alt dudağınısarkıtan kocana nasıl söyledin?

Sorunun yanıtınıveremediğinden bakışlarınıışağıya doğru kaydırdıve o zaman hiçhoşuna gitmeyen birşeyi gördü. Gerald'ın Bay Mutlu kopyasiazıcık bile yumuşamamıştı. Bay Mutlu'nun planda değişiklik olduğunu

duymadığı anlaşıyordu.

"Gerald, benim sadece..."

"Canın istemiyor, öyle mi? Mızıkçılık yapıyorsun ama, öyle değilim ' Bütün gün için izin aldım. Geceyi de burada geçirirsek yarın sabah işe gidemeyeceğim." Bir an sıkıntıyla bunu düşündükten sonra yine limli. «Bunun eğlenceli birşeye benzediğini söylemiştin."

Jessie yaşlı ve yorgun bir pokerçi gibi mazeretlerini sıralamaya başladı. (Evet ama şimdi başım ağrıyor. Evet ama detöncesini kramp-hır yüzünden kıvraniyorum. Evet ama ben bir kadını, onun için de fikrimi değiştirmeye hakkım var. Evet ama şimdi gerçekten bu koskoca-manıssız yerdeyiz ve sen beni korkutuyorsun, seni iriyarı, yakışıklı, hayvan gibi erkek seni.) Bu yalanlar Gerald'ın ya yanlış fikirlerini besliyorlardı ya da egosunu. Bu ikisi birbiriyle kolaylıkla yer değiştirebilirdi.

Jessie daha bir kart, herhangi bir kartı almadan, o yeni sesi muşmaya başladı. İlk kez yüksek sesle konuşuyordu. Bunun dışarıda kafasının içindeki gibi olması Jessie'yi çok ilgilendirdi. Güçlü, ifadeni, kesin ve otoriter bir sestir bu.

İşin garibi tanıdıkta.

"Haklısın... herhalde öylesöyledim. Ama aslında bana eğlenceligibi gözüken, diğer A sınıfı tiplerle birlikte adın kapıya yazılmadan önce mininle yaptığımız gibi kaçacağımız, pervasızca davranacağımız düşün-

cesiydi. Seninle karyola yaylarını biraz zıplatabileceğimizi, sonra da verandada oturarak sessizliğin zevkini çıkaracağımız isanıyordum. Belki güneş battıktan sonra kelime bulmacası oynayacaktık. Bu, dava edilebilecek bir suçmu, Gerald? Ne düşünüyorsun? Bana söyle, çünkü bunu bilmeyi gerçekten istiyorum."

"Ama sen dedin ki..."

Kocasına son beş dakika türlü biçimde o lanet olasıca kelepçelerin çıkarılmasını istediğini söylemişti. Ama Gerald kelepçeleri hâlâ açmamıştı. Jessie'nin sabrı taşırıp öfkeye dönüştü. «Tanrım, Gerald! Bunun keyfi hemen hemen biz başlar başlamaz kaçtı! Eğer kafan bir tuğla kadar kalın olmasaydı sen de bunu anlardın!"

"Şu dilin! Şu alaycı, ukala sözlerin. Bazen öyle bıkiyorum ki..."

"Gerald, birşeye karar verdin mi, ne denirse densin seni etkileye-miyor bile. Bu kimin suçu?"

"Böyle davrandığın zaman senden hiç hoşlanmıyorum, Jessie."

Durum kötüden daha kötüye ve nihayet korkunca doğru gidiyordu. İşin en korkunç yanı herşeyin çok çabuk gelişmesiydi. Jessie birden bire kendini çok yorgun hissetti. Suçlu görünce aşkın hiçbirşeyini istemiyorum. Aferin, Paul Simon! Belki boyun kısa ama hiçde aptal değilsin.

"Hoşlanmadığını biliyorum. Hoşlanmamanın bir sakıncası da yok. Çünkü şu anda konu bu kelepçeler. Bir konuda fikrimi değiştirdiğin zaman benden ne kadar hoşlanıp hoşlanmadığın değil. Bu kelepçelerden *kurtulmak* istiyorum. Beni duyuyor musun?"

Birden bire üzüntüyle kocasının onu duymadığını anladı. Gerald hâlâ bir adım gerideydi.

"Kahretsin! Çok tutarsızsın! Fazla alaycısın! Seni seviyorum, Jess, ama bu lanet olasıca *dilinden* nefret ediyorum." Gerald sol avucunu sarkıttığı, gül goncasına benzeyen dudaklarına sürdü. Sonra kederle karısına baktı. Zavallı, eziyet edilen Gerald. Onu buraya, bu ilkel ormana getiren, sonra da cinsel sorumluluklarından kaçan bir kadın var başında. Zavallı, eziyet edilen Gerald, kelepçelerin banyo

kapısının yanındakişifonyerinüzzerinde duran anahtarlarınıalmak için hiçbir hareket yapmıyordu.

Jessie'nin kaygısı farkına varmadan yerini, daha önce de hissettiği öfke ve korku karışımına bırakmıştı. On iki yaşlarındayken kardeşi Will

blıloğumgünüpartisinde ona parmak atmıştı. Bütün arkadaşlarıbunugörmüşve hepsi de gülmüşlerdi.«Hah hah ha,çook koomik, senyo-ru,öööyle saanırım..."Ama Jessie'ye hiçde komik gelmemişti.

Herkesin içinde en çok Will gülmüştü. Gülerken ellerini dizlerine dayayarak ikibüklüm olmuş, saçlarıyüzüne düşmüştü. Bu olay Beatles, Slones ve Searchers'la diğerlerinin ortaya çıkmalarından bir yıl sonra olmuştu. O yüzden VWill'in saçları kolaylıkla suratına düşecek gibiydi. Anlaşılan saçlarından Jessie'yi göremiyordu, çünkü onun ne kadar öfkelenmiş olduğunu farkında değildi... Oysa normal durumlarda Jessie'nin 11 ilihalinin ve öfkesinin hemen farkına varırdı. Will gülmeyi sürdürmüş, 'iunda Jessie öfkesi giderek arttığından birşeyler yapması gerektiği- [1\dkarar vermişti. Yoksa patlamasıışten bile değildi. İşte böylece küçük yumruğunu sıkıştı ve çok sevdiği kardeşine, çocuk sonunda inin bakmak için başını kaldırıncasıiddetle vurmıştı. Hem de ağızına. !Kııdarbe Will'i bowling kukası gibi devirmiş ve çocuk sarsıla sarsıla nOlaiüüya başlamıştı.

Jessie daha sonra kendini VWill'in can acısından çok şaşkınlıktan HÜLİdiğine inandırmaya çalışmıştı. Ama on iki yaşında olmasına karşın : g«n;oğınöyle olmadığını pekâlâ biliyordu. VWill'in canını yakmıştı. Kardeşinin alt dudağı bir yerinden, üst dudağı da iki yerinden yarılmıştı. Evet, VWill'in canını kötüyakmıştı. Neden? Kardeşi budalaca birşey yaptığı rainmi? Ama aslında Will dokuz yaşındaydı. O gün basmıştı dokuzuna, aştabütün çocuklar aptal olurlardı. Hayır, mesele VWill'in aptallığı 1tlufllldi. Olaya Jessie'nin korkusu neden olmuştu. Birşey yapmazsa **ohftpuk** köpük yeşil öfke ve utancın onu patlatacağı korkusu.(Güneş sönecekti.)

ilk kez o gün karşılaştığı gerçekşuydu:İçinde bir kuyu vardı. O unun suyu zehirliydi. VWilliam ona parmak attığı zaman o kuyunun ii,um bir kovaşarkıtmıştı. Kova yukarı çıktığında içi kıvıllı kıvıllı böcekler ve yi mim doluydu. Jessie de bu yüzden kardeşine nefret duymuştu. VWill'e "ftluuiabu nefret yüzünden vurduğunu düşünüyordu. O derinliklerden ilinlar Jessie'yi korkutmuştu.Şimdi, bunca yıl sonra onu hâlâ korkut- iiiiunu anlıyordu... Aynı zamanda öfkelen diriyordu da.

Güneşi söndüremeyeceksin, diye düşündü ama bunun ne anlamı vardı"lilifli konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Buna izin verirsem kahro-nıl

"Seninle bu ince noktaları tartışmak istemiyorum, Gerald. Sen sadece şu kahrolasıca şeylerin anahtarlarını getir ve onları bileklerimden çıkar."

Bunun üzerine Gerald bir şey söyleyince Jessie öyle şaşırarak, önce ne demek istediğini kavrayamadı. «Ya kelepçeleri açmazsam?»

Jessie önce kocasının ses tonunun değişmiş olduğunu farketti. Gerald genellikle tok sözlü ve samimi bir adam tavırlarıyla daha iyi konuşurdu. Ses tonu, «Burası benim kontrolümde, "derdi sanki. «Böyle olması hepimizin çok şanslı olduğunu göstermiyor mu?» diye ilan ederdi. Ama Gerald şimdi Jessie'nin hiç tanımadığı alçak, kedi mırıltısını andıran bir sesle konuşuyordu. Gözlerinde o ışık da tekrar belirmişti. Bir zamanlar Jessie'yi üzerine projektörler çevrilmiş gibi canlandıran o küçük, ateşli ışık. Gerald'ın gözleri altın çerçeveli gözlüğünün arkasında iyice kısılmış, etrafı ışık birer yarığa dönüşmüştü. Ama ışık vardı bu gözlerde. Evet vardı...

Sonra o garip Bay Mutlu olayı. Bay Mutlu azıcık olsun sarkmamıştı. Hatta Jessie'nin anımsadığından daha da dimdik duruyor gibiydi... Ama herhalde ona öyle geliyordu.

Sonunda kocasının söylediği son söze... o şaşılacak soruya dönmeden önce bütün bu bilgiyi inceledi. «Ya kelepçeleri açmazsam?» Jessie bu kez ses tonundan daha ileriye, sözlerinin anlamına geçti. Bu sözcüklerin anlamlarını iyice kavrarırken korku ve öfkesinin bir derece daha arttığını hissetti. İçerde bir yerde o kova yine pis ve yapış yapış suya dalmak için kuyuya iniyordu. Kovaya içinde bataklık yılanı kadar zehirli mikropların kaynaştığı yosunlu sudan dolacaktı.

Mutfak kapısını ne çerçevesine çarptı. Köpek de korudan havlamaya başladı yine. Sesi şimdi her zamankinden daha yakından geliyordu. Hırıltılı, çaresiz bir sestti. İnsan böyle bir şeyi uzun süre dinlerse herhalde migren olurdu.

Jessie o güçlü sesinin, «Beni dinle Gerald, " dediğini duydu. Sessizliği bozmak için daha uygun bir an seçebileceğinin farkındaydı. Ne de olsa, şu anda Kashv vakamak Gölünün ıssız kuzey kıyısında, karyolanın direklerine kelepçelenmiş durumdaydı. Ayağında da naylondan ufak bir bikini külot vardı. Ama yine de bu sese hayranlık duyduğunu farketti. «Beni dinliyor musun? Son günlerde konuştuğum zaman beni pek

"Seninle bu ince noktaları tartışmak istemiyorum, Gerald. Sen sadece şu kahrolasıca şeylerin anahtarlarını getir ve onları bileklerimden çıkar."

Bunun üzerine Gerald bir şey söyleyince Jessie öyle şaşırarak, önce ne demek istediğini kavrayamadı. «Ya kelepçeleri açmazsam?»

Jessie önce kocasının ses tonunun değişmiş olduğunu farketti. Gerald genellikle tok sözlü ve samimi bir adam tavırlarıyla daha iyi konuşurdu. Ses tonu, «Burası benim kontrolümde, "derdi sanki. «Böyle olması hepimizin çok şanslı olduğunu göstermiyor mu?» diye ilan ederdi. Ama Gerald şimdi Jessie'nin hiç tanımadığı alçak, kedi mırıltısını andıran bir sesle konuşuyordu. Gözlerinde o ışık da tekrar belirmişti. Bir zamanlar Jessie'yi üzerine projektörler çevrilmiş gibi canlandıran o küçük, ateşli ışık. Gerald'ın gözleri altın çerçeveli gözlüğünün arkasında iyice kısılmış, etrafı ışık birer yarığa dönüşmüştü. Ama ışık vardı bu gözlerde. Evet vardı...

Sonra o garip Bay Mutlu olayı. Bay Mutlu azıcık olsun sarkmamıştı. Hatta Jessie'nin anımsadığından daha da dimdik duruyor gibiydi... Ama herhalde ona öyle geliyordu.

Sonunda kocasının söylediği son söze... o şaşılacak soruya dönmeden önce bütün bu bilgiyi inceledi. «Ya

kelepeçleri açmazsam?" Jessie bu kez ses tonundan daha ileriye, sözlerinin anlamına geçti. Bu sözcüklerin anlamlarını iyice kavrarırken korku ve öfkesinin bir derece daha arttığını hissetti. İçerde bir yerde o kova yine pis ve yapış yapış suya dalmak için kuyuya iniyordu. Kovaya içinde bataklık yılanı kadar zehirli mikropların kaynaştığı yosunlu sudan dolacaktı.

Mutfak kapısı yine çerçevesine çarptı. Köpek de korudan havlamaya başladı yine. Sesi şimdi her zamankinden daha yakından geliyordu. Hırıltılı, çaresiz bir sestti. İnsan böyle bir şeyi uzun süre dinlerse herhalde migren olurdu.

Jessie o güçlüsesinin, «Beni dinle Gerald,» dediğini duydu. Sessizliği bozmak için daha uygun bir an seçebileceğinin farkındaydı. Ne de olsa, şu anda Kashv vakamak Gölünün ıssız kuzey kıyısında, karyolanın direklerine kelepçelenmiş durumdaydı. Ayağında da naylondan ufacık bir bikini külot vardı. Ama yine de bu sese hayranlık duyduğunu farkettil. «Beni dinliyor musun? Son günlerde konuştuğum zaman beni pek

dinlemediğini biliyorum. Ama bu kez beni işitmen gerçekten çok önemli. E... sonunda beni dinlemeye başladın mı?"

Gerald yatakta diz çökmüş Jessie'ye o zamana dek keşfedilmemiş bir böcek türü mü gibi bakıyordu. Kıvıllı kıvıllı, iplik gibi incecik kılcal damarların oluşturduğu karmaşık ağlarla dolu yanakları kızarmış, neredeyse morlaşmıştı. (Jessie bu damarları, Gerald'in içki markaları, diye düşünürdü.) Alnında da yine o kılcal damarlardan vardı. Bu ağın rengi o kadar koyu, biçimi de öyle belirgindi ki, daha çok doğuştan olan bir lekeye benziyordu. Gerald, «Evet,» dedi. O yeni, kedi mırıltısını andıran sesi yüzünden bu sözcük, «Eeeffettt...» e dönüştü. «Dinliyorum, Jessie. Kesinlikle dinliyorum.»

"İyi. Öyleyse şimdi şifonyere gidecek ve o anahtarları alacaksın. Bu kilidi açacaksın..." Sağ bileğindeki kelepçeyi karyolanın başlığına vurarak takırdattı. «Sonra bunun kilidini açacaksın." Diğer kelepçeyi de aynı şekilde vurup şıkırdattı. «Dediğimi hemen yaparsan Portland'daki normal ve acı vermeyen yaşamımıza dönmeden önce biraz normal, acı vermeyen ve karşılıklı orgazmı sağlayan bir biçimde sevişiriz."

Sonra, anlamsız, diye düşündü. Anlamsız sözcüğün ükatmadın. Portland'daki normal, acı vermeyen ve anlamsız yaşamımıza... Belki gerçekten öyleydi, belki de durumu biraz fazla dramatize ediyordu. (Karyolaya kelepçelenmenin insanın melodrama kaçmasına neden olduğunu anlamaya başlıyordu.) Ama bu sözcüğün katmaması daha iyi olmuştu belki de. Bundan da yeni, kül yutmayan o sesin... ne de olsa Jessie'nin kendi sesiydi... pek de o kadar patavatsız olmadığı anlaşılıyordu. Sonra o ses bu fikri yalanlanmışcasına belirgin bir biçimde bir öfke temposuyla yükselmeye başladı.

"Ama işi savaştırmaya ve benim damarıma basmaya devam edersen, buradan doğruca kız kardeşimin evine giderim. Ondan boşanma davasına kimin baktığını öğrenir ve o avukatı ararım. Şaka etmiyorum. *Ben bu oyunu oynamak istemiyorum!*"

Şimdi gerçekten inanılmayacak bir şey oluyordu. Jessie'nin milyon yıl da yaşasa hiç aklına gelmeyecek bir şey. Kocasını tekrar sırtmaya başlıyordu. Bu tıpkı uzun ve tehlikeli bir yolculuktan sonra nihayet dost sulara erişen bir denizaltının yüzeye çıkmasına benziyordu. Ama asıl inanılmayacak şey bu değildi. Gerçekten inanılmayacak olan, sırtma-

nın artık Gerald'igeri zekâlı, zararsız birine benzetmemesiydi. Şimdi bu sırtıyla tehlikeli bir deliyi andırıyordu.

Gerald yine elini uzatıp karısının sol göğsünü okşadı. Sonra da canını acıtırcasına sıktı. Hiçde hoş olmayan bu hareketini göğüs ucunu çimdikleyerek sona erdirdi. O ana dek hiç böyle bir şey yapmamıştı.

"Ay, Gerald! Canımı yandı!"

Kocasıtakdirle, ciddi ciddi başını salladı. Bu hali garip bir biçimde o korkunç sırtısına uyuyordu. «İşte bu iyi, Jessie. Yani bütün herşey. Sen bir aktris olabiliymişsin. Ya da bir tele-kız. Şu gerçekten çok pahalı olanlardan." Bir an durakladı, sonra da ekledi. «Bu bir iltifattı."

"Tanrı aşkına, sen neden söz ediyorsun?" Ancak Jessie bu sorunun cevabını bildiğinden oldukça emindi. Artık gerçekten korkuyordu. Yatak odasında kötü birşey ortaya çıkmıştı. Şimdi orada kapkara bir topağ gibi dönüp duruyordu.

Bir yandan da hâlâ öfkeliydi; VVill'in ona parmak attığı gün kadar öfkeli.

Gerald bir kahkaha attı. «Ben neden misöz ediyorum? Bir an beni buna inandırdın. İşte bundan söz ediyorum." Bir elini karısının sağ kalçasına koydu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi ciddi ve kesindi. «Şimdi... bacaklarını benim için açmak istiyor musun, yoksa bunu benim mi yapmam gerekiyor? Bu da oyunun bir parçası mı?"

"Bırak da kalkayım!"

"Evet... sonunda." Gerald diğer elini hızla uzatıp sağ göğsünü çim-dikledi. Hem de öyle şiddetle ki, Jessie'nin sinirleri sağyanından kalçasına kadar küçük beyaz alevler çıkararak tutuştu sanki. «Şimdi, o biçimli bacaklarını benim için aç, azametli güzelim."

Jessie kocasına dikkatle baktı ve o korkunç şeyi anladı. Gerald biliyordu. Jessie'nin bu oyunu sürdürmek istemediğini söylerken şaka etmediğini pekâlâ biliyordu. Biliyordu. Ama bildiğini *bilmemeyi* yeğliyordu. Bir insan bunu yapabilir miydi?

Kül yutmayan o ses, *tabii yapabilir*, dedi. *Baoton'un kuzeyi ve Montreal'in güneyindeki en büyük hukuk firmasının önemli avukatların-dansan bilmek istediğin her neyse onu bilebilirsin. Bilmek istemediğin neyse onu da bilmezsin. Burada başın büyük derde sanırım, hayatım. Evlilikleri sona erdiren derterden bu. En iyisi gözlerini kısıp dişlerini sık. Çünkü korkarım müthiş bir aş başlamak üzere.*

O sırtış... oçirkin, zalimce sırtış.

Farkında değilmiş gibi davranmak ve bunı sırsarla sürdürmek. Gerald ileride bu konuda yalan makinesi testinden bile başarıyla geçebilirdi. Sanki kırılmış gibi, gözlerini iri iri açarak, «Ben bunun oyunun bir parçası olduğunu sanıyordum," derdi. «Gerçekten de öyle." Jessie ısrar eder, öfkeyle ona saldırırsa, o da savunma yöntemlerinin en eskisinden yararlanırdı. İçine süzülürdü bunun. Kayadaki bir çatlağın içine süzülen bir kertenkele gibi. «*Sen bundan hoşlandın. Hoşlandığını biliyorum. Neden itiraf etmiyorsun?*"

Haberi yokmuş gibi davranmak. Bilmek ama yine de devam etmeyi planlamak. Gerald, Jessie'yi karyolanın direklerine kelepçelemişti. Bunu onun yardımıyla yapmıştı. Ve şimdi... ah, kahretsin! Yıldızlı sözlere ne gerek vardı? Gerald şimdi Jessie'ye saldırma niyetindeydi. Kapı çarpar, köpek havlar, bıçkılı homurdanır ve gerdanlı dalğış gölde haykırırken onun ırzına geçecekti. Gerçekten buna karar vermişti. «Evet, çocuklar, keh keh keh! Altınızda kızgın ızgaraya konmuş tavuk gibi sıçrayan bir karı olmadıysa hiç yatmamış sayılırsınız." Jessie bu gurur kırıcıyle sona erdiği zaman Maddy'ye gerçekten *giderse* Gerald ona saldırmanın aklının köşesinden bile geçmediği konusundadır edecekti.

Pembe ellerini karısının kalçalarına dayayarak bacaklarını ayırmaya başladı. Jessie fazla karşı koymadı. En azından o sırada olanlar yüzünden şaşırması ve dehşete kapılmış olduğundan fazla karşı koymamıştı.

İçindeki o daha tanıdık ses konuşmaya başladı. *En uygun tavır* da bu. Sen sadece orada sessizce yat. Bırak püskürteceğini püskürsün. Sonuçta o kadar önemli mi? Gerald bu işi daha önce en aşağı bin defa yaptı. Ve sen bir kez olsun sarsılmadın. Belki unutmusundur diye hatırlatıyorum: Senin hemen kızaran bir bakire olduğun günler yılların gerisinde kaldı.

Jessie bu sesi dinlemez ve önerisine uymazsa ne olacaktı? Seçenek neydi?

Bu sorunun yanıtıymış gibi gözlerinin önünde korkunç bir sahne belirdi. Jessie kendini görüyordu. Boşanma davası sırasında mahkemede tanıklık ediyordu. O tutucu pembe Donna Karan tayyörüne içindeki şeffali pembesi ipek bluzuyla tanık sandalyesindeydi. Dizlerini ve ayak bileklerini iffetli bir tavırla birleştirmişti. Sapsız küçük çantası, şu beyaz

olanı, kucagındaydı. Artık ölmüş olan Harry Reasor'a benzeyen bir yargıca olayı anlattığını görüyordu. «Evet, yazlık eve Gerald'la birlikte kendi isteğimle gittim. Evet, kocamın beni iki çift Kreig kelepçesiyle karyolanın direklerine bağlamasına izin verdim. Evet, yine kendi isteğimle. Evet, aslında daha önce de böyle oyunlar oynadık. Ama gölün kıyısındaki evde değil.»

"Evet, Sayın Yargıç, evet."

"Evet, evet, evet."

Gerald bacaklarını ayırmayı sürdürürken Jessie, Harry Reasor'a benzeyen yargıca bu işe nasıl ipek eşarplarla başladıklarını anlattığını duyuyordu. Oyunun ilerlemesine izin vermişti. Eşarpların yerini ipler, sonra da kelepçeler almıştı. Jessie bütün bunlardan kaçabacak bıkılmış, bu oyun onu tiksindirmişti. Hem de öyle tiksindirmişti ki, Gerald'in onu ekimde haftanın ortasında bir gün Portland'dan arabayla yüz yirmi iki kilometre ötedeki Kashvva Gölüne götürmesine izin vermişti. Öylesine öğrenmişti ki, kocasının onu bir köpek gibi zincirle bağlamasına razı olmuştu. Bütün bu oyunlar için o kadar sıkılmıştı ki, ayağında sadece naylon külotla kalmıştı. Kumaş, arkasından *New York Times*'in ilanlar bölümü rahatlıkla okunacak kadar inceydi. Yargıç bütün bunlara inanacak ve Jessie'ye tüm kalbiyle hak verecekti. Tabii verecekti ya. Kim vermezdi ki? Jessie kendini tanık yerinde otururken görüyordu. «Ve ben oradaydım işte," diyordu. «Karyolanın direklerine kelepçelenmişim. Victoria's Secret'tan alınmış bir iç çamaşır ve bir gülümseyişten başka hiçbir şeyim yoktu. Ama son anda fikrimi değiştirdim.

Jessie bu garip hayalden uyandığında Gerald külotunu çekeştiyordu. Bacaklarının arasında diz çökmüştü. Suratında öyle ciddi bir ifade vardı ki, onu gören kendisini istemeyen karısıyla yatmaya değil, baro sınavına girmeye hazırlandığını sanırdı. Tombul alt dudağının ortasından beyaz bir tükürük akıyordu.

Bırak da şu işi yapsın, Jessie. Ne püskürtecekse püskürsün. Onu çıldırtan testislerindeki o sıvı. Bunu sen de biliyorsun. Hepsini çıldırtır. O sıvıyı attığı zaman onunla yeniden konuşmayı başarısın. Onunla başa çıkabilirsin. Onun için şimdi mesele çikarma. Orada öyle yat. Gerald bütün bunları içinden atıncaya kadar bekle.

,lyi bir öneriydi. Galiba Jessie de öyle yapacaktı ama içindeki o yeni varlık olmasaydı. Yeni gelen bu isimsiz varlık, Jessie'nin yıllar

boyunca «lyi-Eş-Burlingame" diye düşündüğü nasihat kaynağının birinci sınıf bir budala olduğuna inanmaktaydı. Yine de her şeyi oluruna bırakabilirdi. Ama aynı anda iki şey birden oldu. Birincisi, bileklerinin karyolanın direklerine bağlı olmasına karşın, ayak ve bacaklarının serbest olduğunu kavramasıydı. Bunu kavradığında akan salya Gerald'in çenesinden damladı. Bir an havada sallandı, uzadı, sonra da Jessie'nin karnına, göbek çukurunun hemen yukarisına damladı. Bu duygunun tanıdık bir yanı vardı. Jessie bir an korkunç denecek kadar yoğun bir dejâvuduyusuyla sarsıldı. Oda etrafında kararır gibi oldu. Pencerele ve tepeye sanki buzlu camlar geçirilmişti.

Bütün neden onun cüreti, diye düşündü. Aslında öyle olmadığını ipekâlâ biliyordu. Bütün neden onun o lanet olasıca cüreti.

Jessie karşılık verdi ama Gerald'dan çok, kafasının dibinden sel sularığı gibi yükselen o nefret dolu duyguya tepki gösterdi. Aslında hiç düşünmeden, sadece saçlarına takılarak çirpınan şeyin bir yarasa olduğunu anlayan bir kadının içgüdüsel, panikle karışık tiksintisiyle hareket etti.

Bacaklarını geri çekerek sağ dizini kaldırdı. Dizi az kalsın Gerald'ın çenesine gelecekti. Sonra çiplak ayaklarını pistonlar gibi kullandı. Sağ ayağının tabanıyla üst kısmını adamın çanağına benzeyen karnının derinliklerine kadar gömdü. Sol ayağının topuğu penisin sert köküne ve onun altında soluk renkli olgun meyvalar gibi sallanan testislere geldi.

Gerald geriye doğru sallandı ve kabaetleri tüysüz, tumbul baldırlarına değdi. Başını tepe camına ve güneş ışınlarını yansıtan beyaz tavana doğru kaldırarak hırıltılı, tiz bir çığlık attı. Aynı anda göldeki gerdanlı dalğın tekrar ederek cehenneme yakışacak bir kontrpuan oluşturdu. Jes-sie'ye bir erkek bir diğerini teselli ediyormuş gibi geldi.

Gerald'ın gözleri birer yarığ gibi değildi artık. Işıldamıyordu da. Bugünkü kusursuz gökyüzü gibi masmavi gözleri irileşmişti. (Gerald bürodan telefon ederek, «Dava ertelendi,» demişti. «Hiç olmazsa günün birlik yazlık eve gitmek ister misin? Belki gece de orada kalırız.» Sonbaharın ıssızlaştırdığı gölün üzerindeki gökyüzünü görebilme düşüncesi Jessie'nin bu teklifi kabul etmesine neden olmuştu.) Şimdi Gerald'ın gözlerinde acı ve öfke vardı. Jessie onun gözlerine pek bakamıyordu. Boynunun iki yanında kirşler kabarmıştı. Jessie, onları yağmurlu yaz-

dan beri görmemiştim, dedi kendi kendine. Gerald o yaz bahçeyle uğraşmaktan vazgeçip hobi olarak J.W. Dant'ı seçmişti.

Çılgınlık hafiflemeye başladı. Sanki elinde 'Uzaktan Gerald Kontrolü' aygıtı olan biri sesi kısıyordu. Tabii gerçek bu değildi. Olağandışı sayılacak kadar uzun bir süre bağırmıştı, şimdi soluğu kesilmeye başlıyordu. Jessie, canını kötü yakmış olmalıyım, diye düşündü. Şimdi yana-ğındaki kırmızı beneklerle alındaki leke mora dönüşüyordu.

İyi-Eşüzüntülü bir sesle, *evet, gerçekten böyle yaptın, diye bağırdı. Gerçekten, gerçekten böyle yaptın!*

Yeni ses düşünceli düşünceli, *evet*, dedi. İyi nişan almış, değil mi?

İyi-Eş haykırdı. *Kocanın testislerine tekme attın! Tanrı aşkına! Sana bu hakkı kim verdi? Böyle bir şey yapma hakkını kim verdi? Sana bu konuda şaka yapma hakkını bile kim verdi?*

Jessie bu sorunun yanıtını biliyordu. Ya da bildiğini sanıyordu. Bunu yapmıştı, çünkü kocasının rızına geçmek niyetindeydi. Daha sonra bunu aslında uyumlu bir evliliği olan ve zararsız bir seks oyunu oynayan bir çiftin birbirlerini yanlış anlamalarının neden olduğu bir olay diye geçiştirecekti. Gerald omzunu silkerek, «Suçoyunda,» diyecekti. «Suç oyunun, benim değil. İstemiyorsan bu oyunu bir daha oynamayız, Jess.» Tabii ne söylesen söyleyin hiçbir şeyin karısını, kollarını kelepçelenmek için bir daha uzatmaya ikna edemeyeceğini bildiği için böyle konuşacaktı. Hayır, bu bir 'son kez her şey ödenir' olayıydı. Gerald da bunu biliyordu ve oyunun iyice zevkini karmaya niyetlenmişti.

Jessie'nin odada olduğunu hissettiği karaşey dönerek kontrolden çıktı. Tam da korktuğu gibi. Gerald hâlâ haykırıyor gibiydi ama acıyla büzdüğü ağzından hiç ses çıkmıyordu. (En azından Jessie bir şey duymuyordu.) Yüzüne kan öylesine hücum etmişti ki, suratı şimdi yer yer kapkara duruyordu. Jessie onun şahdamarını görebiliyordu. Damar boynunun dikkatle traşettiği cildinin altında şiddetle atıyordu, neredeyse patlayacaktı. Kötü bir dehşet duygusu bir hançer gibi Jessie'nin kalbine saplandı.

"Gerald?" Sesi ince ve titrekti. Arkadaşının doğum gününü partisinde değerli bir şeyi kıran bir kızın sesi. «Gerald, iyi misin?"

Tabii budalaca bir soruydu, inanılmayacak kadar budalaca. Ama bunu sormak, Jessie'nin kafasındaki sorularına açıklamasından daha

kolaydı. «Gerald, çok mu kötü yaralandın? Gerald, ölmeyeceksin değil mi?»

İyi-Eşendişeyle, *tabii ki* ölmeyecek, dedi. *Canını* yaktın. Gerçekten. Pişman olman gerekir. Ama ölmeyecek... Burada kimsenin öleceği yok.

Gerald'in büzüp kırıştırdığı dudakları hâlâ sessizce titriyordu. Karısının sorusunu yanıtlamadı. Ellerinden birini karnına götürmüş, diğeriyle yaralanmış olan testislerini avuçlamıştı. Sonra iki elini de ağır ağır yukarı kaldırarak sol memesinin hemen üzerine götürdü. Artık daha fazla uçamayacak şişman, pembe kuşlar gibi orada kaldı. Jessie çıplak bir ayağın ... kendi çıplak ayağının ... izinin kocasının yuvarlak göbeğinde belirginleşmeye başladığını görebiliyordu. Pembe etin üzerinde suçlama dolu, parlak bir kırmızıydı bu iz.

Gerald soluk veriyor ya da vermeye çalışıyordu. Pis bir sise benzeyen soluğu çürümüş soğan gibi kokuyordu. Jessie, *'gelgit soluğu'*, diye düşündü. *Çiğer*lerimizin alt bölümlerinin onda biri gelgit soluğu için ayrılmıştır. Lisede biyoloji dersinde bize böyle öğretilmedi miydi? Evet, öyle sanırım. Gelgit soluğu. Suda ya da dışarda boğulan insanların ölümlerinde nefesi. Bu soluğu verdin mi ya bayılırsın ya da...

Jessie sert bir sesle azarlar gibi, «Gerald!» diye bağırdı. «Gerald, soluk al!»

Adamın gözleri yuvalarından uçradı. Bir tek defa havayı hafifçe içine çekmeyi başardı. Bu havayı da karısına son bir söz söylemek için kullandı. «... kalp...»

Hepsi bu kadar.

"Gerald!" Jessie şimdi sadece azarlar gibi konuşmuyordu, sesinde şok da vardı. Erkek çocuklara külotundaki tavşancıkların göstermek için eteğini kaldırırken yakaladığı o yavaş bir öğretili azarlayan evde kalmış yaşıbır öğretilene benziyordu. «Gerald, saçmalamayıp bırakıp soluk' al! Kahretsin!"

Gerald soluk almadı. Onun yerine gözleri yuvalarında kaydı, sarımsakları ortaya çıkıyordu. Dili ağzından sanki fırladı ve o sırada yellenmeye benzer bir ses çıkıyordu. Sönen penisinden turuncu, bulanık bir idrar fışkırarak havada kavis çizdi. Jessie'nin dizlerine ve kalçalarına sıcak damlalar düştü. Kadının sesi uzun, kulak tırmalayıcı bir çığlığa dönüştü. Kelepçeleri kekiştirdiğini, bu kez Gerald'dan mümkün olduğu kadar uzaklaş-

mak için onlardan yararlandığını fark etmedi. O arada ayaklarını bükerek altına aldı.

"Dur artık, Gerald! Dur yoksa yataktan düş..."

Çok geç kalmıştı. Kocasını duyuyorsa bile artık çok geçti. Ama Jessie'nin mantıklı kafası Gerald'in kendisini duyduğundan emin değildi. Adamın kamburlaşmış sırtı yavaş yavaş gövdesinin yukarı kısmı karyolanın kenarından sarktı. Ondan sonra işe yer çekimi karıştı. Jessie'nin bir zamanlar yatakta birlikte karamela yediği Gerald Burlingame arka üstü yuvarlandı. Dizleri havada, başı aşağıdaydı. Yurt havuzunda 'Bedava Yüzme' saati sırasında arkadaşlarını etkilemeye çalışan beceriksiz bir çocuk gibi. Kafası sert tahtadan zemine çarparken çıkan ses Jessie'nin tekrar bir çığlık atmasına neden oldu. Sanki dev bir yumurtayı taştan bir kâsenin ağzına vurarak kırıyorlardı. Jessie bu sesi duymamış olmak için her şeyini verebilirdi.

Bir sessizlik oldu. Şimdi bunu uzaklardaki bıçkınların gürültüsü bozuyordu. Jessie'nin irileşmiş gözlerinin önünde büyük, gri bir gül açıyordu. Çiçeği rıv yaprakları genişledi, genişledi. Sonra renksiz dev pervanelerin tozlu kanatları gibi yeniden çevresini sararak her şeyi bir süre için gözlerden sakladılar.

Jessie'nin tek bilinçli duygusu minnet oldu.

Jessie sanki beyaz bir sisle dolu uzun ve soğuk bir koridordaydı. Koridor bir yana doğru iyice meyil yapıyordu. İnsanların «Elm Sokağı Kâbusu» gibi filmler ve «Alacakaranlık Kuşağı» türünden TV dizilerinde yürüdükleri yerlere benziyordu. Jessie çiplaktive soğuk onu gerçekten etkilemeye başlıyor, kaslarının sızlamasına neden oluyordu. Özellikle sırt, boyun ve omuz kaslarının. *Buradan* çıkmalıyım, diye düşündü. *Yoksa hasta olacağım. Sis ve rutubet yüzünden kramplar girmeye başladızaten.*

(Aslında nedenin sis ve rutubet olmadığını biliyordu.) Ayrıca Gerald'in de bir derdi var. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Ama o hasta olabilir.

(Oysa 'hasta' sözcüğünün pek de uygun bir kelime olmadığını biliyordu.)

Öte yandan benliğinin bir kısmı meyilli, sisli koridordan kaçmak istemiyordu. Garip olan da buydu. Benliğinin o kısmı Jessie'ye orada kalmasının çok daha iyi olacağını, koridordan çıkarsa pişman olacağını söylüyordu. Jessie de bu yüzden bir süre orada kaldı.

Sonunda canlanmasına havlayan bir köpek neden oldu. Hayvanın havlayışı önce kalınken sonra tizleşerek titriyordu. Her havlayışında boğazına dolmuş bir avuç sivri uçlu kıymığı kustuğunu sanıyordunuz. Jessie bu havlamayı daha önce de duymuştu. Ancak bunun ne zaman ve nerede olduğunu anımsamaya daha iyi olabiliirdi. Çok daha iyi hem de. Ya da köpek havladığı sırada neler olduğunu hatırlamaması.

Ama bu ses hiç olmazsa kımıldamasına sağladı. Sol ayak, sağ ayak, saman ayak, hasır ayak... Jessie birdenbire gözlerini açarsa sisten ileriye daha iyi görebileceğini düşündü. Ve öyle de yaptı. Şimdi gördüğü Alacakaranlık Kuşağındaki ürperti bir koridor değil, Kashv vakamak Gölünün kuzey ucundaki yazlık evlerinin büyük yatak odasıydı. Evin bulunduğu yer Notch Koyu diye biliniyordu. Jessie üşümesine üzerinde bikini külottan başka bir şey olmamasının yol açtığını tahmin etti. Boynu ve omuzları sızlıyordu, çünkü karyolanın direklerine kelepçelenmişti. Bayıldığı zaman kabaetleri yatakta kaymıştı. Burada meyilli bir koridor yoktu, sis ve rutubet de. Sadece köpek gerçekti. Aptal hayvan hâlâ havlayıp duruyordu. Köpeğin sesinden eve iyice yaklaşmış olduğu anlaşılıyordu. Gerald onu duyarsa...

Gerald düşüncesi kramp girmiş kaslarından helezonumsu, kıvılcım gibi sızların tüm vücuduna yayılmasına neden oldu. Karıncalanmalar dirseklerinde kayboluyordu. Jessie uykudan yeni uyanan insanlar gibi sersem sersem, kollarının dirseklerine kadar olan kısımlarının uyuşmuş olduğunu anladı. Elleri donmuş patates püresi doldurulmuş eldivenlerden farksızdı.

Canım yanacak, diye aklından geçirirken birden her şeyi hatırladı... Karyolanın yanından tepe üstü düşen Gerald'ı görür gibi oldu. Kocası yerde yatıyordu. Ya ölmüş, ya da kendinden geçmişti. Kendisi de burada, yataktaydı. Kollarının dirseklerinden bileklerine kadar olan kısımlarıyla ellerinin uyuşmasının çok kötü olduğunu düşünüyordu. Bir insan bun-

dan daha bencil olabilir miydi? Böyle yalnızca kendini düşünebilir miydi?

Kül yutmayan o ses, eğer öldüyse, dedi. *Kabahat yine o kahrolası*-canın kendisinde. Birkaç basit gerçeği daha eklemeye çalıştı ama Jessie bu sesi boğdu. Hâlâ tam bilinçli olmayan bu haliyle bellek bankalarının en derindeki arşivlerini daha iyi görebiliyordu. Ansızın bu sesin kime ait olduğunu anladı. Hafifçe himhim, bazı heceleri yutarak, her an alayla gülecekmiş gibi konuşan sesin sahibi üniversitedeki oda arkadaşı Ruth Neary'di. Jessie gerçeği öğrenmiş ve buna hiç de şaşmamıştı. Ruth her zaman fikirlerini açıklamak konusunda son derece cömert davranırdı. Onun önerileri Falmouth Foreside'dan gelmiş olan on dokuz yaşındaki safdil oda arkadaşını çoğu zaman şaşırtıp utandırırdı. Ruth Neary... Jessie'nin tanıdığı koltukaltları ve bacaklarını traş etmeye yanaşmayan ilk kadın. Sinir bozucu kat danışmanının yastık kılıfına çilek kokulu doğum kontrol köpüğü dolduran Ruth. Prensipleri yüzünden her öğrenci

toplantısına giden ve her deneme oyununu seyreden Ruth. Öğrencilerin sahneye koydukları «Nuhun Papağanının Oğlu» oyunundan döndüğü zaman hemşaşırın, hem de ilgi duyan Jessie'ye, «Hiçbiri de olmazsa,» herhalde yakışıklı bir gençgiysilerini çıkarır, kızım,» demişti Ruth. «Yani... her zaman olmaz, amagenellikle olur. Bence öğrencilerin yazıp sahneye koydukları oyunlar bunun içindir. Kızlarla delikanlıların soyunup herkesin önünde sevişmeleri için.»

Jessie, Ruth'u yıllardan beri düşünmemişti. Oysa Ruth şimdi kafasının içindeydi ve eski günlerde olduğu gibi akıllıca küçük önerilerde bulunuyordu. Eh, neden olmasını? Kafası karışmış ve duygularını sırtlamış kişilere önerilerde bulunmak konusunda Ruth Neary'den daha ehil olan biri var mıydı? New Hampshire Üniversitesinden mezun olduktan sonra üç defa evlenmiş, iki kez intihara kalkışmış, dört sefer de uyuşturucu ve alkolden kurtulmak için tedavi görmüştü. Sevgili Ruth? İşte o da Sevgi Kuşağının orta yaşa nasıl da rahatlıkla eriştiğini gösteren ışıltılı örneklerden biriydi.

Jessie, «Tanrım,» dedi. «Bir bu eksikti. Cehennemden Bir Dert Ortağı.» Sesinin boğukluğu ve peltek peltek konuşmasını elleriyle kollarının dirseklerine kadar olan kısmının uyumsuzluğundan daha çok korkuttu.

Gerald'ın dalma gösterisinden hemen önce yaptığı gibi yarım otur-

maya çalılarak kollarını çekti. (O korkunç, yumurta kırılırken çankarçatırıya benzeyen ses gördüğü rüyanın bir parçası mıydı? Öyle olması için dua ediyordu.) Jessie hiç kımıldamadığı için ansızın paniğe kapıldı ve Ruth'la ilgili düşünceleri o anda silindi. Hele zonsu karıncalanma duygusu yeniden kaslarına yayıldı ama bundan başka bir şey de olmadı. Kolları hâlâ yukarıda, biraz gerideydi. Soba boyu kesilmiş sandalye kadar duygusuzlardı ve kımıldamıyorlardı. Jessie'nin kafasındaki o bulanıklık geçti. Paniğin insanın kendine gelmesini sağlamakta amonyak ruhundan çok daha etkili olduğunu keşfetmeye başlıyordu. Kalbinin atışları hızlandı. Ama hepsi o kadar. Uzun yıllar önce okuduğu bir tarih kitabından aklında kalan çok canlı bir görüntü bir an gözlerinin gerisinde titreşti: Baş ve elleri tomruğa vurulmuş genç bir kadının etrafında bir daire oluşturan, onu işaret ederek gülen insanlar. Kadın peri masalındaki cadı gibi öne doğru eğilmişti. Yüzüne düşen saçları bir tövbe karın kefenine benziyordu.

Onun adı İyi-Eş Burlingame, diye düşündü. Kocasını canını yaktığı için cezalandırılıyor. İyi-Eş cezalandırıyorlar, çünkü adamın canını yakan asıl suçluyu bulamıyorlar... Sesi Üniversitedeki eski oda arkadaşı minkini andıran suçluyu.

Ama 'canını yamak' doğru bir söz müydü? Şu anda yatak odasının bir ölüyle paylaştığı ihtimali yok muydu? Orada köpek olsun olmasın gölün Notch Koyu ucunun tümüyle bomboş olması olasılığı da? Çığlıklar atmaya başlarsa ona sadece gerdanlı dalgıç kuşu cevap vermeyecek miydi? Sadece... Hepsi o kadar değil miydi?

Daha çok bu düşünce, Poe'nun «Kuzgun»unun garip bir yankısı olan bu fikir, birdenbire orada neler olduğunu, başına nasıl bir felaket geldiğini kavramasını sağladı. Ansızın müthiş, bilinçsizce bir dehşete kapıldı. Bu duygunun pençesinde yirmi saniye kadar kaldı. (Ama eğer ona bu panik saldırısının ne kadar sürdüğünü sorsalar diherhalde, «En aşağı üç dakika,» derdi. «Belki de beş dakikaya yakın.») Jessie'nin benliğinin derinliklerinde bir damla mantıklı bir bilinç kırıntısı kalmıştı. Ama o da çaresiz, sadece üzgün bir seyirciydi. Yatakta debelenen, başını, «Olamaz,» der gibi sağa sola sallarken saçları uçuşan kadını seyreden ve onun korku dolu boğuk çığlıklarını dinleyen biri.

Bu duruma ense köküne, sol omzunun başladığı noktaya saplanan derin, şiddetli bir sancı son verdi. Adele krampiydı bu. İnleyerek

kafasının karyolanın baş kısmını oluşturan maun çubuklara dayanıp kalmasına izin verdi. Burktuğu kası şiddetle gerilip öylece kalmıştı ve bir kaya kadar da sertti. O korkunç sancının yanında, böyle çabaladığı için dirseklerinden itibaren kolları ve avuçlarının karıncalanmaya başlamış olmasının hiç önemi yoktu. Karyolanın başına yaslanırsa fazla gerilmiş olan kasını daha da zorlayacağından inanladı.

İçgüdülerine uyararak, hiçdüşünmeden ayaklarını yatakörtüsüne dayayıp kabaetlerini havaya kaldırdı. Ayaklarıyla itti. Dirsekleri bükülünce omuzlarıyla kollarının yukarısındaki baskı azaldı. Bir dakika sonra da kramp gevşemeye başladı. Uzun, hırıltılı, rahat bir soluk aldı.

Rüzgâr dışarıda esiyor, evle göl arasındaki yamaçta yetişen çamların etrafında iççekişini andıran bir ses çıkarak doluşuyordu. Artık meltem olmaktan çıkmıştı. Mutfakta (Jessie için orası başka bir evrendeydi) o ve Gerald'ın hızla çekmeyi ihmal ettikleri kapışmış çerçeve çarptı. Bir kere, iki kere, üç kere, dört... Duyulan sesler yalnızca bunlardı. Köpek susmuştu. Hiç olmazsa o ara. Bıçkıda homurdanmıyordu artık. Gerdanlı dalgıç bile galiba kahve molası vermişti.

Gerdanlı dalgıcın kahve molası vermesi, belki de soğuk su makinesinin deposunda yüzerek birkaç dişi kuşla gevezelik etmesi fikri, Jessie'nin gırtlığından ağzıtoz içinde kalmış gibi boğuk bir sesin yükselmesine neden oldu. Karga sesini andırıyordu ama bu kadar kötü olmayan koşullarda hafif bir kahkaha diye tanımlanabilirdi. Bu, Jessie'nin kapıldığı paniğin son kalıntılarında geçirdi. Hâlâ korkuyordu ama hiç olmazsa artık düşünce ve hareketlerine hakimdi yeniden. Ağzında kötü, madensi bir tat kalmıştı.

İşte bu adrenalin, kızım. Ya da ellerin pençeye dönüştüğü, duvarlara tırmanmaya başladığın zaman vücudundaki bezlerin salgıladığına göre o. İlerde biri sana paniğin ne olduğunu sorarsa artık onu yanıtlatabilirsin: Duygularla ilgili bir kör nokta bu. İnsan sonunda kendini ağız dolusu bozuk parayemmiş gibi hissediyor.

Kollarının dirseklere kadar olan kısımlarını ince karıncalanıyordu. Sonunda bu duygu parmaklarına kadar yayılmıştı. Yumruklarını birkaç kez sıkıp açarken can acısıyla yüzünü buruşturdu. Karyolanın direkleri-ne çarpan kelepçelerin hafif şikirtisini duyuyordu. Bir an, Gerald'la beçıldirmişmiydik, diye düşündü. Şimdi gerçekten öyle gibi gözüküyordu. Ama tabii bütün dünyada binlerce insanın her gün buna benzer

oyunlar oynadıklarından kuşkusu yoktu. Hatta seks konusunda çok özgür kişilerin kendilerini dolaplarının içine astıklarını, beyinlerine giden kan azalarak sonunda kesilirken ölüp gittiklerini okumuştun. Bu tür haberler erkeklerin penisleri olduğu için şanslı değil, lanetli olduklarına büsbütün inanmasına yol açıyordu.

Ama madem bu sadece bir oyundu (yalnızca bir oyundu, başka bir şey değildi) öyleyse Gerald neden gerçek kelepçeler alma gereğini duymuştu? İşte bu ilginç bir soru sayılırdı. Öyle değil mi?

Ruth Neary kafasının içinden, *belki*, dedi. *Ama ben* çeşu anda en önemli soru bu değil. Sen de öyle düşünmüyor musun, Jessie? İnsan beyninin aynı anda pek çok değişik rayın üzerinde ilerlemesi gerçekten şaşılabilecek bir şeydi. Kafası bu raylardan birinin üzerinde kayarken Ruth'a ne olduğunu düşündü. Onu en son on yıl önce görmüştü. Ruth'dan haber alalıda aradan en aşağı üç yıl geçmişti. Arkadaşına en son bir kartpostal yollamıştı. Üzerinde süslü kırmızı bir kadife elbise giymiş ve kırmalı bir yaka takmış genç bir adamın resmi vardı. Genç adamın ağzı açık ve uzun dilini anlamlı bir biçimde çıkarmıştı. Kartta, «ilerde bir gün Prens bana dilini gösterecek,» yazılıydı, Jessie yeni çağı esprisi, diye düşündüğün üanımsıyordu. Victoria çağında yaşayanların Anthony Trollope'ları vardı, yitik kuşağın da H.L. Mencken'i. *Bizim başımız* zaysa pis tebrik kartları ve otomobil camlarına yapıştırılan, üzerlerinde, «Evet, aslında yolun sahibi benim,» türünden şeyler yazılı etiketleri sardılar.

Kartta bulanık bir Arizona damgası vardı. Bir de Ruth'un bir lezbiyenler grubuna katıldığını açıklayan birkaç satır. Bu haber Jessie'yi fazla şaşırtmamıştı. Hatta, belki de insanın tepesini fena halde attıran ama aynı anda şaşılabilecek, içe dokunacak kadar tatlı bir insan halini alan arkadaşım, yaşam denen büyük oyun tahtasında onun garip biçimine uyacak şekilde açılmışıyuyayı buldu, diye düşünmüştü.

Ruth'un kartını yazı masasının üstüne koymuştu. Orada belki de hiçbir zaman cevaplamayacağı birçok mektup duruyordu. Ve eski oda arkadaşını da en son o zaman düşünmüştü. Şimdiye dek aklına bile gelmemişti... Bir Harley Davidson motosikleti olması için deliren ama sıradan bir aracı, hatta Jessie'nin eski evcil Ford Pinto'sunu bile kullanamayan Ruth Neary. New

Hampshire Üniversitesi'nde üç yıl okuduktan sonra bile kampüste sık sık kaybolan Ruth. Elektrik ocağında

birşey pişirdiğini unutup yemeği yakan ve her zaman o yüzden ağlayan Ruth. Bu işi o kadar sık yapıyordu ki, odalarını, hatta bütün yatakhaneyi yakmamış olması bir mucize sayılırdı. Jessie'nin kafasının içindeki kül yutmayan, güvenli sesin Ruth'unki olması çok garipti.

Köpek tekrar havlamaya başladı. Daha yakına gelmemiş ama uzaklaşmamış da. Sahibi kuşavlamıyordu, bu kesindi. Hiçbir avcıyla geveze bir köpeği istemezdi. Köpekle sahibi sadece öğleden sonra gezintiye çıkmış olsalardı havlamaları şu son beş dakika süresince hep aynı yerden gelir miydi?

Jessie'nin kafası, *daha* önce yanılmamıştın, diye fısıldadı. Köpeğin sahibi yok. Bu ne Ruth'un sesiydi, ne deliyi-Eş-Burlingame'in. Bunun Jessie'nin kendi sesi olarak düşündüğü şeyle de bir ilgisi yoktu. (O neyse...) Çok genç ve korkmuş birinin sesiydi bu. Ruth'un sesi gibi tanıdık geliyordu. O sadece başıboş bir köpek. Burada yalnız. Sana yardım edemez, Jessie. Bize yardım edemez."

Ama belki de bu fazla kötümser bir değerlendirmeydi. Ne de olsa o köpeğin başıboş bir hayvan olduğunu kesinlikle *bilmiyordu*, öyle değil mi? Bundan emin olamazdı. Durumu kesinlikle öğreninceye kadar bu değerlendirmeyi kabul etmeyecekti. Alçak ve boğuk bir sesle, «Bundan hoşlanmıyorsan, beni dava et," dedi.

O arada Gerald sorunu vardı. Kapıldığı panik ve onu izleyen can acısı arasında kocası akıldan çıkmıştı.

"Gerald?" Sesi hâlâ ağzı toz doluymuş gibi çıkıyordu. Öksürerek boğazını temizledi ve tekrar denedi. «Gerald!"

Hiç. Sıfır. Cevap alamadı.

Ama bu Gerald'ın ölmüş olduğu anlamına gelmez. Onun için hemen telaşa kapılma, kadın... yine kriz geçirme.

Telaşa kapılmıyordu, çok sağ olun! Tekrar kriz geçirmek niyetinde de değildi. Ama yine de benliğinin derinliklerinde bir yerden üzüntü fırlıyordu. Bu korkunç bir vatan özlemine benzeyen bir duyguydu. Gerçi Gerald'ın cevap vermemesi onun ölmüş olduğunu göstermezdi, ama hiç olmazsa baygın olduğunu gösterirdi.

Ruth Neary ekledi. Ve ölmüş olması ihtimali bulunduğunu da. Asabını bozmak istemiyorum, Jess... gerçekten... ama onun soluk aldığı duymuyorsun, öyle değil mi? Yani insan genellikle baygın olanların

nefes aldıklarını işitir. Havayı ciğerlerine horlarmış, ağlarmış gibi çekerler. Derin derin. Öyle değil mi?

Jessie, «Kahretsin!" dedi. «Ben nereden bileyim?" Ama budalaca bir laftı bu. Nasıl olduğunu biliyordu, çünkü lise yıllarının büyük bir bölümünde uyuşturucu kullanmıştı. İnsan çok geçmeden ölümün sesinin nasıl birşey olduğunu öğreniyordu. Hiçbirşeye benzemiyordu bu. Ruth, Jessie'nin Portland Kent Hastanesinde yatmasıyla ilgili herşeyi biliyordu. Jessie'nin bazen «Yatak Lazımlığı Yılları" diye tanımladığı süreyle ilgili herşeyi. Bu ses gerçeği bilmeliydi. Ruth bilmese bile. Çünkü bu Ruth'un değil, Jessie'nin sesiydi. Bunu sık sık kendi kendine hatırlatmak zorunda kalıyordu. Çünkü bu sesin garip bir biçimde kendi kişiliği vardı.

Daha önce de duyduğun sesler gibi. Karanlık günden sonra duyduğun sesler gibi.

Ama Jessie bunu düşünmek istemiyordu. Şimdi yeterince derdi yok muydu?

Ama Ruth'un sesi haklıydı. Baygın insanlar, özellikle kafalarını şiddetle vurdukları için kendilerinden

geçenler genellikle horlarlardı. Bu daşu anlama geliyordu...

Jessie yine ağzıtozla doluymuşgibi, «Belki deöldü,"dedi. «Evet, tamam."

Sola doğru eğildi. Ense köküne giren krampın canınıyakacağındüşünerekçok dikkatli hareket ediyordu. Pembe, tombul bir kolla bir elin yarısını, daha doğrusu dördüncüve küçük parmaklarıgördüğüsırada sağbileğini bağlayah zincir iyice gerilmemişti bile. Gerald'ın sağeliydi bu.Çünküdördüncüparmakta yüzük yoktu. Jessie kocasının tırnak-larındaki beyaz hilalleri de seçebiliyordu. Gerald her zaman elleri ve tırnaklarıyla pek gururlanırdı. Jessie onun ne kadar gururlandığınıbu ana kadar iyice anlayamamıştı.İnsanın bazen pek azşeyi görmesiçok komikti. Hatta herşeyi gördüğünüsandıktan sonra bile.

Herhaldeöyledir. Ama sana bir tekşey söyleyeceğim, tatlım.Şu anda bütün perdeleri indirebilirsin,çünküben artık hiçbirşeyi görmek istemiyorum.Ama görmeyi reddetmek bir tür lükstüve Jessie hiçolmazsaşu ara bu zevke erişecek durumda değildi.

Boynuyla omzuna dikkat ederek zincirin izin verdiği kadar sola doğru kaydı. Ancak altı, yedi santim kadar ilerleyebilmişti. böylece

görüşaçısıbiraz daha genişledi. Gerald'ın kolununüst kısmının ve sağomzunun birazınıgördü. Kafasının da küçük bir bölümünü. Pek emin değildi ama Gerald'ın seyrelmeye başlamışolan saçlarınınçevresinde küçücük boncuk gibi kan damlacıklarıvardıgaliba. Bunun hayalürünüolabileceğini düşünüyor,öyle olmasınıumuyordu.

"Gerald,"diye fısıldadı.«Gerald, beni duyabiliyor musun? Lütfen beni duyabildiğini söyle."

Cevapçıkmadı. Adam kımıldamadıda. Jessie yine vatanözlemine benzeyen özüntüyüduydu. Fıskırıyor, fıskırıyor bu duygu. Dikilmemişbir yaradan fıskıran kanlar gibi.

Tekrar fısıldadı.«Gerald?"

Neden fısıldıyorsun?Ölüo. Vaktiyle seni hafta sonunda Aruba'ya götürerek sürpriz yapan o adam... Aruba da nereden aklına gelmişti?.. Bir yılbaşipartisinde kulaklarına senin timsah derisi ayakkabılarınıtakan adam...İşte o adamöldü. Kahretsin! O halde neden fısıldıyorsun?

"Gerald!"Bu kez kocasının adınıçığlık atarcasına söylemişti.«Ge-rald, uyan!"

Kendiçığıüzünden az kalsın paniğe kapılarak bir süre ihtilaçlar geçirecekti.İşin en korkunçyanı, Gerald'ın hâlâkımıldamamasıya da cevap vermemesi değildi. Paniğin hâlâyakında,*hemen oracıktaolduğunu* ve bilinçli kafasının etrafında huzursuzca dolaştığınıanlamaktı. Panik, farkına varmadan arkadaşlarından uzaklaşarak ormanın karanlık derinliklerine girmişbir kadının sönmeye yüz tutmuşkamp ateşininçevresinde dolaşan yırtıcıbir hayvan kadar sabırlıydı.

İyi-Eş-Burlingame,*sen kaybolmuşdeğilsin*,dedi. Ama Jessie bu sese güvenmiyordu. Kontrolüsahteye benziyordu, mantığıda yüzeyde kalıyormuşgibiymi. *Sen nerede olduğunu* iyice biliyorsun.

Evet, biliyordu. Buranınüçkilometre güneyinde koy yolundan ayrılarak kampa doğru giden dönemeçli,çukurçukur patikanın sonundaydı. Kamp yolu dökülmüşkızıl ve sarıyapraklardan oluşan bir halgibiydi. Gerald'la Jessie arabaylaüzerinden geçmişlerdi. Bu yapraklar,önce sarardıkları, sonra da döküldükleri oüçhaftalık sürede Kashvva-mak'ın Notch Koyu ucuna giden bu yolunchok az kullanıldığınıdilsiz tanıklarıydı. Ya da hiçkullanılmadığının. Gölün bu ucunda dahaçoh yaz tatillerini geçirmeye gelenler otururlardı. Belki de 1 Eylüldeki işç

bayramından beri kimse o burna gelmemiştir. Hepsi hepsi yedi buçuk kilometre olan yol, önce burunda ilerliyor, sonra koy yoluyla birleşiyor ve 117 numaralı karayoluna ulaşıyordu. Orada ailelerin yıl boyunca oturdukları birkaç ev vardı.

Burada yapayalnızım. Kocam ölüde yerde yatıyor. Ben kelepçelerle karyolaya bağlıyım. Yüzüm morarınca kadar bağırabilirim ama hiçbir yarar olmaz, sesimi kimse duymaz. Herhalde buraya en yakın olan o bıçkılı adam... o da en aşağı altı kilometre ötede, hatta belki de gölün karşı tarafında. Köpek sesimi duyar ama onun da başı boş bir hayvan olduğu hemen hemen kesin. Gerald ölüdü. Onu öldürmeyi hiçbir zaman istemedim. Tabii öldürdüysem... Hiç olmazsa oldukça abuk can verdi sayılır. Ama benim ölümüm böyle kaçabucak olmayacak. Portland'da kimse bizi merak etmezse... Endişelenmeleri için de geçerli bir neden yok. Hiç olmazsa bir süre için...

Böyle şeyler düşünmemeliydi. Bunlar o panik-şeyi kendisine daha yaklaştırıyordu. Kafasını bu kısır döngüden kurtaramazsa panik-şeyin dehşet dolu, aptal bakışlı gözlerini görecekti. Hayır, kesinlikle böyle düşünmemeliydi. Ama işin kötüsü insan bir başladımı, durmakta çok zorluk çekiyordu.

İyi-Eş-Burlingame'in telaşlı, sinir bozucu sesi duyuldu birdenbire. *Belki de senin hak ettiğin* de bu. Belki gerçek bu. Çünkü onu sen öldürdün, Jessie. Kendi kendini bu konuda kandıramazsın. Çünkü bunu yapmana izin vermem. Gerald'in iyi durumda olmadığından eminim. Bu işer geçolacaktı. Bundan eminim. Ya büroda bir kalp krizinden gidecekti ya da bir gece eve dönerken turnikeden geçtiği sırada ölecekti. Elindeki sigarayı yakmaya çalışırken, on tekerlekli bir kamyonun arkasından sağ şeride geçerek yol vermesi için öfkeyle korna çalacaktı. Ama sen bu işin er geç olmasını bekleyemedin değil mi? Tom Mahout'un cici küçük kızı Jessie. Orada öylece yatıp şeyini fıskırtmasını bekleyemezdin, öyle değil mi? *Cosmopolitan Dergisi* Kızı Jessie Burlingame, «Hiçbir erkek beni zincirlerle bağlayamaz,» diyor. Gerald'in karnına ve testislerine tekme indirmen gerekiyordu, öyle değil mi? Termostatı kırmızı çizginin çok üzerine çıktığı sırada hem de. Traş bırakalım, hayatım! Sen kocanı öldürdün. Onun için belki de burada, böyle karyolaya kelepçelenmiş durumda kalmayı hak ettin. Belki de...

Jessie, «Ah, zırva bunlar,» dedi. Ağzından diğer sesin, Ruth'un sesinin çıkmasını anlatılamayacak kadar rahatlatmıştı. Bazen... (şey... belki de 'sık sık' sözcüğü gerçeğe daha yakındı.) İyi-Eş'in sesinden nefret ediyordu. Ondan nefret ediyor ve korkuyordu. Söyledikleri çoğunlukla aptalca ve sorumsuzdu. Ama aynı zamanda çok duygüliydi. Ona, «Hayır,» demek çok zordu.

İyi-Eş, Jessie'ye yanlış elbiseyi satın aldığına da Gerald'in her yıl yazın sonunda hukuk firmasındaki diğer ortaklarla eşleri için verdiği partinin yiyeceklerinin hazırlanması konusunda yanlış şirketi seçtiğini açıklamaya bayılırdı. (Aslında partiyi veren Jessie'ydi. Gerald ise etrafta dolaşır, övgüleri dinleyerek, «Aman, rica ederim,» derdi.) Her zaman iki buçuk kilo vermesi konusunda ısrar eden de yineli-Eşti. Kaburgaları bile sayılsa yine de ısrardan vazgeçmezdi. İyi-Eş kendini haklı bulduğunu belirten, dehşet dolu bir sesle, *boş verşimdi kaburgalarını, diye bağırdı. Şu göğüslerine bak, kızım! Eğer bu kusarak bir fıçıyı doldurmana yetmiyorsa o zaman kalçalarına da bir göz ativer!*

Jessie sözlerini daha da güçlendirmeye çalışarak, «Ama şimdi sesinin hafifçe titrediğinin farkındaydı. «Gerald ciddi olduğumu biliyordu... *Biliyordu* bunu. Onun için şimdi suç kimde?»

Ama bu aslında doğru muydu? Bir bakıma doğru sayılırdı. Kocasının onun yüzünde gördüğü ve sesinde farkettiği şeyi yok saymaya karar verdiğini anlamıştı. Yoksa oyun bozulacaktı. Ama öte yandan, çok daha önemli bir açıdan, Jessie bunun doğru olmadığını biliyordu. Çünkü birlikte geçirdikleri yaşamın son on ya da on iki yılında Gerald onu pek çok bakımlardan ciddiye almaz olmuştu. Karısının söylediklerini duymamaya adeta ikinci bir meslek haline getirmişti. Yalnızca yemeklerle ilgili sözleri duyuyordu ya da şu gece nerede olmaları gerektiği konusundaki açıklamaları. (Onun için bunu unutma, Gerald.) Genel Kulak Kuralları konusunda diğer bir istisna da kilosunu ve içmesiyle ilgili dostça olmayan sözlerdi. Gerald, Jessie'nin bu konulardaki sözlerini duyuyor ve hiç hoşlanmıyordu. Ama onlar hayali bir doğa kuralının bir

parçasıolarak kulakardiedilebilirdi.«Balıkların yüzmesi, kuşların uçmasıve eşlerin de dırdır etmeleri gereklidir."

O halde kesin olarak bu adamdan ne bekliyordu? Onun,«Peki, hayatım, seni hemen serbest bırakacağım,"demesini mi?«Ha, aklıma gelmişken bilincimi arttırdığın için sağol."

Evet.İçinde bir yerin, dokunulmamış, saf bakışlıküçük bir kız gibi olan bir parçasının gerçekten de bunu beklediğinden kuşkulanıyordu.

Bir süreden beri yeniden homurdanıp vızıldayan bıçkıbirdenbire sustu. Köpek, gerdanlıdalığıkuşu, hatta rüzgâr bile sustu. Hiçolmazsa bir süre için. Sessizlik boşbir evde on yıl boyunca dokunulmamışbir toz tabakasıgibi kalın, sürülebilecek birşeydi sanki. Jessie araba ya da kamyon motoru homurtusu duymuyordu. Hatta uzaklardan bile böyle bir gürültügelmiyordu. Veşimdi konuşan ses ondan başkasının değildi.«Ah, Tanrım,"diyordu.«Ah, Tanrım, burada yapayalnızım! Yapayalnızım!"

Jessie gözlerini sıkıca yumdu. Altiyılönce bir psikoloji uzmanına başvurarak beşayınıboşyere ziyan etmişti. Bundan Gerald'a söz etmemişti,çünkükocasının onunla alay edeceğini biliyordu. Ayrıca karısının ağzından neler kaçırıldığınıdüşünerek endişelenecekti de. Jessie sorununu 'stres' olarak açıklamıştı. Psikoloji uzmanıNora Callighan ona basit bir gevşeme tekniğiniöğretmişti.

"Ona kadar saymaktan söz edildiği zaman,"demişti.«Çok kişinin aklınaöfkelenmemeyeçalışan Vakvak Amca gelir. Ama aslında ona kadar saymak bütün duygu göstergelerini yeniden ayarlaman demektir... Günde böyle birşeye en aşağıbir kez ihtiyaçduymayan birinin seninkiler ya da benimkilerdençok daha ciddi sorunlarıvar demektir."

Bu ses deçok berraktı.Üzüntüyle hafifçe gülümsemesine neden olacak kadar berrak.

Ben Nora'dan hoşlanırdım. Hem deçok.

O sırada bunun farkında mıydı? Bunu kesin olarak hatırlayamama-sına birazşaşırdı. Salıgünleriöğleden sonra Nora'ya gitmekten neden vazgeçtiğini de anımsamıyordu. Belki de bütün o işler aynızamandaçıkırmıştı: Court Sokağındaki evsiz barksızlar sığınağı, yıllık para toplama kampanyasıve belki de yeni kütüphane fonuyla ilgiliçalışmalar. Galiba tedaviden vazgeçmesi daha iyi olmuştu.İnsan bir sınırçizgisiçekmez-

se tedavi sürdürükçe sürüyor, sonunda sen ve uzmanın sarsak sarsak gökyüzündeki o daha büyük grup toplantılarına katılmaya gidiyordu-nuz.

Boşverşimdi! Haydi, say bakalım. Ayak parmaklarından başla. Bu işi kadının sanaöğrettiği gibi yap.

"Evet, neden olmasın?"

Bir... ayaklar için. On küçük parmak, sevimli küçük domuzcuklar, bir sıraya dizilmişler.

Ama ayak parmaklarından sekizi komik bir biçimde eğrilmişlerdi. Başparmaklarıysa uçlarıküre biçimi olançekiçlere benziyordu.

İki... bacaklar için. Güzel ve uzun.

Şey, Jessie'nin bacaklarıo kadar uzun değildi. Kendisi bir altmışyedi boyundaydive bel hattıda uzundu. Ama Gerald her zaman en güzel yanının bacaklarıolduğunu söylerdi. Hiçolmazsaçekicilik bakımından. Bu iddiada Jessie'yi her zaman eğlendirmişti. Aslında kocasının samimi olduğunu biliyordu. Gerald nedense

karısının dizleriyleleşmiş kalçalarının pek farkında değildi. Jessie'nin dizleri bir elma ağacın-daki yumrular kadarçirkindi.

Üç... cinsel organım. Doğru olan yanlışolamaz.

Jessie sözkonusu olanşeye bakmak istiyormuşgibi başınıkaldırdıama gözleri hâlâkapalıydı. Zaten onu görmesi için gözlerine ihtiyacıyoktu. Sözügeçen bu aksesuarla uzun bir süreden beri birlikte yaşıyordu. Kalçalarının arasında kötübiçimde iyileşmişbir yara izi gibi duran yarığın etrafınısaran zencefil rengi kıvrırcık tüylerin oluşturduğu birüçgendi.Çaprazlama kasların desteklediği bir et kıvrımından pek de farklıolmayan bu organ, Jessie'ye bir mit kaynağıolmaya hiçde uygun değilmişgibi gözüküyordu. Ama kolektif erkek kafasına göre, kesinlikle bir mit durumundaydı. O sihirli vadi değil miydi? En vahşi tek boynuzlu atların bile sonunda kapatıldıklarıağıl?

Hafifçe gülümseyerek,«Tanrım, amma da saçma,"diye mırıldandıama gözlerini açmadı.

Aslında saçma değildi. Tam anlamıyla yani. Bu yarık her erkeğinşehvetinin odak noktasıydı. Hiçolmazsa heteroseksüel olanların. Ama aynızamanda erkeklerin izah edilemeyen aşığılama,şüphe ve nefretine de hedef oluyordu.

"Bir kadın nedir? Bir seks organıiçin bir yaşatma sistemi."

İyi-EşBurlingame,*kes artık*, Jessie,diye emretti. Sesindeüzüntüve tiksinti vardı.*Hemen kes!*

Jessie bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüve aklınıyeniden Nora'nın ona kadar sayma sistemine verdi. Dört, kalçalarıiçindi. (Fazla genişti kalçaları.) Beşde karnıiçin. (O da fazla yağlıydı.) Altı, göğüsleriydı. Onların en güzel yanıolduklarınıidüşünürdü. Ama göğüslerinin düzgünçizdiği kavislerin altından hafifçe belli olan mavi damarların Gerald'ibiraz tiksindiridiğinden kuşkulandıhep. Kocasının dergilerindeki posterleri süsleyen kızlara baktığınız zaman daha alttaki sıhhi tesisatıgöremezdiniz. Dergide kızların göğüs uçlarının etrafındaki renkli halkada küçük kıllar da yoktu.

Yedi, fazla genişolan omuzlarıydı. Sekiz, boynu. (Eskiden boynu düzgünken son birkaçyılda tavuğunkine benzemişti.) Dokuz, biraz geriden olançenesiydi ve on...

Kül yutmayan o sesöfkeyle Jessie'yi durdurdu.*Bir dakika! Kahretsin! Bir dakika dur bakalım!* Bu ne biçim budalaca bir oyun!

Jessie gözlerini daha da sıkıca yumdu. Bu sestekiöfkenin derinliği onu dehşete düşürmüştü. Sesinapaynıbirşey olmasıda onu korkutmuştu. Oöfkesiyle Jessie'nin kafasının merkezinden gelen bir sese değil, gerçek bir saldırgan benzeyordu. Ona sahip olmak isteyen yabancıbir ruha.«Exorcist"te Pazuzu'nun ruhunun küçük kıza sahip olduğu gibi.

Ruth Neary, namıdiğer Pazuzu,*buna cevap vermek istemiyor musun*, diye sordu.*Pekâlâ*. Belki de fazla karmaşık.Şimdi herşeyi senin için basitleştirmeme izin ver, Jess. Nora Callighan'ın kafiyesi bozuk küçük dinlenme nakaratınıbir kendinden nefret etme 'Mantra'sıihaline kim soktu?

Jessie uysalca, hiçkimse, diye düşündüama hemen arkasından o kül yutmayan sesin bu cevabıhiçbir zaman kabul etmeyeceğini anladığından hemen ekledi.Şuliyi-Eş. Bu onun işiydi.

Ruth'un sesi hemen karşılık verdi.*Hayır*, değildi.Jessie'nin suçu aptalca başkasınınüzere atmaçabasına kızmışgibiydi.İyi-Eşbiraz ihmak.Şu andaçok korkuyor. Ama aslında oldukça tatlıbir kız. Her /aman iyi niyetliydi. Ama Nora'nın listesini değiştiren kişi aslındaçok

3839414243464748-t-

Yumruklarını kaldırırken hayali halterle çalısan bir kadına benziyordu. Kelepeçler direkte kayarak sonunda yukarıdaki yatay tahtaya erişti. Jes-sie o tahtayla onun bir üstündekini çekip çıkarabilirse herşey düzelecekti. Kelepeçleri direklerin ucundan çıkarmayı başaracaktı. *Voila!*

Galiba bu olamayacak kadar güzel bir fikir, tatlım. İşe yarayamaya-cak kadar kolay. Ama yine de denemelisin. Hiç olmazsa böylece oyalanmış olursun.

Jessie elleriyle, direklere takılmış olan kelepçelerin daha yukarı çıkmasını engelleyen üzeri oymalı tahtayı kavradı. Derin bir soluk aldı. Nefesini tuttu ve tahtayı çekti. Sert bir çekiş bu yolun da kendisi için kapalı olduğunu anlamasına yetti. Bu tıpkı çelik bir putreli beton bir duvardan çekip çıkarmaya benziyordu. Tahta yerinden bir milimetre bile oynamamıştı.

On yıl da çekiştirsem yine bir işe yaramaz, diye düşündü. Değil karyolanın direklerinden çekip çıkarmak, yerinden bile oynatmam. Ellerini eskisi gibi gevşek bıraktı. Şimdi biraz yukarıda zincirin ucundan sallanıyorlardı. Gırtlığından çaresiz bir feryat yükseldi. Susamış bir kar-yanın sesi gibiydi.

Jessie tavandaki iltılara, «Ben ne yapacağım?» diye sordu. Sonunda kendini bırakarak korkuyla, çaresizce ağlamaya başladı. «Kahretsin! Ben şimdi ne yapacağım?»

Köpek ona cevap veriyormuş gibi tekrar havlamaya başladı. Bu kez öyle yakında ki, Jessie korkarak bir çığlık attı. Hayvan doğu pence-iesinin hemen dışında, bahçe yolunda olabiliirdi.

Köpek bahçe yolunda değil, daha da yakındaydı. Neredeyse Mercedes'in ön tamponuna kadar uzanan asfalttaki gölge köpeğin arka verandada olduğunu açıklıyordu. O upuzun gölge sanki ucubelerle ilgili l)ir gösteriden kaçmış çarpık çurpuk, dev gibi bir köpeğindi. Jessie onu (jörür görmez dehşete kapıldı.

Sonra da kendi kendini azarladı. Kahretsin! Böyle gülünç olma.

Göige, güneş batmakta olduğu için öyle gözüküyor. Şimdi ağzını açıp biraz gürlütüet, kızım. Köpeğin başıboş bir hayvan olması şart değil.

Bu doğruydı. Belki sahnede bir yerde hayvanın sahibi de vardı. Ama Jessie bu konuda pek umutlu değildi. Köpeğin arka veranda kapısının hemen dışındaki üzeri telörtülü çöp bidonunu çektiğini tahmin ediyordu. Gerald üzerinde sedir ağacından tahtalar ve kapağında da çift sürgü olan bu derli toplu küçücük yapıdan bazen, «Bizim rakon mıkna-tısı," diye söz ederdi. Çöp bidonu bu kez bir rakonu değil, bir köpeği çekmişti. Hepsi o kadar. Başıboş bir köpeği. Karnını doğru dürüst doyu-ramamış, şansı dönmüş bir sokak köpeğini.

Ama Jessie'nin yine de çabalaması gerekiyordu.

"Hey!" diye bağırdı. «Hey! Orada biri var mı? Varsa biraz yardım istiyorum. Orada biri var mı?"

Köpek hemen havlamayı kesti. Bir örümceğinkini andıran çarpılmış gölgesi dönüp hareket etti... sonra tekrar durdu. Jessie'yle Gerald, Portland'dan gelirken arabada büyük, yağlı, salamlı ve peynirli sandviçler yemişlerdi. Eve gelince Jessie ilk şartıkları ve kâğıtları toplayıp çöp bidonuna atmıştı. Herhalde başlangıçta köpeği oraya çeken o zengin yağve et kokusu ydu. Şimdi de Jessie'nin sesini duymuş olmasına karşın aynı nedenle ür küp koruya kaçmıyordu. O koku, hayvanın vahşi içgüdülerinden çok daha güçlüydü. Jessie bir çığlık attı. «İmdat!" Kafasının bir yanı çığlık atmanın belki de bir hata olduğunu açıklarak onu uyardı. Boğazını iyice tahriş edecek, susuzluğu daha da artacaktı. Ama bu mantıklı, uyarıcı sesin başarılı olması imkânsızdı. Jessie kendi korkusunun kokusunu almıştı. Bu onun için güçlü ve zorlayıcıydı. Sandviç artıkları kokusunun köpek için zorlayıcı olduğu gibi. Jessie'nin ruh hali birdenbire değişti. Paniğe

Dalarken derinleşen ve ağırlaşan solukları birdenbire kesildi. Gözleri hızla açıldı. Ani uyanmanın neden olduğu şaşkınlığın ilk anında bir tür hayretle karışık köfke duydu. Kahretsin! Tam uyumayı başarmak üzereyken... Lanet olsun! Sonra o kahrolasica kapı...

O kahrolasica kapıya ne olmuş? Ne olmuşona?

O kahrolasica kapı her zamanki çifte çarpmasını tamamlamamıştı. İşte olan buydu. Jessie bir köpeğin ayak tırnaklarının girişin zeminine çarparken çikan tıktırtıydıydı. Başiboş hayvan iyice kapatılmamış olan kapıdan içeri girmişti. Evdeydi şimdi.

Hemen, kesin bir tepki gösterdi. Olanca sesiyle köpeğe, «Defol!» diye haykırdı. Zorladığı sesinin boğuklaşmış bir sis düdüğüne benzemiş* olduğunun farkında değildi. «Defol, lanet olasıca hayvan! Beni duyuyor! musun? EVİMDEN DEFOLUP GİT!»

Jessie durdu. Gözleri irileşmiş, hızla soluyordu. Cildi sanki hafif bir elektrik akımı taşıyan bakır tellerden örülmüştü. En üstteki iki, üç tabaka ürperiyor ve vızıldıyordu. Ensesindeki tüylerin bir kirpinin dikenleri gibi dimdik olduğunun hayal meyal farkındaydı. Uyuma fikrinden eseri kalmamıştı.

Köpeğin girişin zeminine değen tırnaklarının tıktırtısı... Sonra hiç...! Köpeği korkutup kaçırdım, diye düşündü. Kapıdan fırlayıp gitti. Yani onun gibi başiboş bir hayvanın evlerden ve insanlardan ürkmesi gerekir.

Ruth'un sesi, *bilmem ki, kızım*, dedi. Bu ses ondan umulmayacak kadar kararsızdı. *Onun bahçe yolundaki gölgesini göremiyorum.*

Tabii göremezsin. Herhalde evin köşesini dönerek hemen koruya daldı. Ya da gölün kenarına indi. Ödüp atladi ve hızla koşup kaçtı...! Mantıklı değil mi?

52 -

Ruth'un sesi cevap vermedi. İyi-Eşinki de. Oysa Jessie şu anda ikisini de memnurlukla dinleyecekti.

Hayvanı korkutup kaçırdım. Bundan eminim.

Ama hâlâ orada yatıyor ve kulak kesilmiş etrafını dinlemeye çalışıyordu. Ancak kulağındaki damarda fış-güm diye akan kanın sesinden başka birşey duyamıyordu. Yani şimdi ilik.

Jessie köpeği korkutup kaçırmamıştı.

Hayvan insanlardan ve evlerden korkuyordu. Bu konuda haklıydı, ama köpeğin ne kadar çaresiz durumda olduğunu anlamamış, önemse-memişti. Hayvanın eski adı olan Prens şimdi iğrenç bir alaya benziyordu. Bu sonbaharda açaç, uzun uzun Kashv vakamak Gölünün etrafında dolaşırken tıpkı Burlingame'lerinkine benzeyen pek çok çöp bidonuyla karşılaşmıştı. O yüzden de bu bidondan yayılan salam, peynir ve zeytin yağının kokusunun üzerinde durmaktan çabuk vazgeçmişti. Koku içgicik-layıcıydı ama acideneyimler Prens'e bunun kaynağının erişilemeyecek bir yerde olduğunu öğretmişti.

Ancak başka kokular da vardı. Rüzgârın arka kapıya ağır ağır her açışında o kokular almıştı. Bu kokular bidondan gelenden daha hafifti. Kaynakları da evin içindeydi. Ama kokular tehlikeye aldırış edilmemesini sağlayacak kadar nefisti. Köpek onu kovalayıp sert ayaklarıyla tekmeleyen, durmadan haykıran efendiler tarafından kovulması ihtimali olduğunu biliyordu. Ama kokular Prens'in korkusundan daha güçlüydü. Bir tek şey hayvanın korkunç açlığının önüne geçebilirdi. Ama köpek henüz silahlar konusunda hiçbirşey bilmiyordu. Geyik avı mevsimine kadar yaşarsa onu da öğrenecekti. Ama daha iki hafta vardı. Şu anda hayal edebildiği en kötü şey sert ayakların yakan, haykıran efendilerdi.

Prens rüzgâr kapıyaçtığı zaman içeri süzöldüve antreye doğru koştu... Ama fazla ilerlemedi. Tehlike onu tehdit eder etmez gerilemeye hazırđı.

5455 56 5759

linin ayakları sert değildi, küçük ve yumuşaktı, can yakmıyordu. Sesin-den de güçsüz olduğu belliydi.

Eskiden adı Prens olan köpeğin hırıltıları boğuk soluklara dönüştü, lessie seyrederken Gerald'ın vücudunun geri kalanıda ayağıyla birlikte ilynamaya başladı. Önce sadece öne arkaya sallanıyordu, sonra kaymaya başladı. Sanki ölüya da değil, tümüyle havaya girmişti.

Jessie ılgın gibi, eğil, Disko Gerald, eğil, diye düşündü. Chicken y,ıda Shag'e boşver. Köpek dansını yap!

Yerde halı serili olsaydı başıboş köpek onu yerinden oynatamaya-11 .ıktı. Ama Jessie zeminin Eylüldeki işçi bayramından sonraki hafta cila-İnması için anlaşmıştı. Bekçileri Bili Dunn, «Skips"Şirketinin adamları- n.ı kapıyaçmıştı. Onlar da işi başarıyla yapmışlardı. Evin hanımı bir il.İha sefere oraya uğradığı zaman çalışmalarını takdir etmesi için yatak n<lasının halısını yamamış, sarıp antredeki dolaba koymuşlardı. Başıboş köpek parlak cilalı zeminde Disko Gerald'ı kaydırmaya başlayınca da John Travolta'nın «Saturday Night Fever"da yaptığı gibi kolaylıkla ilerlemeye başlamıştı. Köpeğin karşılaştığı tek gerçek sorun kendi çekiş(iicüyle ilgiliydi. Uzun tırnaklarına yardımcı oluyordu. Dişlerini iiorald'ın kolunun üst kısmındaki gevşek dokulara geçirmiş olan köpek Miri geri giderken tırnaklarını yere batırıyor ve parlak cilada kısa, biçim izler bırakıyordu.

Aslında ben bu olanları görmüyorum. Aslında bunların hiçbiri olmuyor. Kısa bir süre önce Rainmakers'ı dinliyorduk. Gerald bir ara, hu cumartesi futbol maçı için Orono'ya gitmeyi düşündüğünü söylemek için müziği kıstı. Konuşurken sağ kulağının memesini kaşındığını düşünüyorum. Onun için şimdi Gerald nasıl ölmüş olabilir?. Bir köpek mi kolundan yakalayarak yatak odamızda yerde nasıl sürükler?

Gerald'ın alnında üçgen çizen saçları dağılmıştı. Herhalde buna Köpeğin saçlarındaki kanları yalamasından dolayı olmuştu. Ama gözlüğü hâlâ yerindeydi. Jessie onun gözlerini görebiliyordu. Camlaşmış olan hu etrafları şiş, yarı açık gözler sanki öfkeyle tavandaki güneş ışınlarının yansımalarına bakıyordu. Yüzü hâlâ çirkin kırmızı ve mor lekelerden oluşmuş bir maske gibiydi. Sanki öldüğü halde, karısının kaptırarak fikrini değiştirmesi karşısında duyduğu öfkeyi bir türlü yene memişti. (Ge-ı.İld bunu kaptır mı sanmıştı? Tabii ya.)

Jessie köpeğe, «Onu bırak," dedi. Ama sesi şimdi uysal, kederli ve

62636465 -

Jessie öksürerek boğaz temizlemeye benzeyen boğuk sesi tekrar duydu. Ve birdenbire kusmak üzere olduğunu farkettil.

Yapma, Jessie! Ruth'un sesi telaşlıydı. Hayır, bunu yapamazsın*. Koku hayvanı sana çekebilir... Onun sana saldırmasına neden olabilir!

Jessie midelerini kontrol altına almayı açabalarırken surat kasları kabardı. Yırtılmayı andıran ses yine duyuldu. Bir an köpeği gördü. Ön bacaklarını yine dimdik tutuyordu, ayaklarını yere sıkıca basmıştı. Hayvan sanki kalın ve koyu renk bir lastiği ucundan yakalamıştı. Jessie hemen gözlerini yumdu. Elleriyile yüzünü örtmek istedi. O an için kelepçelerini unutmuştu. Elleri birbirlerinden en aşağı otuz santim uzaklıktaydı. Zincirler şingirderken Jessie inledi. Bu çaresizliğin de ötesinde bi sestti. Umutsuzluk doluydu. Savaşmaktan vazgeçmek gibi bir şeydi.

Islak, boğuk, yırtılmayı andıran sesi tekrar duydu. Ses yine mut lu-ıslak bir öpücüğe benzeyen şapırtıyla sona erdi. Jessie gözlerir açmadı.

Başıboşköpek geri geri koridora açılan kapıya doğru gitmeye başladı. Gözlerini bir an olsun yataktaki dişi-köpek-efendiden ayırmıyordu Dişlerinin arasında Gerald Burlingame'in iri bir parçası vardı. Yataktak efendi eti geri almayı denemek niyetindeyse, buna şimdi kalkışacaktı Köpek düşünmüyordu. Hiç olmazsa insanların anladıkları anlamda Ancak içgüdülerden oluşan karmaşık ağı, düşünceye çok etkili bir alter natif oluşturuyordu. Köpek ne yaptığını ve ne yapmak üzere olduğunu biliyordu. Çok uzun bir süreden beri açtı. Onu «Özgür Doğan» teması ile kâğıt olarak evine giden bir adam koruda terketmişti. Şimdi açlıkta ölmek üzereydi. Dişi-köpek-efendi yemeğini elinden almaya kalkarsa onunla savaşıacaktı.

Kadına son bir kez göz attı; onun yataktan kalkmak için hiçbir hareket yapmadığını görünce döndü, eti antreye götürdü. Yiyeceğini iki perçesinin arasına iyice sıkıştırarak oturdu. Rüzgâr bir anşiddetlendi Önce kapıya açtı, sonra da çarparak kapattı. Başıboşköpek bir an tarafa doğru baktı. Tam anlamıyla düşünmeye benzemeyen köpekçöyentiyle gerekirse kapıyı burnuyla iterek kaçabileceğine karar verdi Bu son işi de hallettikten sonra eti yemeye başladı.

Kusma isteği ağır ağır geçti. Jessie arkaüstü yatmış, gözlerini de sık sık yummuştu. Şimdi omuzlarının sancı olarak zonkladıklarını iyice hissetmeye başlıyordu. Ağrıyaavaşavaş başırsak hareketlerini andıran bir dalgalanmayla azalıp çoğalıyordu. Jessie üzüntüyle bunun sadece bir başlangıç olduğunu sezmekteydi.

Uyumak istiyorum, diye düşündü. Bu yine bir çocuğun sesiydi. Şimdi korkmuş ve şok geçiriyormuş gibiydi. Mantık onu ilgilendirmiyordu. 'Olabilir'ler ya da 'olamaz'lar konusunda hiç şabır yoktu. Ökötük köpek geldiği sırada uyumak üzereydim. Şimdi de uyumak istiyorum.

Jessie çocuğa bütün kalbiyle hak veriyordu. Ama işin kötüsü artık uykusu açılmıştı. Az önce bir köpeğin kocasından bir parça kopardığını (jörmüştü. Hiç uykusu yoktu.

Bütün hissettiği susuzluktu.

Gözlerini açınca ilk gördüğü Gerald oldu. Yatak odasının fazla cilalı zemininde, kendi aksinin üzerinde insandan oluşmuş, acayip bir mercan adası gibi yatıyordu. Gözleri hâlâ açıktı, öfkeyle tavana bakıyordu. Ama göz lüğü çarpılmıştı; saplardan biri kulağının üzerinden geçmiyordu, içine girmişti. Sol tombul yanağı hemen hemen sol omzuna dokunuyordu. Sağ omzuyla sağ dirseğinin arasında gülümsemeye benzeyen çentik çentik beyaz kenarlı koyu kırmızı bir oyuk vardı sadece.

Jessie, «Aman Tanrım...» diye mırıldandı. Bakışlarını kaçabucak kaçırarak batı penceresinden dışarıya bir göz attı. Son altınışıklar neredeyse gözlerini kamaştırıyordu. Yine gözlerini yumdu ve kalbi kapalı göz kapaklarına kan yolları siyah ve kırmızı lekelerin büyüyüp küçülmelerini seyretti. Birkaç dakika sonra aynı şekillerin tekrar tekrar hızla kaydıklarını farketti. Tıpkı mikroskopta tek hücreli hayvanları seyretmeye benziyordu. Kırmızıya boyanmış bir lama yerleştirilmiş protozonları. Bu tekrarlanan biçimler Jessie'ye hem rahatlatıcı, hem de ilginç geldi. Belirli bazı koşullarda bu tür basit şekillerin tekrarlanması insana neden çekici geldiğini anlamak için dâhi olmak gerekmediğini düşündü. Yaşamın düzeni ve biçimi çok yaratacak bir çabuklukla altüst olduğu zaman sık sık sarkabileceğiniz bir şeyler bulmanız gerekiyor. Normal ve önceden tahmin edilebilecek bir şeyler. Bütün bulabildiğiniz göz küreleriniz-

_ 676869

(")ünü yaptığı şeyinin bu konuşmayı sürdürüp sürdürmeme konusunu düşündüğünü hissediyordu. (Hiç olmazsa doğrudan doğruya sürdür-memeye karar verdiğinde hem Jessie, hem de İyi-Eş-Burlingame rahat bir soluk aldılar.)

Ruth, *tamam*, dedi. *Onun yerine Nora'dan* söz edelim. Seni tedavi öden Nora'dan. Resim yapmayı bıraktığın zaman Nora'ya gitmeye baş-kıdın değil mi? Çünkü resimlerden bazıları seni korkutuyordu. Yine o•urada Gerald'in cinsel açıdan sana duyduğu ilgi sona ermiş gibiydi. Belki rastlantıydı, belki de değil. Her neyse... Pan'üm kokusu almak için kocanın gömleklerinin yakalarını koklamaya başlamıştın. Nora'yı hatırlıyorsun

değil mi?

İyi-Eşhomurdandı. *Nora Callighan fazla meraklı* bir karıydı.

Jessie, «Hayır,» diye karşıçığı. «İyi niyetliydi. Bundan hiçkuşum yok. Sadece her zaman bir adım daha ilerde gitmek istiyordu. Çok fazla

soruyordu.»

Ondançok hoşlandığınisöylemiştin. Böyle söylediğini duymamış mıydım?

Jessie, «Düşünmek istemiyorum,» dedi. Sesi kararsız ve titrekti, özellikle artık sesler duymak ve onlara cevap vermek istemiyorum.

lik bu.»

Ruth sertçe, *eh, yine de dinlemen iyi olur*, dedi. Çünkü bundan kaçamayacaksın. Nora'dan kaçtığın gibi yani... Ona bakarkan, benden1'<'kaçtığın gibi.

"Ben senden hiçbir zaman kaçmadım, Ruth." Jessie'ninşaşırımışuibi davranması fazla inandırıcı değildi. Tabii aslında gerçekten kaçmıştıBavullarınıtoplamişve Ruth'la paylaştığıyatakhanesininbinasındaki 'h'ğersiz eşyalarla döşenmişama neşeli dairedençıkıp gitmişti. Ruth una gereğindençok, olmayacak sorular sorduğu için böyle yapmamış-iiJessie'ninçocukluğuyla, Dark Score Gölüyle, Jessie'ninâdet gördükten hemen sonraki yaz karşılaştığıolaylarla ilgiliydi bu sorular. Hayır, sadece kötübir arkadaşbu nedenler yüzündençıkıp giderdi. Inssie, Ruth sorular sormaya başladığıiçin oradan ayrılmamıştı. Ruth'u"oru sormamasıiçin uyardığıhalde hâlâsusmadığıiçinçıkıp gitmişti, ii-ssie'ye göre bu davranışRuth'un kötübir arkadaşolduğunu açıklıyordu. Ruth, Jessie'nin toprağaçizdiğiçizgileri görmüş... ama yine de

mahsus onlarınüzerinden atlamıştı. Nora Callighan'ın yıllar sonra yaptığıgibi.

Ayrıca bu koşullarda kaçma fikriçok gülünçtü,öyle değil mi? Jes-sie karyolaya kelepçelenmişti.

Ruth, *benim zekâma hakaret etme, cici bebek*, dedi. *Kafan da karyolaya kelepçelenmiş* değil. İstersen yine de kaçabilirsin. Ama sana] kaçmamaniöneriyorum, çünkü içindeki tekşans benim. Eğer orada löyle uzanır ve bunun sol tarafına yattığın için gördüğün bir kâbus olduğunu iddia edersen, o kelepçelerleölürsün. İstedğin bu mu? Bütün yaşamınıkelepçeli geçirmeninödülünü mu olacak? O günden beri...

Jessie boşodaya, «Onu düşünmeyeceğim!» diye bağırdı.

Ruth bir an sesiniçıkarmadı. Tam Jessie onun gittiğini düşünerek! umutlanmaya başladığısırada geri döndü... yeniden Jessie'ye saldıрма-1 ya başladı. Paçavrayıdişleyen bir teriyeye benziyordu.

Haydi, Jess... o eski mezarıkazmaktansa deli olduğuna inanmayıjeğleyeceksin sanırım. Ama bildiğin gibi sen aslında deli değilsin. Ben senin...İyi-Eşdesen... *Ona bakarsan hepimiz* seniz. *Ailenin diğeri*üyeleri gittiği zaman Dark Score Gölünde olanlar konusunda bir fikrimi var. Doğrusunu istersen, merak ettiğimşeyin olayların kendisiyle fazla] bir ilgisi yok. Benim gerçekten merak ettiğimşeyşu: Yarın bu saatlerde o köpeğin bağırsaklarında Gerald'la birlikte olmak isteyen biri yanın... benim bilmediğim bir yanın mıvar?Şu nedenle soruyorum:\ Bana bu sadakat değil,çılgınlıkmışgibi geliyor.

Yaşlar yine Jessie'nin yanaklarından akıyordu. Ama neden ağladı*!ğınıbilmiyordu. Nedeni, sonunda burada gerçektenölebileceği olasılığı-i nin sözlerle açıklanması mıydı? Yoksa en aşağıdört yıldan beri ilkked diğer yazlık evi... Dark Score Gölünün kenarındaki yeri ve güneşin sön-] düğüğün orada olanlarıdüşünmeye yaklaşması mıydı?

Jessie bir keresinde kadınların bilinçgeliştirmesi için oluşturular bir gruba katılmıştı. Ve az kalsın sırrını ağzından kaçırıyorlardı... Bu yıl önce, bin dokuz yüz yetmişlerde olmuştu. Tabii toplantıya katılmak yine oda arkadaşının fikriydi. Ama Jessie de isteyerek ona uymuştu. Hiç olmazsa başlangıçta. Zararsız bir şey gibi gözükmüştü ona. O günlerdeki üniversite deneni renkli, şaşırtıcı sirkteki numaralardan biriydi. Jessie için üniversitenin ilk yılı, özellikle ona oyunlar, gezmeler ve sergilerde rehberlik eden Ruth Neary gibi biri bulunduğu için harika geçmiş

İl. O günlerde korkusuzluk olağan, başarıya kaçınılmaz görünüyordu. Yine o günlerde yatakhane'deki hiçbir oda bir Peter Max posterini yoksa tamamlanmış sayılmazdı. Beatles'dan bıcarsanız, aslında böyle bir şey olmuyordu ama, Hot Tuna ya da MC5'le ilgilenebilirsiniz. Her şey ger-i, ek olamayacak kadar parlaktı. Yaşam tehlikeye atacak kadar yüksek olmayan bir ateş sırasında görülüşeyler gibi. Aslında o ilk iki yıl bir patlamadan farksızdı.

Bu patlama kadınların bilinçlenmesine ilgilenen grup toplantısıyla ona ermişti. Jessie orada korkunç, gri bir dünyayı, keşfetmişti. Bu dünya hem önünde, bin dokuz yüz seksenlerde onu bekleyen olgunluk yıllarını şimdi den belirtiyor, hem de bin dokuz yüz altmışlarda diri diri jömlümüş olan kasvetli çocukluk sırrlarını fısıldıyordu... Ama orada ses-izce yatmıyordu. Neuvvorth Interdenominational Şapele başlıklı übenin oturma odasında yirmi kadın vardı. Bazıları eski kanepeye tünemiş lordi, bazıları rahibi çok geniş ve yumru yumru olmuş berjerlerinin etra-la düşen gölgelerinin arasından bakıyorlardı. Çoğu yere bağdaş kurup lüzgün olmayan bir daire oluşturmuştu. Seansın başında el ele tutuşarak bir sessizlik anını paylaşmışlardı. O an sona erdiğinde Jessie ırzı) eçmeler, yasak yakın akraba ilişkileri ve fiziksel işkenceyle ilgili korkunç hikâyelerin saldırısına uğramıştı. Yüz yaşına kadar da yaşasa o sakin ve güzel sarışın kızını utmayacaktı. Kız göğüslerinin alt kısmındaki eski sigara yanıklarının göstermek için kazağını yukarı çekmişti.

işte Jessie Mahout için sirk o zaman sona ermişti. Sona mı ermişti? Hayır, bu doğru değildi. Sirk in gerisindekileri bir an için görür gibi olmuştu. Asıl gerçek olan o sonbahara özgü boş gri kırların görmesine izin verilmişti. Orada sadece boş sigara paketleri, kullanılmış prezervatifler ve uzun otlara takılmış birkaç kırık armağan vardı; rüzgârla uçmayı da kışın karlarla örtülmeyi bekliyorlardı. Jessie o sessiz, budala, kısır dünyanın yamanmış branda bezinden oluşan ince engelinin yerinde beklediğini farketmişti. O dünyayı, sirk in orta yolunun göz kamaştırıcı parlaklığından, satıcıların teranelerinden ve dönmedolapları nışıl tısından yalnızca bu ayırıyordu. Önünde sadece bunun beklediğini düşünmek feci bir şeydi. Yalnızca bu vardılarda, başka bir şey yoktu. Ayrıca bunun arkasında da uzandığını düşünmek dayanılacak gibi değildi. Kendisinin değiştirdiği anıların oluşturduğu adı ve yamalı bran-ia bezi de bunu iyice gizlemiyordu.

Güzel sarışın kız onlara göğüslerinin altlarını gösterdikten sonra J kazağını tekrar indirerek, anne babasının Montrean'e gittikleri hafta sonunda ağabeyinin arkadaşlarının ona neler yaptıklarını ailesine söyleyemediğini açıklamıştı. Çünkü bu son yıla ağabeyinin arasına ona yap-tıklanda ortaya çıkardı zaman. Annesiyle babası buna asla inanmaz-1 lardı.

Sarışın kızın sesi de yüzükadar sakindi. Mantıklı konuşuyordu. Sözleri sona erdiği zaman çok sarsılmış olan grup üyeleri bir süre konu-şamamışlardı. O anda Jessie içinde bir şeyin sanki yerinden koptuğunu hissetmişti... İçindeki yüz hayali sesin umut ve dehşet karışımıyla haykır-ı dıklarını duymuştu. Sonra Ruth konuşmaya başlamıştı.

"Sananeden inanmayacaklardı?" diye sormuştu. «Tanrım, Liv! Seni yanan sigaralarla dağlamışlar! Yanık anı olarak o yanıklar vardı. I Sana neden inanmayacaklardı? Annenle baban seni sevmiyorlar mıydı?"

Jessie, evet, diye düşünmüştü. Evet, beni seviyorlardı ama...

Sarışın kız, «Evet," demişti. «Beni seviyorlardı. Hâlâda seviyorlar. ! Ama ağabeyim Barry'i ilahlaştırmışlardı."

Ruth'un yanında oturan ve titreyen elinin ayasını alnına dayamış] olan Jessie, «Zaten bu onu öldürürdü," diye fısıldadığını hatırlıyordu.

Ruth ona dönerek, «Ne..." diye başlamıştı. Ve hâlâ ağlamayan, hâlâ garip bir sakinlikle konuşan kız eklemiştir. «Ayrıca böyle bir şeyi öğrenmek annemi öldürürdü."

Jessie o zaman oradan çıkılmazsa patlayacağını anladığından yerin-J den kalkmıştı. Hem de öyle hızla fırlamıştı ki, az kalsın o iri biçimsiz kol-1 tuğu deviriyordu. Odadan telaşla çıkmıştı. Herkesin kendisine baktığını biliyordu ama aldırdayıyordu. Onların neler düşündükleri önemli değil-1 di. Önemli olan şuydu: Güneş sönmüşü. Güneşin kendisi sönmüşü!] Olanları açıklarsa, annesinin ölümüne neden olmasa bile aileyi, çürük] bir balkabağının içine sokulmuş bir dinamit lokumu gibi paramparça! edecekti.

İşte Jessie o yüzden odadan fırlayarak mutfaktan geçmişti. **Arka]** kapıdan kaçacaktı ama orası kilitliydi. Ruth peşinden koşarak durması! için bağırmıştı. «Jessie, dur!" Jessie de durmuştu ama o lanet olasıca] kilitli kapı yüzünden. Suratını soğuk, karanlık cama dayamış ve başını! ona vurarak boynunu kesmeyi düşünmüşü. Evet, bir an için düşün-

müşü bunu. İlerideki o korkunç gri geleceğin ve gerideki geçmişin o korkunç görünüşünü silmek için herşeye razıydı. Ama sonunda döne-iok yere kaymıştı. Çıplak bacaklarını giydiği kısa eteğin altında kollarıyla kavramış ve alnını bükütüğü dizlerine dayayarak gözlerini kapatmıştı. Ruth onun yanına oturup kolunu gövdesine dolamış, Jessie'yi öne arkaya sallamıştı. Ona ninni söylüyor, saçlarını okşuyor ve sırrını açıklama-ı, ondan kurtulması, onu kusması, bu gizleme merakından vazgeçmesi için yüreklendiriyordu.

Jessie şimdi Kashv vakamak Gölünün kıyısındaki bu evde yatarken unlara Barry'den ve onun arkadaşlarından söz ederken hiç ağlamayanı sarışın kıza ne olduğunu düşündü. Barry'nin arkadaşı olan delikanlılar in bir kadının sadece cinsel organı yaşıatma sistemi olduğuna inandıklarını biliyordu. Bu gençler, ağabeyiyle yatmakta hemen hemen bir•akınca görmeyen ama onun yakın arkadaşlarını istemeyen genç bir kadın için dağlanmanın adil bir ceza olduğunu düşünmüşlerdi. Daha da itti emlisi, Jessie şimdi Ruth'la sırtlarını mutfak kapısına dayayarak birbirlerine sarılıp oturdukları sırada arkadaşına neler söylediğini düşünüyordu. Kesin olarak hatırladığı bir tek şey vardı. «O beni asla dağlamadı, o beni asla dağlamadı, canımı hiç yakmadı," dediği. Ama başka şeyler de açıklamış olmalıydı. Çünkü Ruth'un sormaktan hiç vazgeçmediği•. orular açıkça hep aynı yönü işaret ediyordu: Dark Score Gölünü ve Müneşin sönüğüünü.

Jessie sonunda açıklama yapmaktansa Ruth'u terketmişti... Açıklama yapmamak için Nora'yıda terkettiği gibi. Bacaklarındaki gücün Hverdiği kadar hızlı koşarak kaçmıştı. Harika Zencefilli Çörek Kız diye lanınan Jessie Mahout Burlingame. Kuşku götürür bir çağın son harikası Güneşin sönüğüünden sağ çıkmayı başaran kız. Şimdi karyolaya kelepçelenmişti ve artık kaçması olanaksızdı.

Jessie boşodaya, «Bana yardım et," dedi. Garip sakin suratı ve !. osiyle o sarışın kıza hatırlamıştı. Biçimli göğüslerindeki eski yuvarlak yara izlerini de. Şimdi onu kafasından atamıyordu. Artık onunkinin ..ikinlik olmadığını biliyor, bunu da unutamıyordu. Sarışın kız başını alnına feci olayla temelden ilişkisini kesmişti. Nasılsa sarışın kızın sura-n onunki oldu. Jessie elinden, kazanma şans çok az son bir tek dua dışında herşeyi alınmış olan bir ateistin titrek sesiyle konuşmaya başladı. «Lütfen bana yardım edin!"

Ona Tanrı değil, ancak Ruth Neary rolünderken konuşabilen bir yanıt verdi. Şimdi sesşefkatli... ama pek de umutlu değildi. *Elimden geleni yapacağım* ama sen de bana yardım etmelisin. Can acıtacak şeyler yapmaya razı olduğunu biliyorum. Acıverecek şeyler düşünmen de gerekebilir. Buna hazır mısın?

Jessie titrek titrek, «Bunun düşünmekle bir ilgisi yok,"dedi. O sırada içinden de, demekliyi-Eş-Burlingame yüksek sesle konuştuğu zaman böyle oluyor, diye geçirdi. Sonra da ekledi. «Bu...şey...kaçmakla...ilgili."

Ruth, *onun* çenesini kapatmak zorunda kalabilirsin, dedi. *Osenin* geçerli bir yanın, Jessie. Bizim yanımız. Aslında kötübiri değil. Ancak çok uzun süre bütün gösteriyi yürütmek zorunda kalmış. Böyle bir durumda dünyayla başa çıkma yöntemi de pek yararlı değil. Bu noktayı tartışmak ister misin?

Jessie bu noktayı da, başkasını da tartışmak istemiyordu. Çok yorgundu. Batı penceresinden giren ışık, güneşin batma anı yaklaşıırken gitgide daha kızılılaşıp sıcaklaşıyordu. Rüzgâr uğulduyor ve yaprakları hızla rüzgârda gölün kenarındaki verandaya sürüyordu. Orası boştu artık. Verandadaki yazlık eşyaların hepsi oturma odasına yığılmıştı. Çamlar iç çekiyor, arka kapı çarpıyordu. Köpek bir an durakladı, sonra da o iğrenç şapırtı, yırtma ve çığnemelerini sürdürdü.

Jessie üzüntüyle, «O kadar susadım ki..." diye mırıldandı.

Tamam. O halde buradan başlamamız gerekiyor.

Jessie güneşin sıcaklığını boynunun sol tarafında hissedinceye ve sırtındaki saçları yanağına yapıştıncaya kadar başını döndürdü. Sonra da gözlerini açtı. Gözlerinin hemen önünde Gerald'ın su dolu bardağı vardı. Kurumuş boğazı hemen emredencesine haykırdı.

Ruth, *operasyonun bu bölümüne* köpeği unutarak başlayalım, dedi. Köpek yaşaması için gereken şeyi yapıyor. Senin de aynı şeyi yapman şart.

Jessie, «Onu unutabileceğinden emin değilim," diye yanıtladı.

Bence unutabilirsin, kızım... Ben gerçekten böyle düşünüyorum. Güneşin söndüğün olanları halının altına süpürüvermeyi başarmışsın. Artık halının altına her şeyi süpürebilirsin.

Jessie bir an her şeyi kavrar gibi oldu. Gerçekten isterse her şeyi kavramayı başarabileceğini anladı. O günle ilgili sır bilinçaltında batıpl gözden kaybolmamıştı hiç. TV'deki pembe diziler ya da melodrama]

- 76 -

kaçan filmlerde olduğu gibi yani. Aslında bu sır derin olmayan bir mezara gömülmüştü. Bir tür seçenekli bellek kaybı oluyordu. Ama Jessie'nin isteyerek yaptığı bir şey. Güneşin söndüğün neler olduğunu anımsamak isterse bunu da yapabileceğini sanıyordu.

Bu fikir bir çağırımı gibi Jessie'nin kafa gözü, kalbini parçalayacak kadar berrak bir hayali gördü: barbekü maşasıyla tutulan bir cam parçası. Fırın eldiveni giymiş bir el bunu, hafifçe yanan çimlerin .dumanında o tarafa, bu tarafa çeviriyordu.

Jessie yatakta kaskatı kesilerek o hayali kafasından kovdu.

Bir şeyi açıkça anlayalım, diye düşündü. Konuştuğunun Ruth'un sesi olduğunu sanıyordu ama tam anlamıyla emin değildi. Zaten artık hiçbir şeyden emin değildi. Ben hatırlamak *istemiyorum*. Anlıyor musun? O günlük olayların şimdi olanlarla hiçbir ilişkisi yok. Elmalarla portakallar gibi. Aradaki bağlantıyı anlamak kolay tabii. İki göl, iki yazlık ev, iki...

(sırlar sessizlik can acısız arar)

cinsel sinsilik.... Ama 1963'te olanları hatırlamanın genel acıyı arttırmaktan başka bir yararı olmaz. Onun için bu konuyu kapatalım. Tamam mı? Dark Score Gölünü unuttum.

Gözlerini karşıdaki batık kelebeğe dikti. Bir an başka bir hayal (jörür gibi oldu. Küçük bir kıızı. Birinin küçük,

tatlıPunkin'ini. Burnuna iraşlosyonunun tatlıkokusu geldi ve gökyüzüne isli bir cam parçasının arkasından baktı. Ama sonra neyse ki bu hayal kayboldu.

Birkaçdakika daha kelebeğe baktı. O eski anıların tekrar ortaya yıkmayacağından emin olmak istiyordu. Sonra gözlerini Gerald'ın su bardağına dikti. İnanılacak gibi değildi ama suyun yüzeyinde hâlâbirkaçkıymık gibi buz yüzüyordu. Oysa loşlaşan odadaöğleden sonra <jüneşinin sıcaklığıvardıve bir süre daha devam edecekti.

Bakışlarının bardaktan aşağıya doğru kaymasına, buğulu camınüzzerindeki damlacıklarıkucaklamasına izin verdi. Rafınçikintisiengellediğinden bardağınüzzerinde durduğu altlığıgöremiyordu. Ama o soğuk honcuk gibi damlacıklar bardağın yanlarından kayarak dipte birikirken altlığınüzzerinde oluşan ve gitgide genişleyen nemli daireyi hayal etmesi için görmesine gerek yoktu.

Jessie'nin dili uzanaraküst dudağınıyaladıysa da fazla nemlendire-medi.

Birçoçuğun korku dolu ama emredici sesi duyuldu. Birinin küçük

tatlıPunkin'i,*su istiyorum*, diye bağırdı. *Suistiyorum ve onu...ŞİMDİistiyorum!*

Ama bardağa erişmesi imkânsızdı. 'Çok yakın amaçok da uzak' olayınınçok belirgin birörneğiydi bu.

Ruth, *okadarçabuk vazgeçme*, dedi. *Okahrolasıca* köpeğe tablayısabet ettirebildiğine göre belki o bardağa da erişebilirsin, kızım. Belki bunu başarabilirsin.

Jessie tekrar sağelini kaldırdı. Zonklayan omzunun izin verdiği kadar uzandıama bardakla arasında yine de en aşağııaltı santim uzaklık vardı. Yutkunurken zımparalanmışgibi olan boğazının titreyip daralmasıüzünden suratınıburuşturdu.

"Gördün mü?" diye sordu.«Şimdi mutlu musun?"

Ruth cevap vermedi. Bununüzzerineİyi-Eş, Jessie'nin kafasının içinde usulca, adetaözür dilercesine konuşmaya başladı. *Osana bardağılmanısöyledi*. Ona doğru uzanmanıdeğil. Bu... bu ikisi aynışeyolmayabilir.İyi-Eşben kim oluyorum da bu işe burnumu sokuyorum, dermişgibi mahcup mahcup güldü. Jessie bir an yine, bir yanının böyle gülmesinin son derecede garip olduğunu düşünme fırsatıbuldu. Sanki bu tümüyle ayırbir varlıkmişgibi. Kendi kendine, birkaçsesim daha olsaydı, dedi. Burada lanet olasıca bir briçturnuvasıdüzenleyebilirdik.

Bardağa bir dakika daha baktıktan sonra kendini yastıklarınüzzerine bıraktı. Böylece rafın altınıinceleyebilecekti. Rafın duvara takdıolmadığınıgörüyordu. Tepeüstüdüdüdüdübüyük L harflerine*benzeyen dörtçelik desteğe oturan raf,*onlaraçakılıda* değildi. Gerald'm bir keresinde telefonla konuşurken dalgınlıkla rafa yaslanmaya kalktığınıhatırlıyordu. Rafın, Jessie'nin tarafındaki ucu yukarıkalkmaya başfamıştı. Bir tahterevallinin ucu gibi. Gerald elini hızlaçekmemişolsaycjr rafıaltüst edecekti.

Telefon fikri bir an Jessie'nin başkaşeyler düşünmesine neden oldu. Ama sadece bir an için. Telefon bahçe yolunu ve Mercedes'i gören manzaralıdoğu penceresininönündeki alçak masada duruyordu. Bu durumda telefonun ona bir yararıolmayacaktı. Sanki başka bir gezegendeydi o. Tekrar rafın altına baktı.Önce tahtayıinceledi, sonra' da yine L biçimi destekleri.

Gerald rafın kendi tarafındaki ucuna dayanmışve tâlitanın Jes-sie'ye ait kısmıhavaya kalkmıştı.Şimdi kendi tarafına yetenrtce bastırır

da Gerald'a ait ucu havaya kaldırabilirse kocasının bardağı...

Düşünceli ve boğuk bir sesle, «Bardak kayabilir," dedi. «Benim ucuma kadar kayabilir." Tabii bardak neşeyle onunönünden geçerek yere düşüp kırılabilirdi de. Ya da daha Jessie'ye erişmeden bir engele rastlayarak devrilebilirdi. Ama denemeye değerd, öyle değil mi?

Tabii, değer, dedi içinden. Yani Lear jetime binip New York'a uçmayı, Dört Mevsim lokantasında yemek yemeyi ve sabaha kadar Hirdland'de dans etmeyi planlıyordum. Ama Gerald öldüğü için bu hiraz garip kaçabilir. Şu anda iyi kitapların hiçbirine erişemem. Kötü kitaplar için de aynı şey söylenebilir ya. Onun için teselli ödülün kazanmaya çalışmam iyi olacak.

Tamam... Bu işi nasıl yapacaktı?

Jessie, «Büyük bir dikkatle," dedi. «İşte böyle."

Kendini yukarı çekmek için yine kelepçelerden yararlandı. Bardağı bir süre daha inceledi. Rafın yüzeyini görememek ona şimdi bir engel-miş gibi geliyordu. Rafın kendisine ait ucunda neler olduğunu iyi biliyordu. Ama Gerald'ın bölümünden ve aradaki tampon bölgeden o kadar emin değildi. Tabii bunda şaşılacak bir şey yoktu. Fotoğraf belleği olan biri dışında kim yatak odasındaki bir rafın üzerine konmuş eşyalarını sayabilirdi? Böyle şeylerin önemli olabileceği kimin aklına gelirdi?

Ama şimdi onlar önemli. Ben şimdi bütün görüşaçılarında geçmiş olan biçimde dünyada yaşıyorum.

Evet, öyleydi gerçekten. Bu dünyada başıboş bir köpek Freddy Krueger'den daha dehşet verici olabiliyordu. Telefon Alacakaranlık Kuşağında idi. Çölde aranan o vaha, yüzlerce romantik çöl romanında saçları kırışmış binlerce lejyonerin hedefi, şimdi yüzeyinde son birkaç buz kıymıkçığının yüzdüğü bir bardak suyd. Bu yeni dünya düzeninde yatak odasındaki raf Panama Kanalı kadar hayati bir nakil yoluna dönüşmüştü. Ve yanlış yere konmuş eski bir kovboy ya da cinayet romanı öldürücü bir engel olabilirdi.

Jessie kendi kendine endişeyle, şu işi biraz abartmıyor musun, diye sordu. Hayır, abartmıyordu. En iyi koşullarda bile başarı şans düşük bir operasyon sayılırdı. Ama pistte moloz yığını varsa o zaman bu işi unutmak daha iyi olurdu. Bir tek sıska Hercule Poirot ya da Gerald'ın okuyarak kullanılmış peçete gibi bir kenara attığı «Uzay Yolu" romanlarından biri rafın yaptığı için yüzünden gözükme yabilirdi. Ama su

bardağını durdurmak ya da devirmek için yeterli olurdu. Hayır, Jessie abartmıyordu. Bu dünyanın görüşaçıları gerçekten geçmişti. Hem de aklımı bilim kurgu filminin gelmesine neden olacak kadar. O filmde kahraman küçülmeye başlıyordu. Sonunda kızının bebek evinde oturuyor ve ailenin kedisinden ödün alıyordu. Jessie de yeni kuralları abucak öğrenecekti... Kuralları öğrenecek ve onlara göre yaşayacaktı.

Ruth'un sesi, *cesaretini kaybetme, Jessie*, diye fısıldadı.

Jessie, «Kaygılanma," dedi. «Bunu deneyeceğim. Gerçekten. Ama bazen neyle karşı karşıya olduğunu bilmek iyidir."

Sağ bileğini döndürerek elini vücudundan olabildiğince uzaklaştırdı. Sonra da kolunu kaldırdı. Bu pozisyonda Mısır hiyerogliflerindeki kadın figürüne benziyordu. Parmaklarını ipe rafta dolaştırmaya başladı. Bardağın geçeceğini umduğu yerde engeller olup olmadığı anlamaya çalışıyordu.

Oldukça kalın bir kâğıda dokununca başparmağıyla yoklayarak ne olabileceğini anlamaya çalıştı. İlk tahmini şu oldu: genellikle telefon masasındaki karmakarışık eşyaların altına saklanan not defterinin bir sayfası. Ama kâğıt uygun incelikte değildi. Jessie'nin gözüne bir dergi ilişti. Ya *r/mes'd*, ya da *Newsweek*. Gerald ikisini de getirmişti. Dergi telefonun yanında ters yatıyordu. Kocasının raporlarını çıkarıp gömleğinin düğmelerini açarken dergilerden birini hızla karıştırdığını hatırlıyordu. Herhalde raftaki kâğıt dergilere

eklenen o içsıkıcıabone kartlarından biriydi. Gerald genellikle bu tür kartları, kitaplarda okuduğu yeri işaretleme için kullanmak üzere bir kenara ayırırdı. Tabii daha başka birşey de olabilirdi. Ama Jessie planı açısından onun önemli olmadığına karar verdi. Kâğıt, bardağı durduracak ya da devirecek kadar sert ve i kalın değildi. Rafta başka hiçbirşey yoktu. Daha doğrusu, uzatıp oynattığı parmakları başka birşeye dokunmamıştı.

Jessie'nin kalbi şiddetle atmaya başlamıştı. Kafasının içindeki sadist bir korsan yayıncı bardağın raftan yuvarlanmadığını gösteren biri film yayınlamaya kalktıysa da hemen bu hayali engelledi. Yavaş... Şavaş... Yarışağır ağır hareket edersen kazanırsın. Yani öyle olacağını umarım.

Jessie sağ elini geri çekmedi. Oysa onu gövdesinden uzaklaştırarak bükmek pek kolay değildi ve canının fena halde yanmasına neden oluyordu. Jessie sol elini kaldırdı. (Ve acımasız bir espri gücüyle biri

J

tabla atma elim, diye düşündü.) Rafı parmaklarıyla son desteğin daha ötesinde bir yerinden kavradı.

Haydi, başlıyoruz, diye düşünerek sol eliyle bastırmaya başladı. Ve hiçbirşey olmadı.

Galiba son desteğin çok yakınına bastırduğum için tahta yükselmedi. Sorun şu lanet olasıca kelepçenin zinciri. Zincir, rafın ucuna erişmeme izin verecek kadar uzun değil.

Büyük olasılıkla böyleydi; ne var ki, sol elini dayadığı nokta yüzünden rafı yerinden oynatamadığı gerçeğini değiştirmiyordu. Parmaklarını itiraz daha ileriye doğru uzatması gerekiyordu. Bu basit bir fizik kuralıydı, ısıt ama öldürücüydü. İşin garibi, Jessie rafın altına uzanabilir ve iste-iliği zaman onuyukarı doğru iterdi. Ancak bununla ilgili küçük bir orun vardı. Bu hareket bardağın ters tarafa doğru yatmasına neden olurdu. Bardak Gerald'a ait bölümden yere düşerdi. İnsan durumu yakından incelediğinde bunun gerçekten komik yanları olduğunu anlıyordu. Tıpkı «Amerika'nın En Komik Ev Videolarının cehennemden yol-ınımış bir bölümüne benziyordu.

Rüzgâr birdenbire kesilince antreden gelen sesler daha çok duyulmaya başladı. Jessie çığlık çığığa, «Onun lezzetine varıyor musun, pislik torbası?» diye bağırdı. Gırtlığına bıçak gibi bir sancı saplandığı halde susmadı... susamadı. «Öyle olduğunu umarım. Çünkü bu kelepçeler- i- n kurtulur kurtulmaz yapacağım ilk işenin kafanı uçurmak olacak!"

Bir yandan da, büyük sözler, diye düşündü. Gerald'ın eski çiftesinin, babasına ait olan o silahın burada mı, yoksa Portland'daki evin liivanarasında mı durduğunu bile hatırlamayan bir kadın için çok büyük

Yine de yatak odasının kapısı dışındaki o gölgeli dünyada bir an niemnuluk verici bir sessizlik oldu. Sanki köpek bu tehdidi en ciddi, müdüşünceli tavırlarıyla inceliyordu.

Sonra şapırtı ve çığneme sesleri yeniden başladı.

Jessie'nin sağ bileği onu uyarırcasına sızlıyor, kramp girebileceğini ilütlülatıyordu.

Sola doğru eğilerek elini, zincirin izin verdiği kadar uzattı. Sonra <>krar rafa baskı yapmaya başladı. Önce hiçbirşey olmadı. Jessie ilaha da itti. Gözleri kısılarak hemen hemen kapanmış, dudaklarının "••" narlara şağıya doğru bükülmüştü. Şimdi surati acı bir ilaç çmeyi

bekleyen bir çocuğunkine benziyordu. Sızlayan kol kaslarının sağlayabileceği azami baskıya erişmeden tahtanın hafifçe oynadığını hissetti. Yer çekiminin şaşmayan etkisinde öyle hafif bir değişiklik oldu ki, Jessie bunu farketmekten çok sezdi.

İşte hüs-nükuruntu, Jess. Bütün hissettiğin bu. Sadece bu ve başka hiçbirşey değil.

Hayır. Belki dehşet yüzünden iyice yükselip adeta stratosfere erişen duyguların toplamıydı bu. Ama hüs-nükuruntu değildi.

Jessie rafı bırakıp birkaç dakikasıyla yattı. Ağır ağır, derin derin soluk alarak kaslarının toparlanmalarını bekliyor, en kritik anda birdenbire kasılmalarını istemiyordu. Ya da kramp girmesini. Zaten yeterince derdi vardı, bir yenisine ihtiyacı yoktu, teşekkürler! Sonunda hazır olduğuna karar verdi. Elinden geldiğince hazırды. Sol eliyle karyolanın direğini gevşekçe kavrayarak avucunu aşağı yukarı kaydırdı. Sonunda avu-cundaki terler kuruyunca maun gıcırdamaya başladı. Sonra kolunu uzatarak rafı tuttu. Zaman gelmişti.

Ama dikkatli olmalıyım. Raf oynadı, bunun kuşku götürcek tarafı yok. Daha da oynayacak. O bardağı harekete geçirebilmem için bütün gücümü kullanmam gerekecek... İnsanın gücünü kenirirken kontrol gevşeyebilir.

Bu doğru ama önemi değildi. Önemli olan şeydu: Rafın devrilme noktasını bilmiyordu. Hiç bilmiyordu.

Jessie kız kardeşi Maddy'yle Falmouth İlkokulunun arkasındaki oyun yerinde tahterevalliyeye binmelerini anımsadı. Bir yaz gölden erken gelmişlerdi. Jessie'ye sanki bütün ağustos Maddy'yle o boyaları döken tahterevallide geçirmişler gibi geldi. İstedikleri zaman tahtayıkusursuzca dengede tutabiliyorlardı. Bunun için bütün gereken Jessie'den biraz daha ağır olan Maddy'nin ortaya doğru bir kabaet boyu kaymasıydı. Uzun, sıcak öğleden sonra saatlerinde pratik yapmaları, aşağı inip yukarı çıkarken ip atladıklarında söyledikleri şarkıları tekrarlamaları, her tahterevallinin eğilme noktasını adeta bilimsel bir kesinlikle bulmalarına yardım etmişti. Kavru lan asfaltın üzerinde sırayla duran o çarpılmış altı yeşil tahta iki kardeş biraz da canlıymış gibi gözük-müş-tü. Ama Jessie şimdi parmaklarının altında o hevesli canlılığı duymuyordu. Elinden geleni yapmaktan ve bunun yeterli olacağını ummaktan başka çaresi yoktu.

İncil ne kadar tersini söylerse söylesin sol eline, sağelinin ne yaptığını, ne yapması gerektiğini asla unutturmamalısın. Sol elini belki tabla atmak için kullanıyorsun. Ama sağının da bardak yakalayan elin olması şart, Jessie. Rafın ancak birkaç santimlik bir yerinde bardağı yakalama fırsatını bulabileceksin. Bardak kayarak oraya şarsa rafta kalıp kalmamasının hiç önemi olmayacak. Artık ona erişemeyeceksin. Şimdi olduğu gibi.

Jessie sağelinin ne yaptığını unutabileceğin! İnsanmıyordu, çünkü çok sızlıyordu. Ama bu elin, ihtiyacı olan şeyi başarıp başaramayacağı bambaşka bir sorundu. Rafın sol tarafına yaptığı baskıyı olabildiğince yavaş yavaş ve düzenli olarak arttırdı. Bir gözünün kuyruğuna yakıcı bir ilamla ter girdi. Gözlerini kırparak ondan kurtulmaya çalıştı. Bir yerlerde arka kapıya ne çarpmaya başlamıştı. Ama artık o da başka evrendeki telefona katılmıştı. Şimdi burada sadece bardak, raf ve Jessie vardı. Bir yanı, rafın zalim bir haciyatmaz gibi birdenbire havalanarak herşeyi fırlatmasını bekliyordu. Ve Jessie böyle bir düş kırıklığına karşı kendini hazırlamaya çalışıyordu.

Birşeyler oluyor gibiydi... çok hafif oynamayı hissedebiliyordu. Raf, Gerald'ın tarafında bir noktada yerinden oynuyordu. Jessie bu kez baskıyı gevşetmedi, tersine arttırdı. Sol kolunun dirsekten yukarı kısmında küçük sert kavisler çizen kasları gerilme yüzünden titriyor, gırtlığından küçük patlamaları andıran homurtular yükseliyordu.

Derken Gerald'ın bardağındaki suyun daire biçimi dümdüz yüzeyi birdenbire eğildi. Tahtanın sağucu kalkarken Jessie buzun son parçacıklarının hafifçe şıkırdadığını duydu. Ancak bardağın kendi kıpırdamadı ve Jessie'nin aklına o anda korkunç birşey geldi. Ya bardağın yanlarından akan sular üzerinde durduğu mukavva altlığın içine sızıp bardağın dibinin tahtaya yapışmasına neden olduysa?

"Hayır, bu olamaz..." Fısıltıyla söylenen bu sözcükler yorgun bir çocuğun ezberden okuduğu dua gibi birbirlerini çabucak izlediler. Jessie tüm gücünü kullanarak rafın son ucunu daha da çaktı. Bütün atlar artık arabaya koşulmuş, ahır boşalmıştı. «Lütfen öyle olmasına izin verme. Lütfen."

Rafın Gerald'a ait olan ucu yükselmeye devam etti. Jessie'ye ait olan bölümden bir tüp Max Factor marka allık düştü ve köpek gelip Gerald'ı sürükleyerek karyoladan uzaklaştırmadan önce başının durdu-

ğu yerin yakınına düştü. Şimdi Jessie'nin aklına olabilecek yeni bir şey i geldi. Rafın yaptığı açığı daha genişletirse bardak karlıyamaçtan inen i bir kızak gibi L biçimi desteklerin üzerinden kayacaktı. Rafın bir tahterevalli gibi düşünmek Jessie'nin başını derde sokabilirdi. Çünkü tahterevalli değildi, ortada bağlı olduğu ve üzerinde döndüğü bir mil yoktu.

Jessie soluk soluğa, tiz bir sesle bardağa, «Kayşana, lanet olasıca!" diye bağırdı. Gerald'ı unutmamıştı. Susuzluğunu da. Bardaktan baş- ' ka her şeyi unutmamıştı. Bardak artık köylesine dar bir açı yapıyordu ki, su j neredeyse ağızından akacaktı. Jessie onun neden devrilivermediğini anlayamıyordu. Ama bardak devrilmedi. Her zamanki yerinde, oraya yapışmış gibi duruyordu. «Kayşana!"

Bardak birdenbire kaydı gerçekten.

Bardağın hareketi Jessie'nin kara hayalleriyle öyle zıttı ki, bir an ne olduğunu kavrayamadı. Daha sonra Jessie'nin aklına, kayan bardak macerasının kendi kafası hakkında hiç de hayran olunmayacak bir şeyi açıkladığı gelecekti: Nedense o şu ya da bu biçimde başarısızlığa uğra-1 maya hazırlanmıştı. Öyle ağız bir karışık bakmasının nedeni başarıydı.

Bardağın raftan sağeline doğru yaptığı düzgün yolculuk Jessie'yi öylesine sersemletti ki, az kalsın sol eliyle daha fazla bastıracaktı. Tabii o zaman tehlikeli bir biçimde yan yatmış olan raf devrilecek ve bardak da yere düşüp kırılacaktı. Sonra parmakları bardağa dokundu. Jessie; yine bağırdı. Piyango kazanmış bir kadının sözsüz, sevinçli çığlığıydı bu.

Raf titreyerek kaymaya başladı, sonra durakladı. Sanki ilkel bir kafası varmış ve bu işi gerçekten yapmak isteyip istemediğini düşün-: yormuş gibi.

Ruth uyardı. *Fazla zamanın yok, kızım. Eline fırsat geçmişken lanet olasıca şeyi yakala.*

Jessie denedi ama parmaklarının etli uçları camın islak, kaygar yüzeyinden kaydı sadece. O lanetlenmiş şeyi parmakları kavramayı başaramıyordu. Eline sular sıçradı ve Jessie şimdi raf devrilmese bile bardağın yuvarlanacağını anladı.

Hayal bu, kızım. O eski fikir: Senin gibi küçük hüznü bir Pur kin'in hiçbir şeyi doğru dürüst yapamadığı önyargısı.

Pek de yanlış sayılmazdı. Hedefe insanı rahatsız edecek kadar yak-*

858788 89 9091 92 93 9496 9799100101102 103

düşünüyorlar. (Herhalde karışabile. Ama Sally bunu açık açık söyleyecek değil.) Sadece Maddy'nin babasının ne yaptığı konusunda belli belirsiz bir fikri var.

Tom işinin neden olduğu gerginlikten kurtulmak için göl kenarında kalması gerektiğinde ısrar ediyor. Daha sonra oğlunun arkadaşlarıyla sürüyle doğum gününü kutlayacağını söylüyor. Ne de olsa Will dokuzuna basıyor, doksana değil. «Zaten," diye ekliyor. «Bir, iki fıçı içecek yaşa gelmedikçe arkadaşlarıyla geçireceğin doğum günleri hiç de eğlenceli olmaz."

Yani VVill'in doğumgününüailenin kıyıda, yıl boyunca oturduklarıevde kutlamasısteği reddedilmeküzere. Ama Jessie birdenbireşaşılacak bir biçimde bu planıdestekliyor. Will içinçokşaşılacak birşey. (Jessie ondanüçyaşbüyük ve Willçoğu zaman ablasının bir kardeşi olduğunu hatırladığından bile emin değil.) Jessie yumuşak bir sesle sadece birkaçgün için eve dönmelerinin veçim alanda bir parti vermelerinin eğlenceli olabileceğini söylüyor. Kroket ve badminton oynanabilir. Barbeküyapılır. Karanlık basarken Japon fenerleri de yanar. Tom o zaman bu fikreinsınmaya başlıyor. Tom 'iradesiçok güçlübir köpoğlu köpek' olduğunu düşünen, başkalarınınsıaçoğu zaman 'inatçıihtiyar keçi' diye düşündükleri bir tip. Hangi görüşükabul ederseniz edin, karar veripçene kaslarınıda sıktımibildiğindenşaşmayan ve kuiay vazgeçirilemeyen biri.

Onu etkilemek, fikrini değiştirmek konusunda küçük kızidiğerlerinin tümünden dahaşanslı. Jessieçoğu zaman ailenin geri kalanüyelerine yasak olan gizli bir dehliz ya da bir delik yoluyla babasının kafasına girmeyi başarıyor. Sally, biraz da haklıolarak, Tom'un ortancaçocuklarınıdiğerlerinden dahaçok sevdiğine inanıyor. Tom'un diğerlerinden hiçbirinin bunu bilmediğine kendini inandırdığıbelli. Maddy'le Will bu olayıdaha basite indiriyorlar: Jessie'nin babalarına yaltaklandığını, adamın da onuçok fazlaşımarttığınıdüşünüyorlar. Will bir yılönce büyük ablasına, «Babam Jessie'yi sigara içerken yakalaysaydı, herhalde ona birçakmak alırdı,» demişMaddy aynısuçyüzünden cezalandırıldığızaman. Kız gülmüşve aynıfikirde olduğunu söyleyip kardeşine sarılmış. Ne onların, ne de annelerinin Tom Mahout'la küçük kızının arasındaçürük bir et yığınıgibi duran sır konusunda en ufak bir fikirleri var.

Jessie erkek kardeşinin isteğini desteklediğine, onun tarafınıtuttu-

ğuna inanıyor. Sunset Trails'den ne kadar nefret etmeye başladığının ve oradan uzaklaşmayıneçok istediğinin farkında değil. Hiçolmazsa kafasının yüzeyinde. Bir zamanlarçok sevdiği gölden de nefret ediyor. Özellikle onun hafif, tatsız madeni kokusundan. 1965'te artık gölde yüzmeye bile dayanamıyor. En sıcak günler dahil. Jessie'nin annesi nedenin kızın biçimi olduğunu sanıyor. Jessie erken gelişmeye başlamış, Sally gibi. On ikisinde olmasına rağmen vücudu kadınca biçimini hemen hemen almış. Ama aslında neden kızın vücut biçimi değil. Jessie buna alışmışartık. Eski, renkleri solmuş, kapalıJantzen mayolarıyla birPlayboy güzeli sayılmaktançok uzak olduğunu biliyor. Hayır, neden göğüsleri, kalçalarıya da kabaetleri değil. Neden okoku.

VVill'in isteğinin altında ne tür niyetler, amaçlar gizli olursa olsun, Mahout ailesinin başibu talebi sonunda onaylıyor. Sally'nin partiye hazırlanabilmesi için erken yolaçkmışlar. (Kadına iki kızıda heyecanla yardım ediyor.Şimdi ağustosun on dördüve hiçkuşkusuz Maine yazının en kutsallaştırılmışgünü. Gökyüzürenge solmuşblucin bezi gibi veşişman beyaz bulutlar uçuşuyor. Herşeyi tuzlu bir meltem tazeleştiri-yor.İçerlerde korular, göller, gölcükler ve bataklıklar otuz beş, otuz altıdereceısıda kavruluyor. Nem oranıdoyma noktasına yakın. Buna Göller Bölgesi de dahil. Sunset Trails, Dark Score Gölünün kıyısında. Tom Mahout'un büyükbabası1923'te oraya ilk kulübeyi yaptığından beri orada. Deniz kıyısındaysaisıasadece yirmi yedi derece. Denizden esen rüzgâr da ek birödül. Rüzgâr nemiönemsizleştiriyor ve kum sinekleriyle sivrisinekleri süpürüp götürüyor.Çim alançocuklarla dolu.Çoğu VVill'in arkadaşları. Ama aralarında Maddy ve Jessie'yle arkadaşolan kızlar da var. Hiçolmazsa bu defacık hepsi birbirleriyle anlaşıyorlar gibi. Bir tek tartışma bileçikmamış. Saat beşte Tom günün ilk martinisini dudaklarına götürüyor. Yakında duran Jessie'ye bir göz atıyor. Kız kroket sopasınıbir nöbetçinin tüfeği gibi omzuna dayamış. (Jessie'nin sıradan karıkoca konuşmasına benzeyen sözleri duyduğu belli. Ama bu aslında Tom'un kızına dolaylıbir biçimde, kurnazca yaptığıbir iltifat da olabilir.) Sonra karısına dönen Tom, «Galiba aslında gerçekten iyi bir fikirmiş,» diyor.

Jessie, iyiden deüstün, diye düşünüyor. Doğrusunu istersen harika bir fikir. Aslında bu bile kızıdüşündüğü, kastettiğişey değil. Ama gerisini yüksek sesle söylemek tehlikeli olabilir... tanrılara meydan oku-

mak sayılır. Jessie bugünün kusursuz olduğunu düşünüyor. Tatlı, harika bir gün. Maddy'nin portatif pikabından yükselen müzik bile iyi. (Jessie'nin ablasıpikabıniverandayaçıkarmış. Oysa pikap genellikle

Doku-nulmaması Gereken Büyük kona sayılıyor.) Jessie hiçbir zaman Mar-vin Gaye'den gerçekten hoşlanmayacak. Yazın sıcak günlerinden, öğleden sonra gölden yükselen hafif maden kokusunu da sevmeyeceği gibi. Amabuşarkızararsız.«Hey Tanrım, pek de güzel bir küçüksün... bee-bek."Gülünçama tehlikeli değil.

14 Ağustos 1965. Geçmişbir gün. Dark Score'un altmışkilometre güneyindeki bir gölün kenarında bir evde karyolaya kelepçelenmişolarak rüya gören bir kadının kafasında hâlâyaşayan bir gün. (Bu göl de sıcak, uzun yaz günlerinde aynışekilde madensi madensi kokuyor. Bazışeyleri anımsatan o pis koku yükseliyor bundan da.)

Jessie on iki yaşındaki haliyle kroket topuna vurmak için eğilirken VWillie'nin arkasından usulca yaklaştığınıfarketmiyor. Kızın kabaetleri sadece beyzbol vuruşlarının sayısıkadar yaşamışbirçocuk için baştançıkarcıbir hedef. Ama Jessie'nin kafasının bir yanıçocuğun orada olduğunu biliyor. İşte rüyanın kâbusa bağlandığınokta da bu.

Jessie yüz seksen santimötedeki kaleye dikkatini vererek vuruşa hazırlanıyor. Zor bir vuruşama imkânsız değil. Topu kaleye sokarsa Caroline'ıyakalayabilecek belki de. Bu daçok iyi olacak. ÇünküCaroli-ne kroket oyununu hemen her zaman kazanıyor. Sonra Jessie sopayıtam geriye doğruçektığı sırada pikaptan yükselenşarkıdeğişiyor.

Marvin Gaye,«Ah, herkes dinlesin,"diyeşarkısöylüyor. Bu kez Jessie'yişakacıktan tehdit etmiyor.«Özellikle siz kızlar...

Jessieürperiyor ve güneşten yanmışkollarının tüyleri diken diken oluyor.

"... sevdiğin hiçbir zaman evde olmazsa... yalnız bırakılmak doğru mu?.. Dostlarım bazen fazla sevdiğimi söylüyorlar..."

Jessie'nin parmaklarıuyuşuyor ve artık elindeki kroket sopasınıhissetmiyor bile. Bilekleri karıncalanıyor...

(İyi-Eştomruğa vuruldu gelin velyi-Eşi tomrukta görün tomruğa vurulmuşİyi-Eşin haline gülün...)

sanki görünmeyen kelepçelerle bağlanmış. Ve kalbi birdenbireüzüntüyle doluyor. Bu diğerşarkı. Yanlışşarkı.Kötüşarkı.

- 107-

"Ama ben inanıyorum...İnanıyorum... bir kadınınöyle sevilme gerektiğine inanıyorum..."

Jessie başınıkaldırıyor ve kızlardan oluşan küçük grubun atışııyapmasınıbeklediğini ve Caroline'ın orada olmadığınıgörüyor. Onur yerinde Nora Callighan duruyor. Saçlarınıörmüş, burnunun ucuna beyazçinko bulaşmış. Ayağında Caroline'ın sarıbez ayakkabılarıvar. Boynuna Caroline'ın madalyonunu takmış.İçinde Paul McCartney'in küçücük bir fotoğrafıolan o madalyonu. Ama gözler Nora'nın yeşii göz-j lefi. Jessie'ye olgun insanlaraözgüderin bir merhametle bakıyorlar. Jessie birdenbire VWill'in arkasından usulca yaklaştığını, ona parmakl atmaya hazırlandığınıanımsıyor. Herhalde VWillie'yi gazoz veçikolatalıAlman pastasıyla kafayıbulmuşolan arkadaşlarıkışkırtıyor. Willieöyle, davrandığızaman Jessie de aşırı, delice bir tepki gösterecek. Hızla dönecek ve yumruğunu kardeşinin ağzına indirecek. Belki partinin tadınıhepten kaçırmayacak ama toplantının tatlıkusursuzluğuna gölge] düşürecek. Jessie sopayıbırakmayaçalıyor. Bütün bunlar olmadanönce doğrulup dönmek istiyor. Geçmişideğiştirmeyi arzu ediyor. Ama geçmişçok ağır. Onu değiştirmeyeçalamanın, unutulmuşya da kaybolmuşşeyleri aramak için evin bir köşesinden tutup kaldırmayaçalı: maktan farksız olduğunu anlıyor.

Arkasında biri Maddy'in küçük pikapının sesini açmışve o korkunçJşarkıher zamankinden daha da yükselerek etrafta yakılanıyor.«BÖYLE ZALİMCE DAVRANILMAK...İÇİMİÇOK SIZLATIYOR... BİRİ... BİR YERDE... ONA BUNUN HAKSIZLIK OLDUĞUNU SÖYLESİN..."

Jessie tekrar elindeki kroket sopasını atmaya, bir yana fırlatmayacağı işiyor ama başaramıyor. Sanki biri sopayınun bileğine kelepçelemiş.

Jessie, «Nora!» diye bağıyor. «Nora, bana yardım etmelisin! Ohk durdur!»

(Jessie rüyasının bu noktasında ilk kez inledi ve köpeğin bir arşasıarak Gerald'ın cesedinden gerilemesine neden oldu.)

Nora başını sallıyor, ciddi bir tavırla, «Ben sana yardım edemem S Jessie. Sen kendi basmasın... hepimiz öyleyiz. Ben hastalarımı genel-|likle bunu söylemem ama sana dürüst davranmanın çok daha iyi olacağını düşünüyorum.»

"Anlamıyorsun! Bu anları yeniden yaşayamam! YAPAMAM BUNU!"

Nora birdenbire sabırsız bir tavır takıyor. «Ah, saçmalama!" Sanki Jessie'nin yukarıya doğru kaldırdığı telafisi uratını görmeye artık dayanamayacakmış gibi dönmeye hazırlanıyor. «Sen ölmeyeceksin. Bu zehir değil."

Jessie ıldırımı gibi etrafına bakmıyor. (Ama yine de doğrulmayı yaklaşan kardeşi için çekici bir hedef oluşturmaktan kurtulmayı başaramıyor.) Arkadaşı Tammy Hough'un gitmiş olduğunu görüyor. Şimdi orada Tammy'nin beyaz şortunu ve sarı askılı bluzunu giymiş olan Ruth Neary duruyor. Bir elinde Tammy'nin kırmızı çizgili kroket sopası, diğ erindeyse bir Marlboro sigarası var. Dudaklarının kenarları her zamanki gibi alaycı bir gülümsemeyle bükülmüş. Ama bakışları ciddi ve kederli.

Jessie, «Ruth, bana yardım et!" diye bağıyor. «Bana yardım etmelisin!"

Ruth sigarasının dumanını derin içine çekiyor, sonra da çimlerin arasına atarak Tammy Hough'un mantar tabanlı sandallarıyla çığırıyor. «Ah, Tanrım, cici kız. Sana parmak atacak. Popona öküzlerin dürtüldükleri üvendireden sokacak değil. Onun için neden meseleyi büyütüyorsun?"

"Bu sadece parmak atmak değil! Hiç değil. Sen de bunu biliyorsun!"

Ruth, «Parmak parmak nerede bu parmak," diyor.

"Ne? Ne demek..."

Ruth hemen karşılık veriyor. «Şu demek: Ben neyi bilebilirim ki." Sesinin yüzeyinde öfke var, altındaysa derin bir kırgınlık. «Bana olanları anlatmadın. Hiç kimseye anlatmak istemedin. Bir baykuşun otların üzerine vuran gölgesini görmüş bir tavşan gibi kaçtın."

Jessie bir çığlık atıyor. «Anlatamazdım!" Şimdi yanındaki otların üzerindeki gölgeyi görüyor. Sanki Ruth'un sözleri onu yaratmış gibi. Ama bir baykuşun değil, erkek kardeşinin gölgesi. Willie'nin arkadaşlarının kıkır kıkır gülmeme çalıştıklarını fark ediyor. Kardeşinin o terbiyesizliği yapmak için uzandığını biliyor ama değil uzaklaşmak, doğrulamayı bile. Olacakları değişti rmesi imkânsız, çok aciz bu bakımdan. Bunun hem kâbusların, hem de trajedilerin özü olduğunu anlıyor.

Jessie tekrar Ruth'a haykırıyor. «Bunu YAPAMAZDIM! Hiçbir zaman konuşamazdım! Bu annemi öldürdü... Ya da ailemizi mahvederdi... Ya da her ikisi birden olurdu. O öyle dedi! Babam öyle söyledi!"

"Sana bu haberi açıklamak istemezdim, cici kız, ama bu aralık ayında sevgili ihtiyar baban öleli on iki yıl geçmiş olacak. Ayrıca şu melodramın hiç olmazsa birazından olsun vazgeçemez miyiz? Sonuçta adam seni

göğüs uçlarından çamaşır ipine asıp vücudunu tutuşturmadı."

Ama Jessie bunları dinlemek istemiyor. Gömülü geçmişinin rüyasında bile tekrar değerlendirilmesini duymak istemiyor. Dominolar devrilmeye başladığı an için sonunun nereye varacağını kim bilebilir? O yüzden kulaklarını Ruth'un sözlerine karşıtıkıyor ve eski oda arkadaşına derin bir yalvarışla bakıyor. Bu bakışları (aslında sertliği yüzeyde kalan) Ruth'un gülerek boyun eğmesini, Jessie ne istiyorsa onu yapmasını sağladıkiden.

"Ruth, bana yardım etmelisin."

Ama bu kez o yalvarış dolu bakışların bir etkisi olmuyor. «Sanmıyorum, kızım. Kız Öğrenciler Derneğindeki bütün Susie'ler gittiler. Susup oturma zamanı sona erdi. Kaçmak artık imkânsız. Ve uyanmak da bir seçenek değil. Bu esrarlı tren, Jessie. Sen kediksindir, ben de baykuş. Haydi gidiyoruz, herkes tren bin. Kemerleri sıkıca bağlayın. Bu hızlı bir ekspres!"

"Hayır."

Ama Jessie şimdi dehşetle etrafın kararmaya başladığını görüyor. Tabii güneş bir bulutun arkasına girmiş olabilir. Ama aslında böyle olmadığını biliyor. Çok geçmeden bu yaz gün öğleden sonra saatlerinde gökyüzünde yıldızlar parlamaya başlayacak ve o yaşlı cırcırlık baykuş, kumruya «Huu-huu," diye bağırarak. Güneş tutulması zamanı gelmiş.

Jessie tekrar, «Hayır!" diye haykırıyor. «Bu iki yıl önce oldu!"

Ruth Neary, «İşte şimdi yanıldın, kızım," diyor. «Bu senin için hiçbir zaman sona ermedi. Senin için güneş bir daha hiç parlamadı."

Jessie buna karşı çıkmak, Ruth'a her şeyi fazla melodramlaştırdığını söylemek için ağzını açıyor. Onu açmak istemediği kapılara doğru iten, geçmişin incelenmesiyle bugünün daha iyi olacağını idurmadan tekrarlayan Nora gibi konuşmak istiyor. Sanki insan bugünkü yemeğin

tadını kurtlu artıkları bolca katarak daha nefis bir hale sokabilmiş gibi. Jessie, Ruth'a, Nora'nın muayenehanesinden hepten çıkıp gittiği gün ona da söylediği gibi, «Bir şeyle birlikte yaşamakla onun tutsağı olmak arasında fark vardır," demek istiyor. «Siz iki ahmak, benlik kültürünün sadece bir mezhep olduğunun farkında değil misiniz?" Ama ağzını açarken işgal başlıyor. Hafifçe açılmış bacaklarının arasına bir el giriyor. Bir başparmak kabaetlerinin arasını sertçe itiyor. Parmaklar Jessie'nin şortunun kumaşına, vaginasının hemen üstüne bastırıyorlar. Bu kez erkek kardeşinin küçük saf eli değil. Bacaklarının arasındaki el Vill'inkinden çok daha büyük ve hiç de masum sayılmaz. Radyoda o kötü şarkı çalıyor. Öğleden sonra saat üçte gökyüzünde yıldızlar beliriyor. İşte,

(Ölmeyeceksin bu zehir değil)

büyükler birbirlerine böyle parmak atıyorlar.

Jessie babasını göreceğini sanarak hızla dönüyor. O da güneş tutulması sırasında Jessie'ye böyle bir şey yapmış. Nora ve Ruth gibi vızıldanan Benlik Kültçülerinin, Geçmişte Yaşama Meraklılarının bunu «bir çocuğa tecavüz" diye tanımlayacaklarını düşünüyor Jessie. Ne olursa olsun, babası orada olduğunu biliyor. Bu kadarından emin. Ve yaptığı şey yüzünden onu feci şekilde cezalandıracağından korkuyor. Bu hareket ister çok ciddi, ister önemsiz bir şey olsun, kroket sopasını kaldırarak adamın suratına vuracak. Onun burnunu kıracak, dişlerini (iökecek. Adam yere, çimlerin üzerine yığıldığı zaman köpekler gelip onu yiyecekler.

Ne var ki, orada duran Tom Mahout değil, Gerald. Yumuşak, pembe bir kâseye benzeyen göbeğinin altından penisi Jessie'ye doğru uzanıyor. Gerald'in iki elinde birer Kreig polis kelepçesi var. Öğleden son-

ra saatlerindeki garip karanlıkta kelepçeleri Jessie'ye uzatıyor. Anormal yıldızıışıklarıkelepçelerin yuvarlak parçalarınıışıldatıyor.Üzerlerine M-17 seri numarasıbasılmış.ÇünküGerald'ın adamına F-23'lerden bulamamış.

Gerald sırıtarak,«Haydi, Jess,"diyor.«Sanki hiçdeneyimin yokmuşgibi davranma. Zaten hoşuna gitmişti.İlk seferindeöyleşiddetli bir orgazm oldun ki, az kalsın patlıyordun. Sanaşunu da açıkça söyleyeceğim: Yaşamım boyunca bana bu kadar zevk veren birşey hiçolmamıştı. Bu sevişmemizöyle zevkliydi ki, bazen rüyamda bile görüyorum.

Nedenöyle olduğunu biliyor musun? Senin herhangi bir sorumluluk yüklenmene gerek yoktu. Hemen hemen bütün kadınlar kontrolün tümüyle erkekte olmasından dahaçok hoşlanırlar. Bazıkadınlar bunu istemediklerini söyleyebilirler. Ama bazılarının daonlara bunu istediklerini söyleyecek bir erkeğe ihtiyaçlarıvardır. Sen de bu ikinci gruptansın.İşte kelepçeler bunun için. Aslında onlar kelepçe değil aşk bilezikleri. Onun için bunlarıtak, sevgilim. Bunlarıtak."

Jessie başınısallayarak geriliyor. Gülmek mi yoksa ağlamak mıistiyor, bilmiyor. Bu konu yeni, ama kelime oyunlarıçok tanıdık.«Avukatça oyunlar beni kandırmaz, Gerald.Çok uzun bir süreden beriöyle biriyle evliyim.İkimiz de kelepçe olayının benimle hiçbir ilişkisi olmadığınıbiliyoruz. Bu seninle ilgili...İşin doğrusunu söylemek gerekirse, senin içkiden sersemlemişyaşlıJohn Thomas'ının biraz uyanmasıiçin oynuyoruz bu oyunu. Bu nedenle bana o uydurma kadın psikolojisi hikâyelerini anlatmaktan vazgeç, tamam mı?"

Gerald herşeyi biliyormuşgibi Jessie'yi etkileyen bir tavırla gülüyor.«İyi bir denemeydi, bebeğim. Tabii yutulacak gibi değildi ama yine de harika birçabaydı. En iyi savunma ustaca bir saldırıdır,öyle değil mi? Bunu sana benöğrettim sanırım. Ama neyse...Şu anda bir seçim yapman gerekiyor. Ya bilezikleri takacaksın ya da kroket sopasınısallayarak beni tekraröldüreceksin."

Jessie etrafına bakmıyor ...yeni başlayan bir panik ve dehşetle Wil-lie'nin partisinde herkesin (gözlüğüdışında)çırılçıplak ve cinsel olarak uyarılmış,şişman adamlarla tartışmalarınıseyrettiğini farkediyor... Orada sadece ailesi veçocukluk arkadaşlarıda yok.Üniversitenin birinci sınıfında danışmaniolacak Bayan Henderson punçkâsesinin yanında duruyor. Onu son sınıf balosuna götürecek, sonra da babasının Oldsmobi-le-88 arabasının arka kanapesinde kendisiyle sevişecek olan Bob Hagen, Neuvvorth rahibinin evinde gördüğüsarışın kızla verandada duruyor. Annesiyle babasıo kıziseviyorlar ama ağabeyisine de tapıyorlar.

Jessie, Barry, diye düşünüyor.«Olivia o, ağabeyisi de Barry."

Sarışın kız Bobby Hagen'idinliyor ama bir yandan da Jessie'ye bakıyor. Yüzüsakin ama biraz yorgun. Tişörtünününde R. Crumb'ın Bay Natural'ıvar ve ağızındançıkan balonda,«Ahlaksızlık hoştur,"yazı-

lı«Ama ensest gibisi yoktur."Olivia'nın arkasında Jessie'ye ilköğretmenlik görevini verecek olan Kendall VWilson, doğumgünüpastasından Hayan Paige için bir dilim kesiyor. Jessieçocukken ona piyano dersleri veren Bayan Paige, Alfred'deki Corritt'in Bahçelerinde elma toplarkenfelçgeçirerekölmüşolmasına karşın pek canlıgözüküyor.

Jessie, rüya görmeye benzemiyor, diye düşünüyor. Boğulmaktanı.ırksızşimdiye kadar tanıdığım herkes buöğleden sonra yıldızların aydınlattığıacıyıp, korkunçgökyüzünün altında duruyor veçırılçıplak kocamın, Marvin Gaye«Bir Tanık Bulabilir miyim?"şarkısınısöylerken, kelepçeleri bileğime geçirmeyeçalışmasınıseyrediyor. Eğer içimi rahatlatabilecek bir tekşey varsa o daşu: Artık bundan daha da kötüolamaz.

Ama sonra oluyor. Jessie'nin ilkokulöğretmeni Bayan Wertz gülmeye başlıyor. 1964'te emekli olan

bahçıvanları ihtiyaç Bay Cobb onunla birlikte gülüyor. Maddy onlara katılıyor. Ruth ve göğüsleri yaralı Olivia da. Kendall Wilson'la Bobby Hagen adeta ikibüklüm oluyorlar. Kasaba berberinde bütün açık saçık fıkraların enâlâsını duymuşerkekleribi birbirlerinin sırtlarına vuruyorlar. Belki de bu fıkranın sonundaki önemli cümle de, «Cinsel organ için bir yaşatma sistemidir," oluyor.

Jessie başını eğerek kendine bakıyor...şimdi o daçıplak. Göğüslerinin üzerine «Nane Yum Yum" diye tanımlanan renkteki dudak boyasıyla onu lanetleyenüçsözcük yazılmış. «BABASININ KÜÇÜK KIZI."

Uyanmam gerekiyor, diye düşünüyor. Uyanmazsam utançtan öleceğim.

Ama uyanmıyor. En azından hemen. Başını kaldırıyor ve Gerald'in o bilgiççe sırtmasının yerini açık bir yaranın almış olduğunu görüyor. Birdenbire adamın dişlerinin arasından köpeğin kana bulanmış burnu uzanıyor. Köpek de sırtıyor. Ve hayvanın sivri dişlerinin arasında, müs-lehcen bir doğumun başlangıcıymış gibi beliren kafa babasının. Tom sırtıyor ama hep parlak mavi olan gözleri şimdi gri ve yorgun. Jessie onların Olivia'nın gözleri olduğunu anlıyor. Sonra başka birşeyin daha larkına varıyor. Göl suyunun çok könemsiz ama aynı derecede korkunç, hafif madensi kokusu her tarafa yayılıyor.

Babası, kocasının ağzının içindeki köpeğin ağzının içinden, «Dostlarım bazen fazla sevdiğimi idida ediyorlar," diye şarkı söylüyor. «Ama ben bir kadının öyle sevilmesi gerektiğine inanıyorum..."

- 113-

. Jessie kroket sopasını bir tarafa fırlatıyor ve çığıllıklar atarak kaçıyor. İççe kafalardan oluşan korkunç yaratığın yanından geçerken Gerald kelepçelerden birini onun bileğine takıyor.

Ve zaferle, «Seni yakaladım!" diye bağıyor. «Seni yakaladım, benim azametli güzelim!"

Jessie önce güneş tutulmasının tam olmadığını düşünüyor. Çünkü ortalık daha da kararıyor. Sonra aklına bayılmakta olabileceği geliyor. Bu düşünceye derin bir minnet ve rahatlama duygular eşlik ediyor.

Saçmalama, Jess. İnsan rüyasında bayılamaz.

Ama Jessie yine de bayılıyor olabileceğini düşünüyor. Bayılıyor mu, yoksa bir felaketten sağkalan biri gibi kaçtığı yer sadece uykunun daha derinlerindeki mağaralarını, bu pek de önemli değil. Önemli olan, sonunda bu rüyadan kaçmayı başarması. Çünkü bu rüya o gün babasının yaptıklarından daha da önemli bir saldırı sayılabilir. Ve bu koşullarda minnet, güzel ve normal bir tepki gibi gözüküyor.

Jessie tam o karanlıklardan oluşan rahatlatıcı mağaraya erişeceği sırada bir ses duyuyor. Hırıltılı bir öksürük krizine benzeyen çirkin bir ses. Bu sestən kaçmaya çalışıyor ama kaçamadığını fark ediyor. Ses onu oltanın çengeli gibi yakalamış. Ve yine bir çengel gibi, uykuyu bilinçten ayıran uçsuz bucaksız ama kırılabilir gökyüzüne doğru çekiyor.

12

Eskiden adı Prens olan ve vaktiyle Catherine Sutlin'in çok sevdiği; gözbebeği köpek, yatak odasına yaptığı son baskından sonra antrede 10 dakika kadar oturdu. Başını kaldırmış, irileşmiş gözlerini hiç kırpmıyordu. Son iki ay pek az bir yiyecek yaşamaya çalıışmıştı. Ama bu akşam güzelce beslenmişti. Hatta iyice doymuştu. Onun için gövdesini ağırlaştırmış gibi hissetmesi ve uykusunun gelmesi gerekirdi. Bir süre için] gerçekten böyle olmuştu ama artık bütün uykusu dağılmıştı. Onun yerini gitgide daha kötüleşen bir kaygı almıştı. Birşey köpeğin duyularıyla içgüdülerinin birbirine karıştığı o mistik bölgeye gerilmiş olan saçkılı]

kadar ince tellerden birkaçını koparmıştı. Dişi-köpek-efendi öbür odada inlemelerini sürdürüyor, bazen konuşma sesleri de çıkarıyordu. Başboşköpeğin kaygılanmasının nedeni kadının çıkardığı sesler değildi. Fam sakın sakın uykuya dalacağı sırada doğrulup oturmasının, tetikte bekleyerek sağlam kulağını öne doğru uzatmasının ve burnunu dişlerinin uçları gözükecek kadar kırıştırmasının nedeni başka bir şeydi... Doğru olmayan bir şey... Tehlikeli olabilecek bir şey.

Jessie'nin rüyası doruk noktasına erişerek bir helezon çize çize karanlıklara doğru inerken, köpek birden bire ayağa fırladı. Sinirlerinin devamlı gerginliğine artık dayanamayacaktı. Dönüp iyi kapanmamış olan arka kapıyı burnuyla iterek açtı ve rüzgârlıkaranlığa doğru sıçradı. Aynı anda burnuna garip, tanımlayamadığı bir koku geldi. Bu kokuda tehlike vardı... Tehlike olduğu hemen hemen kesindi.

Köpek fazla doldurduğu şikinin karnının izin verdiği kadar hızla koruya doğru koştu. Ağaçların diplerindeki güvenliçallıklara ulaşınca döndü ve sürüne sürüne eve doğru biraz gitti. Evet, gerilemişti. Ama bulduğu o nefis yiyecek kaynağını tümüyle terketmeyi düşünmesi için kafasında daha pek çok alarm zillerinin çalması gerekiyordu.

Ustaca saklanmış olan ve ayın yarattığı gölgelerin zeki yüzünde birbirine karışan ideogramlar çizdiği başboşköpek havlamaya başladı. Sonunda Jessie'yi uyanıklığa doğru bu ses çekti.

13

Bin dokuz yüz altmışların başlarında, gölün kenarında geçirdikleri yazlar sırasında, aradaki yaş farkına rağmen iyi arkadaş olan Maddy'le Jessie yüzmek için çoğu zaman Neidermeyer'lere giderlerdi. Kardeşleri William o günlerde ancak sırtına bağlı parlak turuncu su-kanatlarıyla sığyerde yüzmeye çalışırdı.

Neidermeyer'lerin trampeleni olan bir raftları vardı. Jessie ilk kez orada önce lise yüzmek ekibine, sonra da 1971'de Bütün-Eyalet Grubuna girmesini sağlayan formunu geliştirmeye başladı.

Neidermeyer'lerin raftındaki trampelenle ilgili olarak hatırladığı kişiye vardı. Birincisi... o zaman ve daima... sıcak yaz havasında bekley-

L

yeniyışıl mavi suya doğru dalış yapmasıydı. İkincisiyse, birbirine zıt sıcak ve soğuk su tabakalarından geçerek derinliklerden yukarı çıkmasıydı.

Jessie'nin rahatsız uykusundan uyanması da böyle oldu.

Önce gök gibi gürleyen, kapkara bir karmaşa vardı. Yıldırımlar çakan bir bulutun içine girmiş olmaya benziyordu. Jessie yalpalayarak, sendeleyerek ilerledi. Kim olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Nerede olduğu bir yana, zamanı bile bilmiyordu. Sonra daha sıcak ve sakin bir tabakaya geldi. Yazılı tarihin en korkunç kâbusunu görmüştü' (hiç olmazsa onun yazılı tarihinin). Ama yine de hepsi hepsi sadece bir karabasandı... artık sona ermişti. Neçare ki, yüzeye yaklaşırken başka bir soğuk tabakayla daha karşılaştı; ilerde onu bekleyen gerçeğin hemen hemen kâbus kadar kötü olduğu düşüncesiyle karşı karşıya geldi. Hatta gerçek belki daha da kötüydü.

Jessie kendi kendine, nedir bu, diye sordu. Biraz önce gördüğüm j kâbustan daha da kötüne olabilir?

Bu soruyu düşünmeye yanaşmadı. Cevap erişebileceği bir yerdeydi. Ama aklına gelirse dönüp yeniden derinlere dalmaya karar verebilirdi. Böyle yapmak boğulmak demek olurdu. Belki boğulmak bu dünyayı terketmenin en kötü yolu olmayabilirdi. Örneğin, motosikletini taşıduvara çarpmak ya da paraşütle birbirine karışmış yüksek gerilim hatlarının arasına inmek kadar kötü sayılmazdı. Ama vücudunu, ona hem bakırı, hem de istridyeleri hatırlatan o tatsız madensi kokuya açmak fikri daha da kötüydü. Jessie azimle yukarıya doğru yüzmeyi sürdürdü. Kendi kendine gerçekleri ancak yüzeye erişebilirse düşünüp endişele-

neceğini söylüyordu.

Geçtiği son tabaka yeni dökülmüş kan kadar sıcak ve korkutucuydu. Herhalde kolları kesik ağaç dallarından daha hissiz olacaktı. Kani dolaşımını hızlandırmak için onları yeterince oynatmayı başaracağını umuyordu.

İnleyerek gözlerini açtı. Ne kadar süre uyuduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu. Şifonyerin üzerindeki saat-radyonun da bir yararı olmuyordu. O kendi tekrarlama saplantısından oluşan cehennemideydi. (Karanlıkta sanki zaman, gece yarısı sonsuza dek durmuş gibi iki-on iki-on iki diye çakıyordu.) Jessie bir şeyi kesinlikle biliyordu Hava iyice kararmıştı ve ayışıkları şimdi doğu penceresinden değil tepe camından içeri giriyordu.

-116-

Kolları iyice karıncalanmış, sinir gerilimi yüzünden derileri seğirip duruyordu. Duyguları ölmüş gibi olan kollarının canlandırmanın bedelinin kas krampları olacağını sanmıştı. Seğirmeler bunun bin katı daha iyiydi. Az sonra kabaetleriyle bacalarının altında gitgide yayılan bırıslaklık olduğunu farketti ve daha önceki tuvalete gitme ihtiyacının kaybolmuş olduğunu anladı. Vücudu, o uyurken, bu sorunu halletmişti.

Yumruklarını sıkarak kendini ihtiyatla biraz yukarı çekti. Bileklerindeki sızı ve bu hareketin ellerinin üzerinde başlattığı o derin, dalga dalga sancı yüzünden suratını buruşturdu. Acının önemli bir bölümüne kelepçelerden kurtulmaya çalışmam neden oluyor, diye düşündü. Ama suçsuzdu, hayatım, başka hiç kimsede değil.

Köpek havlamaya başlamıştı. Her tiz feryadı Jessie'nin kulak zarına vurularak sokulan bir tahta parçası gibiydi. Tam kâbusun derinliklerine dalmak üzereyken onu yukarı çekerek uyandıran şeyin bu ses olduğunu anladı. Sesin geldiği yer ona köpeği dışarı çıkmış olduğunu açıklıyordu. Hayvan evden çıktığı için hem sevindi, hem de biraz şaşırıldı. Belki de uzun süre açık yerlerde kaldığı için bir dam altında rahat edemedi... Bu fikir oldukça mantıklıydı... En azından bu olaydaki diğer şeyler kadar.

Uykudan boğuklaşmış, ciddi bir sesle, «Kendini topla, Jess," dedi. Belki... ama sadece belki... bunu yapıyordu da. Rüyası sırasında kapıldığı panik ve mantıksız utanç kaybolmaktaydı. Rüyanın kendisi de etkisini yitiriyor, fazla ışıklı fotoğraflara özgü o garip cansızlığa bürünmeye başlıyordu. Çok geçmeden rüyayı tümüyle unutacaktı. İnsan uyandığı / aman rüyalar kelebeklerin boşkozalarına ya da sütleğenin yarılmış tohumlarına benziyordu. Yaşamın öfkeli ama kırılğan fırtına sistemlerine uyarak kısa bir süre içinde dönüp durduğu ölü kabuklar. Bu bellek kaybı... eğer neden buysa... Jessie'ye bir zamanlar acıklı bir şeymiş gibi görünmüştü. Ama şimdi öyle düşünmüyordu. Yaşamı boyunca hiçbir / aman unutmanın merhamete eşit olduğuna böylesine çabuk ve tam anlamıyla karar vermemişti.

Önemli değil, diye düşündü. Sonuçta sadece bir rüyaydı. Yani kafalardan uzanan kafalar... Tabii rüyaların simgesel olduğu düşünülür... Evet, biliyorum... Herhalde bu rüyanın da simgesel yanları vardı... Hatta gerçekle ilgili yanları da. Başka hiçbir şey olmasa bile, artık o gün Vill'e bana parmak attığı zaman neden vurduğumu biliyorum.

II

Nora Callighan duysaydı herhalde heyecanlanır, bundan, «Bir hamle," diye söz ederdi. Belki de gerçekten öyle. Tabii bu lanet olasıca hapishane bileziklerinden kurtulmam konusunda hiçbir yararı yok. Benim için en önemli olan şey de hâlâ bu. Aynı fikirde olmayan var mı?

Ne Ruth cevap verdi, ne deliyi-Eş. UFO sesleri de duyulmüyordu. Aslında tek cevap Jessie'nin karnından geldi. Midesi bütün bunlar olduğu için çok çok üzgündü ama akşam yemeğinin atlanmasını yine de uzun, hafif bir gurultuyla protesto etti. Bir bakıma komikti... Ama ertesi gün pek de o kadar komik olmayacaktı. O sırada susuzluğu da iyice artmış olacaktı. O iki yudumun susuzluğunu ne kadar zaman için geçireceği konusunda kendini kandırmıyordu.

Dikkatimi bir noktada toplamalıyım. Sorun yemek değil. Su da.Şu anda bunlar, VWill'in dokuzuncu doğumgününde yumruğumu neden ağzına indirdiğim kadarönemli ancak. Sorun benim nasıl... ,

Düşünceleri sıcak bir ateşte patlayan bir düğüm gibi ansızın kesiliverdi. Karanlıklaşan odada rastgele dolaştırdığıbakışlarıuzaktaki köşeye takıldı. Orada rüzgârın sarstığıçam ağaçlarının gölgeleri, tepe camından süzülen sedefliışıktaçılınca dans ediyorlardı.

O köşede bir erkek vardı.

O ana dek duyduklarından daha da müthişbir dehşet Jessie'yi usulca sardı. Aslında biraz rahatlamışolan mesanesi acısız bir sıcaklık içinde iyice boşaldı. Jessie bunun da, başkaşeylerin de farkında değildi. Dehşeti, kafasınıgeçici olarak uçurmuş, duvardan duvara, tavandan yere vurmuştu sanki. Hiçsesiçikmadı. En ufak cızırtılıbir inlerhe bile duyulmadı. Düşünecek halde olmadığıgibi sesçıkarakacak durumda da değildi. Boyun, omuz ve kol kaslarıısıcak suya benzeyen birşeye dönüşmüşlerdi. Karyolanın baştarafından aşağıya doğru kaydı. Sonunda bir tür baygınlık geçirerek kelepçelerden gevşekçe sarktı. Tam anlamıyla kendini kaybetmedi, hatta bunun yakınına bile gelmedi. Ama o kafa boşluğu ve buna eşlik eden tam bir fiziksel acizlik kendinden geçmesinden daha da kötüydü. Düşünce geri dönmeyeçabaladıysa da, onu korkudan oluşan kapkara, dümdüz bir duvar engelledi.

Bir adam. O köşede bir adam.

Jessie adamın siyah gözleriyle ona sabit ve budalaca bir dikkatle baktığınıgörebiliyordu. Onun dar yanaklarının ve genişalınının mum gibi bembeyaz olduğunu da. Ama yabancıнын yüzünün hatlarını, suratın-

dan uçarcasına geçen gölgelerin diyoramasıbelirsizleştiriyordu. Jessie adamın düşük omuzlarını, uzun ellerle sona eren maymunsu, sarkan kollarınıgörüyor,şifony^rinüçgen gibi gölgesinde ayaklarının olduğunu seziyordu. Ama hepsi o kadar.

O korkunç, yarıbaygın halde ne kadar süre yattığınıbilemedi sonradan. Felce uğramıştıama herşeyin farkındaydı. Tıpkıtoprakörümceğinin soktuğu bir böcek gibi. Bu süreçok uzunmuşgibi geldi ona. Saniyeler damla damla akıp gitti. Bakışlarınııgarip konuğundan kaçırmak bir yana, gözlerini bile kapatamadığınııfarketti. Adamıgörünce duyduğu panik biraz azalmaya başlamıştı. Ama onun yerini alanşey nedense daha da kötüydü: dehşet ve köküçök eskilere dayanan mantıksız bir tiksinti. Jessie sonradan bu duygularının yarattığın hiçkımıldamamasından kaynaklandığına karar verecekti. Yaşamıboyunca hissettiği en güçlüolumsuz duygularıdibunlar. Kısa bir süreönce köpeğin Gerald'la kar-nınıdoyurmasınıseyrederken duyduklarııbile böylesine güçlüdeğildi. Yabancıo uyurken usulca içeri süzölmüştü.Şimdi köşedeöylece duruyordu. Yüzüve vücudundan kayan gölgelerin sonu gelmeyen gelgitleri onu kamufle etmekteydi. Yaratık Jessie'yi acayip bir istekle dolu siyah gözleriyle süzüyordu. Ona dikili bu gözleröylesine iriydi ki, kurukafadaki delikleri andırıyordu.

Jessie'nin ziyaretçisi orada, köşede duruyordu. Sadece bu kadar. Başka birşey yapmıyordu.

Jessie kelepçeyle bağılkollarıyukarıya doğru gerilmişyatıyor, kendiniçok derin bir kuyunun dibindeymişgibi hissediyordu. Sonunda anlaşılır bir düşünce usulca kafasının içine süzöldü. Bu hem tehlikeli gibiydi, hem de rahatlatıcı.

Burada senden başka hiçkimse yok, Jessie. Köşede gördüğün adam, hayal gücünün ve gölgelerin neden olduğu bir görüntü... Ondan fazla birşey değil.

Jessieçaba harcayarak doğrulup oturdu. Kollarıyla gövdesiniçekiyor,çıplak topuklarınııyatakörtüsüne bastırmayaçalışıyor ve gösterdiğiçaba yüzünden hisirtılıhışirtılı, kesik kesik soluyordu... Bütün bunlarıyaparken gözlerini köşedeki iğrençbir biçimde uzamışolan siluetten ayırmıyordu.

Gerçek bir erkek olamayacak kadar uzun ve sıska, Jess. O rüz-

gar, gölgeler ve biraz ayışığından başka birşey değil... Sanırım gördüğün kâbusun kalıntıları da buna karışıyor. Tamam mı?

Hemen hemen öyleydi. Gevşemeye başladı. Sonra dışarda köpek sinir krizi geçirirmiş gibi arka arkaya havlamaya başladı. Ve köşedeki silüet... rüzgâr, gölgeler ve biraz ayışığından oluşan silüet... o varolmayan yaratık başını hafifçe o tarafa doğru çevirmedi mi?

Hayır, ne münasebet! Herhalde bu da rüzgâr, karanlık ve gölgelerin bir oyunuydu.

Evet, öyle olabilirdi. Hatta Jessie bu olayın, yani silüetin başının döndürmesi olayının bir hayal olduğundan neredeyse emindi. Ama ya gerisi? Ya silüetin kendisi? Jessie hepsinin hayal ürünü olduğuna kendini tümüyle ikna edemiyordu. *Bu kadar çok insana benzeyen bir silüet bir hayal olamazdı... öyle değil mi?*

İyi-Eş-Burlingame birden konuşmaya başladı. Sesi korku doluydu ama isterik değildi. Hiç olmazsa henüz. İşin garibi, odada yalnız olmadığı fikri çok Ruth yanını dehşete düşürmüştü.

İyi-Eş, o şey gerçek değilse, dedi. Köpek neden evden çıktı? Bence hayvan önemli bir neden olmadıkça kaçmazdı. Sen de öyle düşünmüyor musun?

Jessie, İyi-Eş'in herşeye rağmen çok korktuğunu ve köpeğin evden kaçışının, gördüğüne de gördüğünü sandığı şey işe karıştırılmadan izah edilmesini çok istediğini anlıyordu. İyi-Eş ona, *ilk fikrim akla daha yakın*, demesi için yalvarıyordu. *Yani köpek evde rahat edemediği için kaçtı.* Jessie, ya da hayvan o en eski neden yüzünden evden çıktı, diye düşündü. Bir başka başıboş köpeğin kokusunu aldı. Kızıymış bir dişinin. Tabii bir gürlütü yüzünden de korkmuş olabilir. Örneğin, yukarı kattaki pencereye vuran bir dal yüzünden... En çok bu olasılık hoşuna gitti Jessie'nin. Çünkü burada kaba bir adillik vardı. Köpek hayali bir ziyaretçi yüzünden korkmuştu. Şimdi de varolmayan konuyu korkutarak parya yemeğinden uzaklaştırmak için havlıyordu.

İyi-Eş, Jessie'ye yalvardı. *Evet, onlardan herhangi birini söyle. Ve sen, kendin hiçbirine inanmasan bile beni inandır.*

Ama Jessie bunu başarabileceğini sanmıyordu. Nedeni deşifonye-rin yanındaki köşede duruyordu. Orada bir vardı. Bu bir halüsinasyon değildi. Rüzgârın sürüklediği gölgeler ve kendi hayalinin bir karışımı

olmadığı gibi. Bu silüet Jessie'nin kâbusundan da arta kalmamıştı. O uyumakla uyanmak arasındaki algıyla ilgili tampon bölgede bir an görülen bir hayaletti. O bir

(canavar o bir canavar bir umacı beni yemeye gelmiş)

erkekti, bir canavar değil. Bir *erkekti*. Orada kımıldamadan duruyordu. Rüzgâr uğuldayarak evdeki tahtalığıcırdatır ve yarı görülen acayip suratında gölgelerin dans etmesine neden olurken Jessie'yi seyretmekteydi.

Bu kez o düşünce... Canavar! Umacı... düşüncesi kafasının alt tabakalarından bilincinin daha iyi aydınlatılmış olan sahnesine çıktı. Jessie bu düşünceye ne kadar karışık oluyorsa da, yeniden dehşet duymaya başladığının farkına vardı. Odanın dibindeki yaratık bir adam olabilirdi. Ama öyleyse bile onun suratında kötü acayiplikler olduğuna gitgide daha inanmaya başlıyordu. Onu daha iyi görebilseydi!

Uğursuzluk dolu, fısıltı gibi bir UFO sesi, görmek istemezsin, diye onu uyardı.

Jessie, oşeyle konuşmam gerekiyor, diye düşündü. Onunla bağlantıkurmalyım... Ama hemen sonra kendi kendine sinirli sinirli, azarlar gibi cevap verdi. Sesi Ruth'la'yi-Eşin bir karışımıgibiydi. Onu *bir şey*' diye düşünme, Jessie. 'O' diye düşün. Onu bir erkek olarak düşün, koruda kaybolmuşve senin kadar korkan bir adam.

Belki iyi bir öneriydi ama Jessie köşedekişeyi bir erkek gibi düşünmeyi başaramadı. Başiboşköpeği de bir erkek olarak düşünmeyi başaramayacağıgibi. Ayrıca gölgelerin arasındaki yaratığın kaybolmuşolduğunu ya da korktuğunu hiçsanmıyordu. O köşeden habis dalgaların ağır ağır, uzun uzun kendisine doğru geldiklerini hissediyordu.

Budalaca birşey bu! Onunla konuş, Jessie! O adamla konuş!

Jessieöksürerek boğazınıtemizlemeyeçalıştı. Ama sonra temizleyeceği birşey olmadığınıfarketti. Boğaziçöl kadar kuru, sabun taşıkadar da düzgündü.Şimdi kalbinin göğsündeçarptığınıduyuyordu. Atışlarıçok hafif,çok hızlıveçok düzensizdi.

Rüzgârşiddetlendi. Gölgele duvarlarda ve tavanda beyaz-siyahşekillerçizince Jessie kendini renk körleri için hazırlanmışbirçiçek dürbününün içine hapsedilmişbir kadın gibi hissetti. Bir an, o hiçkımıldamayan siyah gözlerin altında bir burun gördüğünüsandı...İnce, uzun ve beyaz.

"Kim..."

Jessieönçeçok hafif bir sesle fısıldayabildi. Sesinin odanın dibinden, yatağınöbür tarafından duyulmasıbile imkânsızdı. Duraklayıp dudaklarınıyaladıve tekrar denedi. Ellerini canınıyakacak kadar sıkarak yumruk yapmışolduğunun farkındaydı. Kendini zorlayarak parmaklarınıgevşetti.

"Kimsin sen?"Yine fısıldamıştıama sesi deminkinden biraz daha güçlüydü.

Siluet cevap vermedi. Orada, ensiz beyaz ellerini dizlerinin iki yanına sarkıtmış,öylece duruyordu. Dizleri?.. Bir insan iki kolunu yanına bıraktığızaman elleri kalçalarının hizasında olurdu.

Ruth'un sesiöyle korku dolu ve hafifti ki, Jessie neredeyse onu tanımayacaktı.*Normal bir insanın* elleri kalçasının hizasında olur... kastettiğin bu değil miydi? Ama sence normal bir insan gece yarısıbirinin evine usulca girer mi? Sonra da evin hanımının yatağa zincirlenmişolduğunu görünce bir köşede durup onu seyreder mi? Orada hiçbirşey yapmadanöylece durur mu?

Sonra oşey bir bacağınıkımdattı... ya da yine insanın aklınıkarıştıran hareketli gölgelerin bir oyunuydu. Gölgele, ayışığıve rüzgâr bütün bu olayıkorkunçbir biçimde belirsizleştiriyordu. Jessie ziyaretçinin gerçek olmadığını kuşkulandırmaya başladıyine. Aklına hâlâuyuyor olabileceği ihtimali geldi. VVill'in doğumgünüpartisiyle ilgili rüyasıgarip bir yöne doğru sapmışolabilirdi... Ama aslında buna inanmıyordu. Pekâlâuyanıktio.

Yaratığın bacağıhareket etmişya da etmemişti (yani bacağıvarsas)... Jessie'nin bakışlarıbir an aşağıya doğru kaydı. Ona yerde, yaratığın ayaklarının arasında kara bir cisim duruyormuşgibi geldi. Onun ne olduğunu anlayamadı,çünküşifonyerin gölgesi orayıodanın en karanlık köşesi haline sokuyordu. Jessie'nin kafasibirdebire öğleden sonra saatlerine, Gerald'isözlerinde ciddi olduğuna inandırmayaçalıştığıana döndü. O sırada sadece rüzgârın uğultusu, kapınınçarpması, köpeğin havlaması, gerdanlıdalgıncinçığılığıduyuluyordu. Ve...

Ziyaretçinin ayaklarının arasındakişey bir bıçkıydı.

Jessie bundan hemen emin oldu. Ziyaretçisi bıçkıydahaönce kullanmıştı. Ama yakacak odun kesmek için değil... insanlarıdoğramak için! Köpek de kokudan bu delinin yaklaştığınıanlamış, o yüzden kaç-

mıştı. YabancıkanlıStihl bıçkısınıieldivenli elinde sallayarak göl yolundan gelmişti....

İyi-Eşöfkeyle,sus, diye bağırdı. *Subudalalı*ğa hemenşimdi bir son ver! Kendine de hakim ol!

Ama Jessie buna son vermesininimkânsızolduğunu anladı.Çünkübu bir rüya değildi. Ayrıca köşede sessizce duran o siluet de gerçektir. Frankenstein'ın canavarıyıldırımlar sayesinde canlanmadanönce ne kadar sessizse, o da o kadar sessizdi. Ama gerçekte bile,öğleden sonra saatlerini insanlarıdomuz pizolalarına dönüştürerek geçirmemişti. Ne münasebet! Bu sadece yaz kamplarında anlatılan korkunçhikâyelerin, filmlerden esinlenerek değiştirilmişbirşekliydi. Ateşin etrafında oturmuşısıtılmışşekerlemeleri yerken insanaçok komik gelirdi bu hikâyeler. Ama sonra uyku tulumunda titreyerek yatarkençok korkunçgözükürdü. Herçatırdayan dalın Lakeievv Canavarıolduğunu sanırdın. Kore Savaşında beyni mahvolmuşşefsa-nevi biriydi o.

Köşede duran oşey Lakeievv Canavarıdeğildi. Bıçkılıkatil de olmadığıgibi. Yerde birşeyvardı(Jessie hiçolmazsa bundan emindi) ve onun bir bıçkıolabileceğini kabul ediyordu. Ama bir bavul da olabilirdi... Bir sırtçantasıda... Ya da bir satıcınınörnekleri taşıdığıbir valiz...

Ya da benim hayalim bu.

Evet. Jessie o cisim neyse ona bakıyordu ama onun hayalürünüolmasıihtimalini hesaba katmamasıolanaksızdı. Ancak bu da ters bir biçimde yaratığıngerçekolduğu fikrini güçlendiriyordu. Karmaşık gölgeler ve toz gibi ayışıklarının arasından sürünerek yaklaşan o habisliği yok saymak gitgide zorlaşıyordu. Bu alçak ama devamlıbir homurtudan farksızdı.

Jessie, buşey benden nefret ediyor, diye düşündü. Her neyse, benden nefret ediyor.Öyle olmalı. Yoksa neden orada dursun ve bana yardım etmeye yanaşmasın?

Başınıkaldırarak yarıgörülen o surata, yuvarlak karaçukurlarında ateşli bir hırsla pırıldayan gözlere baktive ağlamaya başladı.

"Lütfen... Orada biri var mı?"Gözyaşlarından boğuklaşmışsesi alçakgönüllüydü.«Varsa... bana yardım edemez misiniz? Lütfen. Bu kelepçeleri görüyor musunuz? Anahtarlar hemen orada, yanınızda.Şifonyerinüstünde..."

Hiçbirşey olmadı. Siluet kıınıldamadı, cevap da vermedi. Orada

öylece durdu... tabii orada biri varsa... Gölgelelerden oluşan vahşi maskesinin arkasından kadına bakıyordu.

Jessie tekrarçabaladı.«Başkalarına sizi gördüğümüsöylememi istemiyorsanız, ben de söylemem."Sesi titredi, boğuklaştı, alçaldı,çatallaştı.«Kesinlikle söylemem! Veçok da...çok da minnet duyuyorum."

Oşey kadınısüzüyordu.

Sadece o kadardı. Başka birşey yoktu.

Jessie gözyaşlarının yanaklarından ağır ağır aktığınıhissetti.«Biliyor musunuz, beni korkutuyorsunuz. Birşey söylemez misiniz? Konuşamıyor musunuz? Eğergerçekten oradaysanız, benimle konuşmaz mısınız? Lütfen?"

Jessie o zaman korkunç, sinsi bir sinir krizinin pençesine düştü. Bu kriz onun değerli, yerine yenisi geçirilemeyecek bir parçasınısiska pençeleriyle sıkıca yakaladı, sonra da uçarak uzaklaştı. Jessie ağlaya-

rak yatak odasının köşesinde hareketsiz duran o korkunç silüete yalvardı. Bu sürede aklı başındaydı. Ama bazen duyduğu dehşet iyice artarak adeta vecde yaklaşanlar için ayrılmış olan acayip boşluğa doğru kaydı. Ağlamaklı, boğuk bir sesle o silüete onu kelepçelerden kurtarması için yalvardığını duyuyordu. «Lütfen ah lütfen ah! Lütfen bu kelepçeleri açın...» Sonra o acayip boşluğa tekrar dalıyordu. Dudaklarının hâlâ oynadığını biliyordu, çünkü hissedebiliyordu bunu. Ayrıca ağızdan çıkan sesleri de duyuyordu. Ama o boşlukta bu sesler sözcükler gibi değildi, sadece anlamsız seslerden oluşan bir sele benziyordu. Jessie rüzgârın uğuldadığını ve köpeğin havladığını da duyabiliyordu. Duyuyor ama anlayamıyordu. Her şey o yarık görülen silüete karşı duyduğu dehşette kayboluyordu. O korkunç ziyaretçiye, o davetsiz konuğa karşı duyduğu dehşette. Yaratığın dar ve biçimsiz kafasını, beyaz yanaklarını, çökmüş omuzlarını incelemekten kendini alamıyordu... Ama bakışlarının gitgide daha çok yaratığın elleri çekiyordu. O iki yandan sallanan, normalden çok daha aşağılara kadar inen uzun parmaklı elleri... Bu boşlukta bilinmeyen bir süre geçiyordu. (Şifoninin üzerindeki saatin on iki-on iki-on iki diye haber vermesinin bir yararı yoktu.); Sonra biraz kendine geliyor ve seçilemeyen şekillerin durmadan hızla a'kış yerine bir şeyler düşünmeye başlıyordu. Dudaklarından anlamsız seslerin değil, sözcüklerin döküldüğünü hissediyordu. Ama o boşlukta ilerlemiş olduğundan, sözlerinin kelepçeler ya da şifoninin üzerindeki

mahtarlarla bir ilgisi olmuyordu. Onun yerine bir cevap... herhangi biri; evap için yalvaran bir kadının çığlığına benzeyen tiz fısıltısını duyuyordu.

Jessie, «Sen nesen?» diye sordu hıçkırarak. «Bir erkek mi? Şeytan mı? *Tannadına*, nesen sen?»

Fırtına uludu.

Kapı çarptı.

Jessie'nin karşısında silüetin suratı değişti sanki... Bir sırtıyla yukarıya doğru kırıştı. Bu gülüşün korkunç, tanıdık bir yanı vardı... Ve Jessie o ana dek bu saldırıya olağanüstü bir güçle karşı koyan aklının özünün - onunda sarsılmaya başladığını hissetti.

"Baba?" diye fısıldadı. «Baba, sen misin?»

İyi-Eşbağırdı. Saçmalama! Jessie kendisini her zaman destekleyen bu sesin isteri krizinin yaklaştığının belirtisi olarak titrediğini duydu. *Aptallık* etme, Jessie! Baban 1980'de öldü!

Bu sözler ona yardım etmediği gibi durumu çok daha kötüleştirdi. Tom Mahout, Falmoth'daki aile mezarlığına gömülmüştü. Bu evle o mezarlık arasındaki uzaklık yüz elli kilometreden azdı. Jessie'nin alev alev yanan, dehşet dolu kafasına birini göstermekle ısırar ediyordu. Kamburu çıkmış bu kişinin elbisesi ve ayakkabılarını mavimsi-yeşil küfler kaplamıştı. Ayışığının aydınlattığı kirlardan usulca geçiyor, kent dışındaki kooperatif mahallelerinin arasındaki cılız ağaçlı korularda hızla ilerliyordu. Yaratık yaklaşırken yer çekiminin etkisiyle kollarındaki çürümüş kasları uzuyor, sonunda elleri dizlerinin yanında sallanmaya başlıyordu. Bu adam Jessie'nin babasıydı. Üç yaşındayken Jessie'yi omzunda dolaştırarak onu sevindiren adam. Altı yaşındayken sirkte hoplayıp zıplayan bir palyaço onu korkutarak ağlattığı zaman kendisini teselli eden babası. Jessie sekiz yaşına girinceye kadar ona yatacağı zaman masallar anlatan Tom. Sekizine bastığında babası artık onun hikâyeleri okuyacak kadar büyüdüğünü söylemişti. Güneşin tutulduğu gün evde liltreler hazırlayan ve ortalık iyice kararacağı zaman onu kucağında tutarak, «Hiçbir şeyden korkma... korkma ve dönüp bakma...» diyen baba-sı. Ama Jessie babasının endişeli olabileceğini düşünmüştü. Çünkü, esi boğuklaşmış ve titremeye başlamıştı. Her zamanki sesine pek benzemiyordu.

Köşede oşeyin gülüşü daha da yayılmış gibiydi. Birdenbire odaya koku doldu. Yarım adensi, yarı organik olan o tatsız koku. Jessie'ye

L

kremalı tiridiyeleri hatırlatan koku. İnsan avuçdolusu bozuk parayıtutunca eli böyle kokardı. Şimşekler çakmaya başlamadan önce hava da bu koku olurdu.

Jessie köşedeki gölgelerin arasında duran şeye, «Baba, se misin?» diye sordu. Uzaklarda bir yerden gerdanlı dalgıcın sesi gele Yaşlar yanaklarından ağır ağır akarken... şimdi son derece garip şey oluyordu. Binlerce yıl da yaşasa yine de beklemeyeceği bir şey. Köşede duranın babası Tom Mahout olduğuna gitgide daha fazla inanırken duyduğu dehşet azalmaya başladı. On iki yıl önce ölmüş olsun) olmasın oradaki babasıydı. Jessie dizlerini yukarı kaldırmıştı, şimdi aşağıya kayarak aralanmalarına izin verdi. Aynı anda rüyasının bir parçasını anımsadı. Göğsüne 'Nane Yum Yum' rengi dudak boyasıyla «BABASININ KÜÇÜK KIZI» diye yazmışlardı.

Jessie o silüete, «Tamam,» dedi. «Başla bakalım.» Sesi boğuktu | ama titremiyordu. «Bunun için geri geldin değil mi? Onun için bildiğin gibi davran. Zaten sana nasıl engel olabilirim? Ama bana daha sonr kelepçeleri açacağına söz ver. Kelepçeleri açarak gitmemeye izin vereceğine.»

Silüet hiçbir biçimde karşılık vermedi. Sadece ayışığı ve gölgelerden oluşan gerçeküstü dünyasında bekliyor ve ona sırıyordu. Saniyeler geçerken, şifon yerin üzerindeki on iki-on iki-on iki gösteren saat, sanki zamanın geçtiği fikrinin bir hayal olduğunu ima ediyor, asline zamanın donup katlaştığını açıklıyordu. Jessie kendini sert bir fırtına da kasırgadan önce esen birbirine zıt, muzip rüzgârlara esir olan bir fırtındağa benzetiyordu.

İyi-Eş-Burlingame, baban ölümünden geri dönemez, dedi. Kesin sesle konuşmaya çalışmış ama ne yazık ki başaramamıştı. Jessie onur buçabasını yine de takdirle karşıladı. Nasıl bir felaket olursa olsun İyi-Eş'inden geldiğince savaşıyordu. *Bu bir korku filmi ya da Alacakaranlık* Kuşağından bir hikâye değil, Jess. Gerçek yaşam.

Ancak Jessie'nin başka bir yanı burada daha da karanlık bir geçek olduğunda ısrar etti. Mantığın topuklarından mantıksız (ve belki doğüstü) bir gölge gibi uzanan bir şey. Belki de Jessie'nin bu yar içindeki gerçek UFO olan seslerin yuvasıydı. Onlar gerçektiler, bilinçaltının bilinçüstüne bir noktada bağlayarak her şeyi dinlediği telefon telle değil. Bu ses her şeyin karanlıkta değiştiğini ısrarla söylüyordu. Özelli

le insan yalnızken her şey karanlıkta değişir. Böyle olduğu zaman da hayal gücünün kapatıldığı kafesin kilitleri düşer... Ve herhangi bir şey... her şey... serbest kalabilir.

Jessie'nin temelde yabancı olan bu yanı, *oşeyenin baban olabilir*, diye fısıldadı. Jessie korkuyla buz gibi kesilerek bunun delilik ve mantığın birbirine karışan sesleri olduğunu anladı. *Bu olabilir. Bundan hiç kuşkun olmasın.* İnsan hemen her zaman güneş ışığında hayaletler, hortlaklar ve yaşayan ölümlere karşı güvendedir. Geceleri de başkalarıyla beraber olduğu zaman güvencede sayılır. Ama karanlıkta yalnız kaldımı, o zaman durum değişir. Karanlıkta yalnız kalan kişiler açık kapılar gibidirler, Jessie. Seslendikleri ya da bağırarak yardım istedikleri takdirde kim bilir ne korkunç şeyler onlara cevap verir? Bazı erkek ve kadınların yalnız başlarına öldükleri anda neler gördüklerini kim bilebilir? Defin ruhsatında ne yazarsa yazsın içlerinden bazılarının korkudan öldüklerine inanmak o kadar zor mu?

Jessie titrek ve boğuk bir sesle, «Buna inanmıyorum,» dedi. Sonra sesini yükselterek kesin bir tavırla konuşmaya çalıştı. Aslında hiç de öyle hissetmiyordu. «Sen benim babam değilsin! Senin herhangi bir *kimse* olduğunu da sanmıyorum. Bence sen ayışığından oluşuyorsun!»

Silüet ona cevap veriyormuş gibi alay edercesine öne doğru eğildi. Bir an gölgelerin arasından çikan suratı kuşku kullanılmayacak kadar gerçek bir yüze benziyordu. Jessie gıcırtyı andıran bir sesle çığlık attı. Tepe camından süzülen sönük ışıklar bu suratı yaldızlıyor, sirklerde görülen adı yaldıza benziyordu. Bu

yaratık Jessie'nin babasıdeğildi. Jessie ziyaretçinin suratındaki habis ve delice ifadeye baktı. Bu durumda, babasını memnurlukla karşılayacaktı, on iki yıl soğuk bir tabutta yatmışolsa bile. İğrenç bir biçimde parlayan, kırmızı çerçeveli gözler etraflarını kırıksık derin çukurlarından ona bakıyorlardı. İnce dudaklar titreterek alaylı bir sırıtmayla yukarıya doğru büküldü. Ortaya renkleri dönmüş ön dişler ve hemen hemen başıboş hayvanınki kadar uzun, uçları çentikli köpek dişleri çıktı.

Yaratık beyaz ellerinden biriyle Jessie'nin karanlıkta ayaklarının arasında durduğunu yarım gördüğü, yarım sezdiği şeyi kaldırdı. Jessie önce onun Gerald'ın buradayken büro olarak kullandığı çalışma odasından kocasının çantasını almış olduğunu sandı. Ama yaratık kutu biçimişeyi

işığa doğru kaldırınca bunun Gerald'ın çantasından çok daha büyük ve eski olduğunu gördü. Seyyar satıcıların bir zamanlar taşıdıkları o eski tip örnek çantasına benziyordu.

Jessie hırıltılı, güçsüz ve hafif bir sesle, «Lütfen,» dedi. «Sen nesen bilmiyorum ama bana zarar verme. İstemiyorsan gitmeme izin vermeyebilirsin. Bunun bir sakıncası yok. Ama sakın canımı yıkma!"

Yaratığın sırıtışını ayılınca Jessie ağzının gerilerinde küçük bir şeylerini ısıldığını gördü. Ziyaretçisinin altın dişleri ya da altın dolguları vardı anlaşılan. Tıpkı Gerald gibi. Yaratık sanki kadının dehşeti onu memnun etmiş gibi sessiz kahkahalar atıyordu. Sonra uzun parmaklarıyla çantanın kilidini açtı.

(Rüya görüyorum sanırım çünkü şimdi gerçekten rüyaya benziyor öyle olmasına seviniyorum)

Yaratık çantanın ağzını aralayarak Jessie'ye doğru çevirdi. Çantanın içi kemik ve mücevher doluydu. Jessie parmak kemiklerini, yüzükleri, dişleri, bilezikleri, broşları gördü. Bir bebeğin göğüs kafesinin kaskatı, narin kavislerinin içinde, ayışığında süt gibi ikiz kenarlar çizen büyük bir pırlantaydı. Bütün bunları gördü ve hepsinin bir rüya olmasını istedi. Evet, öyle olmasını istedi. Ama eğer bu bir rüyaysa, daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Aslında insanda rüya izlenimi bırakıyordu. Jessie karyolaya kelepçelenmişti ve yarım görebildiği bir manyak ona] sessizce hazinelerini gösteriyordu. Ancak duygu...

Duygu gerçektir. Bunu inkâr etmek imkânsızdır. *Duygu gerçektir.* Köşede duran şey Jessie'nin incelemesi için çantaya açtı. Bir eliyle dibini destekliyordu. Diğer elini birbirine girmiş kemik ve mücevherlerin arasına sokarak karıştırdı. İçkarartıcı bir hissettiriyordu. Sanki biri kirlerin tıkadığı bir kaşanyeti çalıyordu. Yaratık bunu yaparken kadın süzüyordu. Acayip suratının tam anlamıyla gelişmemiş olan hatlı alayla yukarıya doğru kırıştı. Ağzı sessizce gülüşle açıldı. Düşümüzleri boğularak sessizleştirilen kahkahalarla kalkıp indi.

Jessie, «Hayır!" diye haykırdı ama hiç sesi çıkmadı.

Birden bire birinin kafasındaki devre kesici anahtarlara doğru koştuğunu farketti. Herhalde İlye-Eşti. Tanrım, Jessie onun cesaret ve azmini hiç takdir edememişti. İlye-Ešo panoların kapalı kapaklarının altındaki çatlaklardan ince dumanların kıvrıla büküle çikmeye başladığını görmüş ve bunun ne anlama geldiğini anlamıştı. Şimdi motorlar fazla kız

yataklar yanmadan makineleri kapatmak için çaresizce son kez çabalıyordu.

Odanın dibindeki sırtan şey elini çantanın daha da derinlerine daldırıp ayışığında Jessie'ye avuç dolusu kemik ve altını uzattı.

Jessie'nin kafasında dayanılamayacak kadar parlak bir ışık çaktı, sonra her şey karanlıklaştı. Fazla gösterişli bir sahne oyunundaki kadın kahraman gibi güzel güzel bayılmadı. Şiddetle geriye doğru sarsıldı. Tıpkı elektrikli sandalyeye kayışlarla bağlanan ve cereyan verildiği için sarsılmaya başlayan idam mahkûmu bir katil gibi. Ama ne olursa olsun böylece o dehşetli dakikalar sona erdi. Şimdilik bu kadarı da

yeterliydi. Jessie Burlingame hafifçe mırıldanarak itiraz bile etmeden karanlıklara daldı.

14

Bir süre sonra Jessie kısa bir an için kendine geldi. İkişey farketti. Ay dolaşarak batıpencerelerine erişmişti ve çok korkuyordu... Önce neden korktuğunu anlayamadı. Sonra herşeyi hatırladı. Babasıoraya gelmişti. Belki hâlâoradaydı. Evet, o yaratık babasına benzemiyordu ama bunun nedeni babasının güneştutulmasıuratinıtakınmışolmasıydı.

Jessieçırpınarak doğrulmayaçalıştı. Ayaklarınıöyle hızlıbastırdığı, altındakiörtüyüitti. Ancak kollarıyla fazla birşey yapacak durumda değildi. Kendinden geçtiği sırada kollarındaki karıncalanmalar da kaybolmuştu. Şimdi kollarının ancak bir iskemlenin iki bacağıkadar hissi vardı. Ayın gümüşlediği irileşmişgözlerleşifonyerin yanındaki köşeye baktı. Rüzgâr kesilmişti ve gölgeler, hiçolmazsaşimdilik, kımıldamıyordu. O köşede hiçbirşey yoktu. Jessie'nin kara ziyaretçisi gitmişti.

Belki de gitmedi, Jess. Sadece yerini değiştirmişolabilir. Şimdi yatağın altında saklanıyordur. E, bu düşünceye ne dersin? Eğeröyleyse ziyaretçin her an uzanarak ellerinden birini kalçana koyabilir.

Rüzgârşöyle bir esince arka kapıhafifçeçarptı. Başka ses yoktu. Jessie'yi herşeydençok, köpeğin susmuşolmasıyabancıнын gittiğine inandırdı. Evde yalnızdı.

Bakışlarıyerdeki iri yığına kaydı. Düzeltiyorum, dedi kendi kendine. Evde Gerald var. Onu unutamam.

Başınıarkaya atarak gözlerini yumdu. Boynundaki düzenli, hafif zonklamanın farkındaydı. Daha fazla uyanmak ve bu zonklamanın gerçek haline, yani susuzluğa dönüşmesini istemiyordu. Kara baygınlıktan normal uykuya geçip geçemeyeceğini bilmiyor ama dünyada- herşeydençok uyumak istiyordu. Tabii belki birinin arabayla buraya gelip onu kurtarmasıdışında.

Burada hiçkimse yoktu, Jessie... bunu biliyorsun, değil mi, dedi Ruth. Gülünçşeylerin en gülüncüydübu. Nancy Sinatra'nın birşarkısındançaldığı, «Günün birinde buçizmeler ?eninüzlerinde dolaşacaklar,"sözlerine kendine prensip edinen Ruth. Ve ayışığındaki siluet yüzünden titreyen bir pelteye dönüşen Ruth.

Ruth, *devam et, kızım*, dedi. *Benimle istediğin kadar alay et. Belki de bunu hak ettim... ama kendi kendini kandırma. Burada hiçkimse yoktu. Sadece hayal gücün diyalarla küçük birşov yapılmasınısağladı, hepsi o kadar. Olay bundan ibaretti.*

,İyi-Eşsakin bir sesle, *yanılıyorsun*, Ruth, diye cevap verdi. *Burada*ı biri vardıpekâlâ. Jessie'yle ben onun kim olduğunu biliyoruz. O tam tamına babamıza benzemiyordu. Bunun nedeni güneştutulmasıuratinıtakınmışolmasıydı. Amaönemli olan yüzüdeğildi... ya da uzun boylu olması. Belkiözel yüksek topuklarıolan botlar giymişti. Belki de içlerine boy uzatacak tabanlar konmuşayakkabılar.

Ruth, *öyleşeyler giyemezdi o, diye kestirip attı. Tom Mahout o kadar sakardıki*, merdivenden inmek için bile kendini sigorta ettirmesi gerekirdi. Ah, bebeğim, herhalde benimle dalga geçiyorsun.

İyi-Eşsakin bir inatla, *İşin bu yanıönemli değil*, dedi. *Gelen oydu, O kokuyu nerde duysam tanırım. O yoğun, kan gibi sıcak kokuyu. İsti ridye ya da bozuk para kokusunu değil. Hatta kan kokusunu bile değil. Bu koku...*

Düşünce dizisi burada kesildi ve fikirler dağıldı.

Jessie uyudu.

15

Jessie 20 Temmuz 1963'te öğleden sonra Sunset Trails'de babasıyla iki nedenle yalnız kaldı. Biri diğerini gizliyordu. Kamufaj, kızın hâlâ Bayan Gilette'den korktuğu iddiasıydı. Oysa kurabiye ve ele indirilen tokat olayının üzerinden en aşağı beş yıl geçmişti. (Hatta belki de bu süre altıyla yakındı.) Asıl neden çok basitti: Jessie insanın hayatı boyunca bir kez görebileceği bu özel olay sırasında babasıyla birlikte olmak istiyordu.

Annesi de bundan kuşkulandı. Kocasıyla on yaşındaki kızının onu bir satranç taşı gibi oraya buraya sürmelerinden hiç hoşlanmamıştı. Ama artık o sırada bu mesele bir oldu bittiye dönüşmüştü hemen hemen. Jessie önce babasına gitmişti. Kızın on birine basmasına daha dört ay vardı. Ama bu da onun aptal olduğu anlamına gelmiyordu. Sally Mahout'un şüphelendiği şey doğrudur: Jessie güneşin tutulduğu (jünü babasıyla geçirmek için bilinçli olarak dikkatle düşünülmüş bir kampanyaya girişmişti. Jessie çok daha sonra, o gün olanlar konusunda dilini tutması için bunun da başka bir neden olduğunu düşünecekti. Bazıları, örneğin annesi, şikâyet etmeye hakkı olmadığını, hak ettiği bir davranışla karşılaştığını söyleyebilirdi.

Jessie güneşin tutulmasından bir gün önce babasının çalışma odasının önündeki balkonda kitap okuduğunu görmüştü. Karısı, oğlu ve büyük kızına şaşırdıkları gölde gülüşerek yüzüyorlardı. Jessie yanına oturunca Tom kızına güldü. Jessie de ona karşılık verdi. Kız bu konuşma için dudaklarını rujla parlatmıştı. Nane Yum Yum rengi bu ruj ona ablası Maddy doğum gününde hediye etmişti. Jessie dudak boyasını ilk < (enediğinde hoşlanmamış, bebeklere yakışan bir renk olduğunu düşünmüştü. Tadının da dışmacunu gibi olduğunu. Ama babası dudak boyasının güzel olduğunu söylemişti. Böylece onu Jessie'nin birkaç rujunun en değerlisi, üzerine titrenecek veşimdeki gibi özel zamanlarda kullanılacak bir makyaj malzemesi yapmıştı.

Jessie konuşurken Tom onu dikkatle ve saygıyla dinledi. Ama gözlerindeki alaylı kuşku iltisapı gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Kız tabaktaki son kurabiyeye uzandığı zaman Bayan Gilette'in eline tokat indirmesiyle ilgili çok sık anlatılan hikâyeyi tekrarlayınca Tom da, «Yani

L

sen hâlâ Adrienne Gilette'den korktuğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu. «Bu olay yıllar önce oldu... Bilmem ne zaman... Ama o sırada ben hâlâ Dunninger için çalışıyordum. Onun için olay 1959'dan önce oldu sanırım. Bunca yıl sonra sen hâlâ korkuyorsun öyle mi? Ne kadar da Freud'ca bir şey bu, yavrum!"

"Şey... Yani... Sadece biraz..." Jessie gözlerini açarak, az konuşmakla birlikte çok şeyi ima ettiği fikrini açıklamaya çalıştı. Aslında ihtiyar 'Puf Puf Soluk'tan hâlâ korkup korkmadığını bilmiyordu. Ama Bayan Gilette'in yaşlı, mavi saçlı, içsıkıcı bir cadı olduğunu düşündüğünü biliyordu. Belki de bütün yaşamı boyunca bir kez göreceği güneşin tutulmasının yanında seyretmek niyetinde değildi. Özellikle işleri, tutulmayı babasıyla seyretmesini sağlayacak biçimde ayarlayabilirse. Jessie babasına tapıyordu. Kelimeler bunu açıklamaya yetmezdi.

Jessie babasının kuşkusunu değerlendirdi ve sonunda bunun dostça olduğuna karar verdi. Hatta belki de sırdaşça denilebilirdi. Jessie gülümseyerek, «Ayrıca ben seninle kalmak istiyorum," diye ekledi.

Tom kızının elini dudaklarına götürüp parmaklarını bir Fransız mösyösü gibi öptü. O gün traş olmamıştı, zaten kamptayken çoğu zaman olmazdı. Tom'un sakallarının sert dokunuşu kızın kolları ve sırtının zevkleürmesine neden oldu.

Tom, «Come tu es douce," dedi. «Ma jolie mademoiselle. Je t'a-ime."

Babasının bozuk Fransızcasından bir şey anlamayan Jessie kıkır kıkır güldü. Ama birdenbire her şeyin umduğu gibi olacağına inandı.

Mutlu mutlu, «Çok eğlenceli olacak," dedi. «Sadece ikimiz. Ben akşam yemeğini erkenden hazırlarım. Yemeği buracıkta, balkonda yiyebiliriz."

Tom gülümsedi. «Güneşin Tutulması Hamburger'leri âdeux?"

Kız güldüve başını sallayarak sevinçle elçirpti.

Sonra Tom, Jessie'ye o sırada bile biraz garip gelen birşey söyle-1 di.Çünküaslında babasıklıklara ve moda ya pek aldırma zdı.«Belki o i yeni, güzel güneşlenme kılığında giyersin."

Jessie, «Tabii,"dedi. «Eğer istiyorsan..."Oysa annesinden güneşlenme kılığınıdeğiştirmesini istemeye karar vermişti. Evet, giysij oldukçagüzeldi.Tabii fazla parlak kırmızıve sarıçizgilerden rahatsız olmayanlar için. Ama ayrıca elbiseçok dar ve fazla kısaydı. Annesi onu j

Sears'eismarlamıştı. Dahaçok tahmine dayanarak Jessie'ye bir yılönce uyan kılıkların bir numara büyüğünüistememişti. Oysa kız birçok bakımdan daha hızlıgelişmişti. Ama madem babasio elbiseden hoşlanıyordu... Tom bu güneştutulmasıkonusunda ondan yana olursa...

Torri gerçekten Jessie'nin tarafınıtuttu ve kampanyaya o gece başladı. Karısına akşam yemeğinden (ve onu yumuşatan iki,üçkadehvin rouge'dan) sonra Jessie'nin ertesi gün Mount Washington'un tepesinde yapılacak olan Tutulmayılzleme' pikniğine katılmamasınısöyledi. Yazlıktaki komşularındançoğ u o pikniğe katılacaklardı.Şehitleri Anma Gününden hemen sonra, yaklaşan güneşfenomenini nasıl- ve nerede seyredecekleri konusunda resmi olmayan toplantılar yapmaya başlamışlardı. (Jessie'ye bu toplantılar her zamanki sıradan yaz kokteyl partileri gibi gözükümüştü.) Gruptakiler kendilerine bir ad bile seçmişlerdi:«Güneşe Tapan Dark Score'lular."Güneşe Tapanlar bu piknik için eğitim müdürlüğünün mini otobüslerinden birini kiralamışlardı. Yanlarındaöğle yemekleri doldurulmuşsefertasları, Polaroid güneşgözlükleri,özel olarak yapılmışyansıtıcıkutular,özel filtreli fotoğraf makineleri... ve tabiişampanyayla New Hampshire'in en yüksek dağının tepesineçıkma yıplanlıyorlardı. Bol bolşampanya götürecekl erdi. Jessie'nin annesiyle ablasıiçin bu tam anlamıyla neşeli ve düzeyli bir eğlence olacaktı. Jessie ise bunu bütün sıkıcışeylerin bir simgesi gibi görüyordu... Ve bir de denkleme 'Puf Puf Soluk' eklenince...

Jessie 19 akşamıyemekten sonra balkonaçıktı. Sözümona güneşbatmadanönce C.S. Lewis'in*Out of the Silent Planet* romanının yirmi, otuz sayfasınıokuyacaktı. Ama asıl amacıbu kadar entelektüel birşeyileğildi. Babasının onun... onların... planınıaçıklamasınıdinleyecek ve sessizce destekleyecekti. O ve Maddy yıllardan beri yazlık evin yemek de yedikleri oturma odasının akustik bazıözellikleri olduğunu biliyorlardı. Belki de nedeni dik açılar yapan yüksek tavandı. Jessie, Will'in bile odadaki konuşmaların bu balkondan duyulduğunu bildiğini düşünüyordu. Sadece anneleriyle babalarıodanın sanki mikrofon yerleştirilmiş i jibi bir yer olduğunu farkında değillerdi galiba. Karıkoca akşam yemeğinden sonra o odada konyaklarınıya da fincan fincan kahveyi yudumlar ken verdikleriönemli kararları, hareket emirlerini kurmay başkanlığından açıklanmadanönceöğreniyorlardı.

Jessie, Levvis'in romanınıbaşaşağıttuğunu farketti. Maddy ora-

ya gelip sessizce kaba kaba gülmeden bu hatasınıtelaşla düzeltti. Kendini biraz suçlu gibi hissediyordu. Düşünülecek olursa, yaptığı, desteklemektençok usulca dinlemeye daha yakındı. Ama Jessie kendini buna son verecek kadar da suçlu bulmuyordu. Hatta hâlâbu ince ahlakçizgisinin uygun tarafında olduğunu inanıyordu. Ne de olsa bir dolaba gizlenmemişya da buna benzer birşey yapmamıştı. Açık açık orada oturuyor, batıufkuna yaklaşan güneşinişıklarında onu aydınlatıyordu. Mars'da da güneştutulmalarıolup olmadığınımerak etmekteydi. Orada güneştutuluyorsa, olayıseyredecek Marslılar da var mıacaba? Annesiyle babasıiçerde, masanın başında oturuyorlardı. Bu yüzden konuştuklarının duyulmadığınısanıyorlarsa suçJessie'de miydi?İçeri girip bu gerçeği onlara açıklamasınıgerekiyordu?

Jessie,«Kızgın Damdaki Kedi"filminde Elizabeth Taylor'un yaptığı; gibi azametli bir sesle,«Hiçsanmıyorum, haayaatım,"dedi. Sonra da ağzınıyayarak aptal aptal güldüğünügörmemeleri için eliyle dudaklarınıörttü. Ablasının hiçolmazsa o sıra işine karışmayacağınıtahmin ediyordu. Maddy'le VVill'in aşaşıda, oyun odasında tartıştıklarınıduyuyordu. Cootie Parchesi ya da buna benzer bir oyun oynuyorlardı.

Babasıannesine en neşeli ve etkileyici sesiyle, «Onun yarın burada benimle kalmasının bir zararı olacağını hiç sanmıyorum,» diyordu. «Sen de öyle düşünmüyor musun?»

Jessie'nin annesi, «Tabii öyle düşünüyorum,» diye cevap verdi. «Ama onun bu yaz bizimle birlikte bir yere gemesinin de bir zararı olmaz. Artık hepten, 'babasının kızı'na dönüştü.»

"Jessie, geçen hafta sen ve VVill'le Bethel'deki kukla gösterisine gitti. Sen bana açık arttırma yapılan depoya gittiğin zaman Jessie'nir VVill'le kaldığını söylemedin mi? Hatta kardeşine kendi cep harçlığı^ dondurma bile almış."

"Bu bizim Jessie'miz için bir özveri değildi." Sally'nin sesi neredeyse sertti.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum: Jessie kukla gösterisine istediği için git VVill'le de yine istediği için ilgilendi." Sertlik yerini daha tanıdık bir tona bırakmıştı. Öfkeye. Sally bu ses tonuyla, «Sen ne demek isteğimi nasıl anlayabilirsin?» diye soruyordu. «Nasıl anlayabilirsin? Som ta sen bir erkeksin.»

Jessie annesinin bu ses tonunu son birkaç yıldan beri gitgide daha çok duyuyordu. Bunun bir nedeninin büyürken daha çok şeyi görüp işitmesi olduğunu biliyordu. Ama bir nedenin de bu tonun annesinin sesinde eskisinden daha çok belirmesi olduğundan da hemen hemen emindi. Jessie babasının mantık türünün annesini neden her zaman böyle çıldırttığını anlayamıyordu.

Tom şimdi, «Jessie'nin bir şeyi istediği için yapmasından endişe kaynağı oluyor?» diye soruyordu. «Hatta onun aleyhinde bir şey? Jessie yalnız aileyle değil, toplumla da ilgili bir vicdana sahip olursa ne yaparız, Sal? Onu asi kızların gönderildiği bir yere mi kapatırız?»

"Benimle böyle ukala ukala konuşma, Tom! Ne demek isteğimi pekâlâ biliyordun!"

"Hayır, bu kez ne demek isteğini anlayamadım, tatlım. Bunun sözde bizim yaz tatilimiz olduğunu unuttun mu? Tatilde olan insanların istedikleri şeyleri yaptıklarını, istedikleri kişilerle birlikte olduklarını sanırdım. Hatta ben tatilin bu anlamı geldiğini düşünürdüm."

Jessie gülümsedi. Savaşın hemen hemen sona erdiğini anlamıştı. Ertesi gün güneş tutulması başladığı zaman burada babasıyla beraber olacaktı. «Puf Puf Soluk» ve Güneşe Tapan Dark Score'luların geri kalanıyla Mount VVashington'un tepesinde değil. Babası yetenekli bir amatör biraz uğraştıran veşimdi de onu yenen bir dünya şampiyonu sat-ranççıya benziyordu.

"Sen de gelebilirsin, Tom... Sen gelersen, Jessie de gelir."

İşte bu tehlikeli bir sözdü. Jessie soluğunu tuttu.

"Ben gelemem, sevgilim. Brookings Ecza portföyü konusunda David Adams'dan telefon bekliyorum. Bu çok önemli... ayrıca çok da riskli. Bu aşamada Brookings'le ilgilenmek patlatma kapsülleriyle oynamaya benziyor. Ama seninle dürüst konuşacağım: Gelecek durumda olsaydım bu pikniğe yine de katılmazdım sanırım. O Gillette denilen kadından hoşlanmıyorum... sonra Sleafort denen o itoğlu it..."

"Sus, Tom!"

"Endişelenme, Maddy'le Will aşağıdalar. Jessie de tãön balkonda... Onu görüyor musun?"

Jessie işte bu anda babasının oturma-yemek odasının akustik özelliklerini çok iyi bildiğinden emin oldu. Tom kızının bu konuşma sırasında söylenen her sözünü duyduğunu biliyordu. Onun her sözünü duymasını

istiyordu. Hafif, sıcak bir ürperti Jessie'nin sırtından yukarıya bacaklarından aşağıya indi.

"İşin gelip Dick Sleefort'a dayanacağını bilmeliydim." Annesinin sesinde hem alay, hem de öfke vardı. Bu karışım Jessie'nin başını döndürdü. Kıza göre, ancak yetişkinler duyguları pek çok çığınca biçimde birbirlerine karıştırabiliyorlardı. Duygular yiyecek olsaydı, yetişkinlerin duyguları çikolata kaplı bife, içinde ananas parçaları bulunan patates püresi, üzerine toz şeker yerine kırmızı biber serpilmiş mısır gevreğine benzeyecekti. Jessie yetişkinliğin bir ödülünden çok cezaya benzediğini düşünüyordu.

"Tom, o adam bana altı yıl önce sulandı. O sırada sarhoştum. Geç-1 miste kalan o günlerde her zaman sarhoştum. Ama sonradan kendime çeki düzen verdim. Polly Bergeron bana onun Adsız Alkolikler Derneğine i gittiğini söyledi ve..."

Babasıyla, «Aferin ona," dedi. «Ona 'Çabuk iyileş' yazan bir kart mı yollayacağız, yoksa bir kahramanlık madalyasını, Sal?"

"Küstahlık etme! Az kalsın adamın burnunu kırıyordun..."

"Evet, gerçekten de öyle. Bir erkek içkisini yenilemek için mutfaka] girdiğinde yolun aşağısında oturan bir herifin bir elini karısının kabaeti-ne atmış, diğerini de elbisesinin önünden içeri sokmuş olduğunu görür-] se..."

Sally ciddi ciddi, «Bırak bunları şimdi," dediyse de, Jessie annesinin bir nedenle hemen hemen *memnun* olduğunu düşündü. Herşey giderek daha tuhaflaşıyordu. «Önemli olan şu: Senin Dick Sleefort'un* cehennemden derinliklerinden fırlayan bir iblis olmadığını keşfetmenin zamanı geldi. Jessie'nin de Adrienne Gilette'in vaktiyle çim alanda verilen bir partide eline şakacıktan vuran yapayalnız, yaşlı bir kadın olduğunu keşfetmesinin zamanı. Tom, lütfen şimdi delice şeyler söyleme. Ben bunun iyi bir şaka olduğunu iddia etmiyorum. Hiç değil. Ben sadece Adrienne'in bunun farkında olmadığını söylüyorum. Kadının kötü niyeti yoktu."

Jessie başını eğince karton ciltli kitabın sağığında hemen her ikiye bükülmüş olduğunu gördü. Annesi, *Vassar'dan cum laude* (bu ne demekse) mezun olan bu kadın nasıl böylesine aptalca davranabilirdi? Jessie'ye göre bu sorunun cevabı çok açıktı: Sally aptal olardı. Annesi ya herşeyi iyi biliyor ya da gerçeği görmeye yanaşmıyordu

•

İnsan hangi cevabın doğru olduğuna karar verirse versin, yine de aynı sonuca varıyordu. Sally Mahout inanmak konusunda yazları yolun yukarısında yaşayan, çirkin ve yaşlı bir kadınla kendi kızarasında bir seçim yapmak zorunda kalmıştı. Ve 'Puf Puf Soluk'u seçmişti. Ne harika değil mi?

Ben «babamın kızı"yım. İşte neden bu! Bu ve söylediği şeylerin nedeni. Ama bunu anneme asla açıklayamam. O da gerçeği hiçbir /aman kendi kendine göremez. Milyar yıl yaşasa da göremez.

Jessie kendini zorlayarak karton kapaklı romanı kavramış olan parmaklarını gevşetti. Bayan Gilette bal gibi onun elini tokatlamak *istemmiş*, kötü niyetli davranmıştı. Ama yine de babası Jessie'nin o yaşlı kargadan artık korkmadığından kuşkulandırmakta haklıydı. Pek de yanılmıyor-ılu. Ayrıca Jessie'nin babasıyla kalması konusunda istediği olacaktı. Onun için annesinin ukalalıklarının hiç önemi yoktu. Öyle değil mi? O i >urada, babasıyla kalacaktı. Puf Puf Soluk'la uğraşmak zorunda kalma-ıacaktı. Ve bütün bu güzel şeyler olacaktı çünkü...

Jessie, çünkü babam benim tarafımı tutuyor, diye düşündü. İşte ierçek buydu. Babası onu destekliyor, annesiyse kazık atmaya çalışıyordu.

Jessie Akşam Yıldızının karararı gökyüzünde hafifçe parladığını gördü. Birden orada neredeyse kırk beş dakikadır oturduğunu ve annesiyle babasının güneş tutulmasından ve ondan söz etmelerini dinlediğinin farkına vardı. O gece yaşamın önemsiz ama ilginç bir gerçeğini keşsetmişti: İnsan kendisinden söz edilmesini gizlice dinlerken zaman çok abuk geçiyordu.

Jessie düşünmeden elini kaldırıp parmaklarını bükte. Elini bir boru biçimine sokarak yıldıza baktı ve eski formüle tekrarladı. «Şimdi bir dilekte bulunacağım." Onun dileği ertesi gün orada babasıyla kalmasına izin verilmesiydi. Dileği yerine gelmek üzereydi. Ne olursa olsun babasıyla kalmalıydı. Birbirini desteklemesini bilen iki kişi balkonda oturacak ve Güneş Tutulması Hamburgerleri yiyeceklerdi. *A deux...* Tıpkı yıllardan beri evli olan bir çift gibi.

"Dick Sleefort'a gelince, sonradan benden özür diledi, Tom. Bunu bana söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum..."

"Söyledin ama doğrusu ben onun benden özür dilediğini hiç hatırlamıyorum."

—

"Herhalde bir yumrukta kafasını kıracağından korkuyordu. Ya da hiç olmazsa böyle birşeye kalkışacağından." Yine annesi Jessie'ye pek garip gelen o ses tonuyla konuşuyordu. Mutluluk, neşe ve öfkeden oluşan endişeli bir karışımdu bu. Jessie bir an böyle konuşabilen bir insanın aklının yerinde olup olamayacağını düşündü. Ama sonra bu düşünceyi çabucak kafasından sildi. «Bu konuyu kapatmadan önce Adrienne Gilette hakkında birşey daha söylemek istiyorum..."

"Tamam, söyle bakalım."

"Adrienne Gilette bana 1959'da, yani tam iki yaz sonra o yıl menopozun başladığını açıkladı. Jessie'den ve o kurabiye olayından açık açık söz etmedi ama yanılmıyorsam özür dilemeye çalışıyordu."

"Ah..." Babasının sakini sesiyle, bir avukat gibi söylemişti bunu. «Ah... Peki, siz iki hanım, bu bilgiyi Jessie'ye aktarmayı düşündünüz mü?.. Birinizden biriniz? Bunun ne demek olduğunu çocuğa anlattınız mı?"

Annesi hiç sesini çıkarmadı. Jessie'nin 'menopoz' konusunda hâlâ doğru dürüst bir bilgisi yoktu. Başını eğince yine kitabı bukecek kadar sıkı tutmuş olduğunu gördü. Kendini zorlayarak ellerini gevşetti.

"Ya da ondan özür dilemeyi hiç düşündünüz mü?" Tom'un sesi yumuşak... okşayıcı... ve öldürücüydü.

Sally yine uzun ve düşünceli bir sessizlikten sonra, «Beni sorguya çekmekten vazgeç!" diye bağırdı. «Burası senin evin, Yüksek Mahkemenin İkinci Bölümünde değil. Belki farketmemişsindir diye söylüyorum."

Tom, «Konuyu sen açtın," dedi. «Ben değil. Ben sadece "sordum..."

"Her söz çarpıtmandan bıktım usandım artık." Jessie annesinin ses tonundan ağıladığını ya da ağlamaya hazırlandığını anladı. Hatırlayabildiği kadarıyla, annesinin ağlaması ilk kez onda merhamet uyandırmadı. Koşup annesini teselli etme isteği duymadı. (Herhalde o arada kendisi de hüngür hüngür ağlayacaktı.) Jessie onun yerine duygudan yoksun bir memnurluk duydu.

"Sally üzgünsün. Neden biz sadece..."

"Kahretsin! Tabii üzgünüm. Kocamla yaptığım tartışmalar buna neden oluyor! Ne garip değil mi? Neyi tartıştığımızı biliyor musun? j Sana bir ipucu vereceğim, Tom. Konu Adrienne Gilette değildi. Dick Sleefort da. Yarınki güneş tutulmasında. Biz seninle Jessie yüzünden

tartışıyoruz. Kendi kızımız yüzünden! E, başka yeni haberlerin var mı?" Sally gözyaşları arasında güldü. Bir kibritçakıp sigarasını yakarken bir hisirtildi. «Her zaman yağlananın gıcırdayan tekerlek' olduğunu söylemezler mi? Jessie'miz de öyle değil mi? Gıcırdayan tekerlek! Kız son sözü söylemedikçe yapılan planlardan memnun kalmıyor. Zaten başkalarının planlarını pek hoşnut etmiyor. Hiçbir zaman bir şeyi tadında bırakmıyor."

Jessie annesinin sesinde nefrete yakın bir şey olduğunu fark ederek dehşete kapıldı.

"Sally..."

"Bırak artık, Tom! Jessie burada seninle kalmak mı istiyor? Pekâlâ. Zaten bizimle gelirse her şeyin tadını kaçırmaz. Ablasıyla kavga çıkarır, VVill'le ilgilenmek zorunda kaldığını söyleyerek vızıldar. Yani yine gıcırda."

"Sally, Jessie vızıldamaz. O pek çok bakımdan..."

Sally Mahout, «Ah, sen onu olduğu gibi göremiyorsun!" diye bağırdı. Sesindeki kin Jessie'nin iskemlesinde büzülmesine neden oldu. «Tanrım! Sen bazen kızın değil de sevgilinmiş gibi davranıyorsun!"

Bu kez uzun süre babasının sesi çıkmadı. Konuşmaya başladığında sesi yumuşak ve soğuktu. «Buçirkin ve haksız bir sözdü."

Jessie balkonda oturmuş Akşam Yıldızına bakıyor ve üzüntüsünün derinleşerek dehşete benzeyen bir duyguya dönüştüğünü hissediyordu. Birdenbire parmaklarını bükerek gökteki yıldızı yakalamak istedi. Bu kez onların hepsinin silinmesini dileyecekti. Babasından ertesi gün onunla Sunset Trails'de kalmak istemesiyle başlayan her şeyin silinmesini.

Sonra annesi iskemlesini geriye iterken çakan sesi duydu. Sally, «Özür dilerim," dedi. Sesi öfkeliydi. Ama Jessie'ye bu sesteşimdi biraz da korku varmış gibi geldi. «Jessie'yi yarın yanında tut. Eğer istediğin buysa. İyi! Güzel! Jessie senin olsun."

Sonra hızla uzaklaşan Sally'nin ayak kabıllarının topuk tıkırtıları duyuldu. Bir dakika sonra da kendi sigarasını yakan babasının Zippo çakmağının çıkırtısı.

Jessie balkonda sıcak yaşların gözlerine dolduğunu hissetti. Utanç ve acının, bir de tartışmanın daha kötüleşmeden sona ermesinin verdi-

ği rahatlığın neden olduğu yaşlar... Çünkü hem o, hem de Maddy ana babalarının tartışmalarının son zamanlarda daha gürültülü ve öfkeli bir hal aldığı fark etmemişler miydi? Aralarındaki soğukluğun sonradan öyle kaçınılmazı olmadığını? Yoksa onlar... olabilir miydi?..

Jessie fikir bütünleşmeden kendi kendini susturdu. Hayır. Olamaz. Mümkün değil. Onun için kes sesini!

Belki sahne değişikliği, düşüncelerinin değişmesini de sağlayacaktı. Jessie ayağa kalkıp balkonun merdivenlerinden hızla indi. Sonra da yoldan ilerleyerek gölün kıyısına gitti. Orada oturup suya çakıl taşları atmaya başladı. Babası yarım saat sonra onu bulmaya geldi.

"Yarın balkonda iki kişi için Güneş Tutulması Hamburgerleri," diyerek kızın boynunun yanından öptü. Traş olmuştu ve çenesi yumuşaktı. Ama kızın sırtından o hafif ürperti yine yukarıya doğru yayıldı. «Her şey ayarlandı."

"Annem kızımı?"

Babasınaşeyyle,«Hayır,"dedi.«Gitmenin ya da kalmanın onun için farketmeyeceğini söyledi.Çünkübu haftaüzzerine düşen işleri yapmışsın ve..."

Jessie babasının oturma-yemek odasının akustiközellikleri konusunda açıkladığındançok daha fazla bilgisi olduğu konusundakişüphelerini unutmuştu. Bu cömert yalan onuöyle etkiledi ki, az kalsın hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktı. Babasının boynuna atıldı, yanaklarına ve dudaklarına heyecanlıöpücükler kondurdu. Tom'un ilk tepkisi hayret oldu. Ellerini geriçekerken bir an kızın göğüslerinin küçücük .uçları-nıavuçladı. Jessie yineürperdi ama bu seferkişok gibi birşeydi... hem de garip bir de/âvugibi. Yetişkinlerin tuhaf tezatlarıyla ilgili düşünceleri yeniden belirdi. Onların dünyasında istediğin zaman böğürtlen doldurulmuşkıyma rostosu ya da limon suyunda pişirilmişyumurta söyleyebilirdin... bu dünyada bazıinsanlar böyleşeyleri gerçekten yapıyorlardı. Sonra Tom'un elleri kayarak arkaya uzandı, tehlikesizce Jessie'nin kürek kemiklerine bastırarak kızınıkucakladı. Belki bu eller olmamalarıgereken yerde biraz fazla kalmışlardıama kız bunun pek farkında değildi.

"Seni seviyorum, babacığım."

"Ben de seni seviyorum, Punkin. Yüz milyonlarca kere."

16

Güneşin tutulacağıgün sıcak ve boğucuydu ama gökyüzüoldukça açıktı. Meteorolojicilerin alçak bulutların fenomenin izlenmesini engelleyebilecekleriyle ilgili uyarılarınısılsızçıkacakmışgibiydi. Hiçolmazsa BatıMaine'de.

Sally, Maddy ve Will, Güneşe Tapan Dark Score'luların otobüsüne yetişmek için ona doğru evden ayrıldılar. (Sally gitmedenönce Jes-sie'yi yanağından soğuk bir tavırlaöptü. Kız da annesine aynıbiçimde karşılık verdi.) Böylece Tom Mahout karısının 'gıcırdayan tekerlek' diye tanımladığıkızla yalnız kaldı.

Jessieşortunu ve Camp Ossippee tişörtünüçıkartıp cırtlak renkli, dapdar yeni güneşlenme kılığınıgiydi. Maddy'nin 'Günahım' adlıparfümünden biraz sürdü. Annesinin Yodora ter ilacından da. Dudaklarınıyeniden Nane Yum Yum rujuyla boyadı. Aslında aynanınönünde dakikalarca durmaz, kendine fazlaözen göstermezdi. (Annesinin lafıydıbu.«Maddy, artık kendine bu kadarözen göstermeyi bırak ve oradançık,"derdi.) Ama Jessie bugün biraz uğraşarak saçlarınıitepesine topladı,çünkübabasıbir keresinde bu saçbiçimini beğenmişti.

Jessie son tokayıda yerine taktıktan sonra banyonun elektrik düğmesine uzandığıında durakladı. Aynadan ona bakan küçük birçocuğa değil, gelişmişbir kıza benziyordu. Bunun nedeni güneşlenme kılığının ancak bir iki yıl sonra gerçek göğüsler halini alacak ufak kabarcıklarıbelirginleştirmesi değildi. Dudak boyasıve biçimsizce yapılmışama garip birçekiciliği olan topuz da. Bütün bunların hep birarada etkileri oluyordu. Toplam, parçalarından daha fazlaydıçünkü... Neden? Jessie bunu bilmiyordu. Belki neden, yukarıya tarayarak tepesinde topladığısaçlarının elmacık kemiklerini ortayaçıkarmasıydı. Ya daçıplak boynununçizdiği kavisti. Boynu, göğsündeki sivrisinekısırlıklarından da, erkekçocuklarınıki andıran dar kalçalıvücutundançok daha seksiydi. Ya da belki neden Jessie'nin gözlerindeki pırıltıydı. Buşıltıbelki o güne dek saklanmıştıya da ilk kez belirliyordu.

Ne olursa olsun, orada bir dakika daha durup aynadaki görüntüsüne baktı. Birdenbire annesinin,«Tanrım,"dediğini duydu.«Bazen kızın değil de sevgilinmişgibi davranıyorsun."

Jessie pembe alt dudağınıısırarak kaşlarınıhafifçeçattı. Bir geceönce olanlarıanımsamıştı. Tom ona dokununcaürpermesi...İnsanın anlayamadığıbudalacaşeyler yüzünden titremesi saçmaydı, hatta düşünmesi bile.

Jessie, bu iyi bir öneri, diye düşünerek banyonun işiğini söndürdü.

Öğle geçer ve güneşin tutulacağı saat yaklaşırken Jessie de giderek heyecanlanmaya başladı. Portatif radyoyu açıp North Conway'deki rock and roll istasyonu olan VVNNCH'i buldu. Annesi VVNNCH'den nefret ederdi. Del Shannon, Dee Dee Sharp ve Gary «U.S. Bonds'u yarım saat dinledikten sonra, radyoyu kim açmışsa ondan Mount Washington'dan yayın yapan klasik müzik istasyonunu bulmasını isterdi. (VVNNCH'i genellikle Jessie ya da Maddy açardı.) Ama Tom bugün müziğin zevkini çıkarıyor gibiydi. Çalan şarkıyı mırıldanıyor ve parmaklarını şaklatıyordu. Duprees'in «Sen Bana Aitsin» yorumlarını dinlerken bir ara Jessie'yi kollarına alarak onunla balkonda dans etti. Jessie saat üç buçukta ocağı yaktı. Tutulmanın başlangıcına bir saat vardı. Sonra bir mi yoksa iki mi hamburger istediğini sormak için babasını aradı.

Tom'u evin güney tarafında buldu. Jessie'nin durduğu verandanın altındaydı. Arkasında (bir bacağında YALE BED. EG. yazılı) bir şort ve bir elinde de kapitone bir fırın eldiveni vardı. Terin gözlerine akması için alınına bir eşarp bağlamıştı. Otlarla tutuşturduğu küçük ateşin dumanları tütüyordu. Ateşin üzerine eğilmiş olan Tom'un şortuyla eşarbyüzünden görünüşü garip ama hoştu, daha genç duruyordu. Jessie hayatında ilk kez annesinin üniversitenin son sınıfına geçtiği yaz aşık olduğu erkeği gördü.

Tom'un yanında birkaç tane kare biçimi cam vardı. Onları eski bahçıvan kulübesinin penceresinden, ufalanan macunların arasından dikkatle kesip çıkarmıştı. Şimdi camlardan birini ateşten yükselen dumana tutuyor, sanki o kamplarda yenilen acayip ama nefis bir şeymiş gibi, barbekü maşasıyla o yana, bu yana çeviriyordu. Jessie kahkahalarla gülmeye başladı. En çok komik bulunduğu fırın eldiveniydi. Babası da gülerken döndü. Jessie'nin bir an için aklından babasının o açıdan elbisesinin altına görebileceği geçti. Ama obabasıydı ne de olsa. Marina-dan Duane Corson gibi sevimli bir çocuk değil.

Jessie, «Ne yapıyorsun?» diyerek kıkır kıkır güldü. «Öğle yemeğinde hamburger yiyeceğimizi sanıyordum, cam sandviçler değil.»

Tom, «Onlar sandviç değil, Punkin,» dedi. «O camlarla güneşin tutulmasını seyredeceğiz. İki üç cam üstüste koyarsan güneşi tüm tutulma süresince seyredebilirsin. Gözlerine zarar gelmez. Okuduğum kitapta bu konuda çok dikkatli davranılması gerektiği yazıyordu. Ağtabakası yanar ama bunu ancak neden sonra farkedermişsin.»

Jessie hafifçe titredi. «Ay... İnsanın kendini farkına varmadan kavurmasına inanılmayacak kadar kötü bir şey gibi gözüküyordu. «Güneşin tümüyle tutulmasına kadar sürüyor, baba?»

"Uzun sürmüyor. Sadece bir dakika kadar."

"Eh, o camşeylerden birkaç tane daha yap. Gözlerimi yakmak istemiyorum. Şimdi... bir Güneş Tutulması Hamburgeri mi istiyorsun, yoksa iki mi?"

"Bir tane yeter, tabii büyükse."

"Tamam."

Kız gitmek için döndü.

"Punkin?"

Jessie dönüp babasına baktı. Tom'un alnında boncuk boncuk terler vardı. Ufak tefek vücudu biçimliydi ve Jessie'nin daha sonra evleneceği erkek gibi kıllı değildi. Ama Gerald gibi göbeği de, kalın camlı göz lüğüde yoktu. Babasının ne kadar yakışıklı olduğunu, ne kadar genç durduğunu düşünen Jessie, birdenbire

Tom'un gözlerini ona dikmiş olduğunu farketti. Dumana karşın parlak gri gözleri o anda bileçok güzeldi, kışşafağında bir gölcüğüandırıyordu. Jessie cevap vermeden yutkunmak zorunda kaldı. Boğazıkurumuştı. Herhalde bunun nedeni yanan otlardan yükselen pis kokulu dumandı. Ya da değildi.

"Evet, baba?"

Tom uzun bir an birşey söylemedi. Terler ağır ağır yanaklarından ve alınından, göğsüyle karnından akarlarken başınıkaldırmışkıza bakıyordu. Jessie birdenbire korktu. Sonra babasıgülümseyince herşey yoluna girdi.

"Bugün pek hoşsun, Punkin. Hatta içbayılıcıbulmazsan, sanaçok güzel olduğunu söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim, bu sözlerin hiçde içbayılıcıdeğil."

Babasının sözleri (özellikle annesinin bir geceöncekiöfkeli eleştirilerinden sonra) Jessie'yiöyle sevindirdi ki, boğazına birşey tikandıysanki, bir an neredeyse ağlayacaktı. Onun yerine gülümseyerek babasına

doğru bir reverans yaptı, sonra da barbeküocağına doğru gitti. Kalbi göğsünde bir davul gibi gümbürdüyordu. Annesinin söylediği sözlerden biri, en korkuncu bilincine doğru yükselmeyeçalıştı...

(Sanki kızın değil de)

Jessie bu yankıyıöfkeli bir eşekarısınıayağının altında eziyormuş-casına susturdu. Yine yetişkinlereözgüoçılınca duygu karmaşasının etkisinde kaldı. Dondurma ve etli salça, limonluşekerlemelerle doldurulmuşkızarmıştavuk. Bu karmaşadan tam kaçamıyormuşgibiydi, hatta kaçmak istediğinden de pek emin değildi..

E, ne olmuşyani? Buçılınca bir gündü, hepsi o kadar. Güneşbileçılınca birşey yapacaktı.

İleride bir gün Ruth Neary rolüneçıkacak olan ses, e^ef, diye onayladı.*Neden olmasın?*

Kızartılmışmantar ve tatlıkırımısoğanla süslenen GüneşTutulmasıHamburgerleri nefisti. Tom kızına,«Bunların yanında annenin geçen sefer yaptığıhamburgerler gerçekten sönük kalıyorlar,"dedi. Jessie de deli gibi kıkır kıkır güldü. Yemeklerini Tom'unçalışma odasınınönündeki balkonda yediler. Maden tepsileri dizlerine koymuşlardı. Aralarında yuvarlak bir bahçe masası,üzerinde tuzluk, biberlik, hardal kabı, kâğıt tabaklar ve tutulmayıseyretmek için bazıeşyalar vardı. Gözlem araçgereçlerinin arasında Polaroid güneşgözlükleri, ailenin diğerüyelerinin Mount VWashington'a götürdüklerine benzeyen evde yapılmış, mukavva yansıtma kutuları, isli cam parçalarıve mutfaktaki fırının yanındakiçekmecedan alınmıştutacaklar bulunuyordu. Tom kızına isli camların artık kızgın olmadığınısöyledi. Ancak elmas traşıkullanmak konusunda fazla usta değildi. Cam parçalardan bazılarının kenarlarında sivrilikler veçentikler olmasından korkuyordu.

"Annenin eve geldiği zaman seni birkaçparmağının yerine dikilmesi için Oxford Hills Hastanesinin acil yardım servisine götürdüğümüaçıklayan bir not bulmasıhiçhoşuma gitmez."

Jessie,«Annem bu fikirden pek hoşlanmadıdeğil mi?"diye sordu.

BabasıJessie'ye sarıldıbir an.«Hayır. Ama ben hoşlandım. Bu fikir için ikimiz adına da yeteri kadarçıldırıyordum."Öyle neşeyle güldüki, Jessie de gülümseyerek ona karşılık verdi.

Güneştutulmasızamanıyaklaşırkenönce yansıtma kutularınıkullandılar. Tutulma 16:29'da başlayacaktı. Jessie'nin yansıtma kutusunun

ortasındaki güneş ancak birşeye kapağı kadardı. Ama öylesine parlaktı ki, kız eliyle masaya araştırarak bir gözlük bulup taktı. Onun saatine göre tutulma artık başlamış olmalıydı. Saat dört buçuğu gösteriyordu.

Jessie endişeyle, «Galiba benim saatim ileri gidiyor," dedi. «Ya da bütün dünyada bazı astronomlar utanılacak duruma düştüler."

Tom, «Tekrar kontrol et," dedi gülümseyerek.

Jessie yansıtma kutusuna yeniden bakınca o ışıklı dairenin artık kusursuz bir yuvarlak olmadığını gördü. Şimdi sağda siyah bir hilal daireyi bozuyordu. Ensesinden bir buz parçası kayar gibi olunca Jessie ürperdi. Kendi yansıtma kutusunun içindeki görüntüyü değil de, kız seyreden Tom bunu farketti.

"Punkin? İyi misin?"

"Evet ama... biraz korkutucu değil mi?"

Tom, «Evet," dedi. Jessie babasına bir göz atınca onun bu sözünde ciddi olduğunu anlayarak rahatladı. O da kızık kadar korkuyormuş gibiydi ve böyle olmasının sevimli çocuksu halini daha da belirginleştiriyordu. İkisinin ayrı ayrı şeylerden korkabilecekleri Jessie'nin aklına bile gelmedi. «Kucağıma oturmamı ister misin, Jess?"

"Oturabilir miyim?"

"Tabii."

Jessie elinde yansıtma kutusuyla Tom'un kucağına kaydı, rahat oturabilmek için biraz kıpırdadı. Babasının güneşten ısınmış terli cildinin ve traş losyonunun hafiflemiş kokusu hoşuna gitmişti. Galiba traş losyonunun adı Redwood'du. Güneş kılığının eteği yukarıya doğru çıktı (çok kısa olduğu için normal sayılırdı). Babasının bacaklarından birinin üzerine koyduğu zaman pek farketmedi. Ne de olsa o Jessie'nin babasıydı. Babasıydı. Marinadan Duane Corson ya da Jessie'yle arkadaşlarının okulda uğruna kâh kıkır kıkır gülüp kâh inledikleri Richie Ashlocke değildi.

Dakikalar ağır ağır geçti. Jessie zaman zaman rahat edebilmek için kımıldanıp hafifçe dönüyordu. Galiba bir ara üç, dört dakika, belki de daha da uzun uyukladı. Çünkü balkondan aşağıya doğru esen ve onu uyandıran rüzgâr terli kollarının üzerinden kayarken kıza şaşılacak kadar soğuk geldi. Sanki buğleden sonra saatlerinde değişiklikler olmuştu. Jessie arkasına, babasının omzuna dayanarak gözlerini kapamadan önce ona parlak gelen renkleri şimdi uçuk pastele dönüşmüş,

ışık da nedense sönükleşmişti. Jessie, sanki gündüz bir tül bentten süzmüşler, diye düşündü. Yansıtma kutusuna bakınca şaşırıldı. Şimdi orada sadece güneşin yarısı vardı. Saatine bir göz attı, beşi dokuz geçiyordu.

"Bak, işte oluyor, baba! Güneş kararıyor!"

Tom, «Evet," diye onayladı. Sesi nedense bir tuhaftı. Yüzeyde ciddi ve düşünceli. Onun altında boşluk. «Hem de tam zamanında."

Jessie uyurken babasının elinin bacağında yukarıya doğru kaymış olduğunu belli belirsiz farketti.

"Artık isli camdan bakabilir miyim, baba?"

"Daha sırasıdeğil."Eli kızın bacağında daha da yukarıya kaydı. Bu el sıcak ve terliydi ama tiksinti verici değildi. Jessie elini babasının parmaklarınınüzerine koydu ve dönüp ona gülümsedi.

"Çok heyecanlı,öyle değil mi?"

Tom yine o tuhaf, boğuk sesle,«Evet,"dedi.«Evet,öyle, Punkin. Aslında benim düşündüğümdençok daha heyecanlı."

Yine dakikalar geçti. Yansıtma kutusunda ay güneşi kemirmeyi sürdürdü. Beşi yirmi beşgeçiyordu. Sonra beşbuçuk oldu. Jessie hemen hemen bütün dikkatini yansıtma kutusundaki küçülen görüntüye vermişti. Ama yine de belli belirsiz bir yanıTom'un kucağının bu gün garip bir biçimde sert olduğunu farkettiler. Daha rahat bir yer bulmak için yine kıvıldılar. Babasıçabucak, hışırtılıhışırtılıbir soluk aldı. Havayıalt dudağınınüzerinden içineçektir.

"Baba?Çok mu ağırım? Canınıımıyaktım?"

"Hayır. Ağır filan değilsin."

Jessie'nin saati beşi otuz yedi geçiyordu. Tam tutulmaya dört dakika kalmıştı. Ama saati ileri gidiyordu o zaman biraz daha vakit olabilirdi.

"Artık camın arkasından bakabilir miyim?"

"Hemen olmaz, Punkin. Biraz sonra."

Jessie, VVNH'deçalınan Debbie Reynolds'un ortaçağlardan kalma birşarkısınıduyuyordu.«İhtiyar cırlak baykuş... kumruya sesleniyor... Tammy... Tammy.. Tammyâşık..."Kadının sesi sonunda kemanların içbayıltıcınameleri arasında boğuldu. Onun yerini alan disk jokey Kayak Kentinde havanın karardığınıaçıkladı. (WNCH disk jokeyleriçoğu zaman Kuzey Convvey'den böyle söz ederlerdi.) Sınırın New

Hampshire tarafında havaçok bulutlu olduğu için tutulmayıgörmek mümkün değildi. Disk jokey yolun karşısında, kent alanında düşkırıklığı-na uğramışsürüyle güneşgözlüklüinsanın beklediğini söyledi.

"Ama biz düşkırıklığına uğrayanlardan değiliz.Öyle değil mi, baba?"

Tom,«Evet,öyle,"diye onayladı.«Herhalde biz evrenin en mutlu insanlarıyız."

Jessie yine yansıtma kutusuna baktive o küçücük görüntüdeherşeyi unuttu. Artık ona Polaroid gözlüğün camlarının arkasından gözlerini kismadan bakabiliyordu. Tutulmanın başladığınıhaber veren sağdaki kara hilal,şimdi solda alev alev yanan güneşışınlarının oluşturduğu bir yanmaya dönüşmüştü. O kadar parlaktiki, sanki yansıtma kutusunun yüzeyinde yüzüyordu.

"Göle bak, Jessie!"

Kız babasının söylediğini yapınca güneşgözlüğünün camlarının gölgelediği gözleri irileşti. Yansıtma kutusundaki gitgide küçülen görüntüye daldığıiçin etrafta olanlarıkaçırmıştı. Pastellerşimdi eski suluboyalara dönüşmüştü. On yaşındaki kızihem büyüleyen, hem de dehşete düşüren erken bir alacakaranlık Dark Score Gölününüzerinden kayıyordu. Koruda bir yerde yaşlıbir baykuşöttü. Jessie ani sert bir titremenin vücudunu sarstığınıhissettiler. Radyoda bir Aamco reklamısına erdi ve Marvin Gayeşarkısöylemeye başladı.«Ahh, herkes beni dinlesin.Özellikle siz kızlar. Sevdiğin hiçbir zaman evde değilse... yalnız bırakılmak doğru mu?"

Kuzeydeki koruda baykuştekraröttü. Jessie birdenbire sesin korkutucu...çok korkutucu olduğunu farketti. Bu kez titrediği zaman Tom kolunu ona doladı, Jessie de minnetle babasının göğsüne yaslandı.

"Bu insanı korkutan birşey, baba."

"Daha fazla sürmeyecek, hayatım. Herhalde bir daha böyle birşey göremeyeceksin. Onun zevkini çikarmanı engelleyecek kadar korkmamaya çalış."

Kız yansıma kutusuna baktı. Artık orada hiçbirşey yoktu.

"Dostlarım bazen çok sevdiğimi söylüyorlar..."

"Baba? Babacığım? O kayboldu. Artık..."

"Evet, artık bir sakıncası yok. Ama ben, 'Tamam,' dediğim zaman bırakacaksın. Tartışma yok. Anlıyor musun?"

Jessie anlıyordu tabii. Ağtabakasının kavrulması koruda öten baykuştan daha da korkutucuydu. İnsan retinalarının yandığı ancak işiştikten sonra anlıyormuş. Ama işte olay başlamıştı, gerçekten başlamıştı, onu kaçırarak değildi. Kesinlikle.

Marvin y^ni dindar olan birinin heyecanıyla, «Ama inanıyorum...» diye söylüyordu. «Evet, inanıyorum... Bir kadının öyle sevilmesi gerektiğine inanıyorum...»

Tom Mahout kıza fırın eldivenlerinden birini ve üstüste konmuş üç camı verdi. Kesik kesik soluyordu. Jessie birden ona acıdı. Herhalde güneş tutulmasını da korkutmuştu. Ama babası yetişkin biriydi, korkusunu belli etmemesi gerekiyordu. Ergin insanlar pek çok bakımdan kederli yaratıklardı. Jessie babasını teselli etmek için ona dönmeyi düşündü. Ama sonra bunun Tom'un kendini daha da kötü hissetmesine neden olacağına karar verdi. Babası kendini budala gibi hissedecekti. Jessie herşeyden çok, kendini aptal gibi hissetmekten nefret ederdi. O yüzden dönmedi ve isli camları öne doğru tuttu. Sonra camlardan bakmak için başını yansıma kutusundan kaldırdı.

Marvin, «Şimdi, siz civcivlerşunu kabul etmelisiniz,» diyordu. «Bu) işin böyle olmaması gerekir. Onun için söyleyin ŞİMDİ. EVET EVET dediğinizi duymalıyım.»

Jessie bu evde yapılmış vizyörün arkasından baktığı zaman...

17

Bu noktada Kashv vakamak Gölünün kuzey kıyısındaki yazlık evde i karyolaya kelepçelenmiş olan Jessie... on değil otuz dokuz yaşındaki, on iki saatlik dul Jessie ansızın ikişeyin farkına vardı. Uyuyordu. Ama güneşin tutulduğu günü rüyasında görmekten çok, o anları yeniden yaşıyordu. Bir süre bunun rüya olduğunu düşünmüştü. Sadece bir rüya... vVill'in doğum günü partisi gibi bir rüya. Oradaki konuklardan çoğu ölmüşlerdi ya da Jessie'nin yıllar sonra tanışacağı kişilerdi. Bu yeni-kafa-filmi de daha önceki gibi gerçeküstü ama mantıklıydı. Ne var ki, bu da güvenilemeyecek bir ölçüydü, çünkü bütün gün gerçeküstü rüya gibiydi. Önce güneş tutulması, sonra babası...

149 150 151 152 153 154 155 156 157 158 160 161 162 163 165 166 167 168 169 170 171 172 173 174 175-

"Bir daha böyle birşey olmayacak, Punkin. Bunu da biliyorsun değil mi?"

Jessie yine başını sallamış ama o sırada yüzündeki gülümseme kaybolur gibi olmuştu. Babasının sözlerinin onu rahatlatması gerekirdi. Biraz rahatlatmıştı da. Tom'un ellerini tutarak olanca gücüyle

sıktığını anımsıyordu. «Ama beni yine de seviyorsun, değil mi, baba? Beni hâlâ seviyorsun sanırım. Öyle değil mi?»

Tom oha her zamankinden daha çok sevdiğini söylemişti.

"O halde bana sarıl. Sıkıca sarıl."

Tom da öyle yapmıştı. Ama Jessie şimdi başka bir şeyi daha hatırlıyordu. Belden aşağısının vücuduna dokunmamıştı.

Jessie, ne o zaman, ne de başka sefer, diye düşündü. Tabii pek hatırlamıyorum ya, o da başka. Üniversiteden mezun olduğum zaman bile beni ihtiyar kızların yaptıkları gibi kucakladı. Poponu arkaya doğaçkarırsın, böylece kucakladığın kimseye kasığın bile değmez. Babar bir de mezun olduğum gün ağlamıştı. Zavallı, zavallı adam. Acaba yıllar boyunca işyaptığı kişiler onun güneşin tutulduğu günkü gibi sarsıldığıni hiç gördüler mi? O kadar acı. Ve ne için? Ayağını taşa çarpmak kadar ciddi bir cinsel kaza yüzünden. Tanrım, ne hayat bu! Ne berbe bir yaşam!

Jessie kollarına ağır ağır aşağı yukarı oynatmaya başladı. Kanın elle ri, bilekleri ve kolunun dirseklerinden aşağıdaki kısımlarına akmasını istiyordu. Saatin sekize geldiğini tahmin ediyordu. Bu yatağa kelepçelene-li on sekiz saat olmuştu, hamlamayacak bir şeydi ama doğruydu.

Ruth Neary'nin sesiyle ani konuşmaya başladığı, Jessie irkildi. Bu seste tiksinti ve merak vardı. Hâlâ baban için mazeretler uyduruyorsun, değil mi? Bunca yıl sonra hâlâ onu temize çıkarıyor ve kendini suçluyorsun. Şimdi bile! Hayret!

"Kesşunu. Bütün bunların şu anda basımdaki kahrolasıcı dertle bir ilgisi yok."

Amma da garipsin, Jessie!

Jessie sesini hafice yükselterek konuşmasını sürdürdü. «İlgisi olsa aile., olsa bile basımdaki bu beladan kurtulmama bir yardım dokunma-;, yacak. Onun için kes artık."

Sen *Lolita* değildin, Jessie. Tom bazı şeyler düşünmeni sağlamış] olsa bile. Lolita'yla senin aranda dağlar kadar fark vardı.

Jessie cevap vermeye yanaşmadı. Ama Ruth'un da susmaya niyeti yoktu.

Eğer hâlâ sevgili yaşlı babanı, seni ağızından burnundan alevler fışkıran anne-ejderhaya karşı koruyan kusursuz ve nazik bir şövalye olarak düşünüyorsan, bu konuyu yeniden incelemen iyi olur.

"Kes sesini." Jessie kollarını yukarı aşağı daha hızlı oynatmaya başladı. Zincirler şingirdiyor, kelepçeler takırdıyordu. «Kes sesini. İğrençsin."

Tom bunu planladı, Jessie. Anlamıyor musun? Birdenbire oluve-ren bir olay değildi. Seks açlığı çeken bir babanın bir anlık kendini kaybetmesi diye gösterilemez.

"Yalan söylüyorsun!" Jessie'nin şakaklarından iri ter damlaları akıyordu.

Öyle mi? Pekâlâ, o halde kendine şunu sor: Güneşlenme kılığını giymen kimin fikriydi? Annene istediğini yaptırmaya çalışırken senin dinlediğini... ve hayranlık duyduğunu... kim biliyordu? Bir gece önce ellerini göğsüne değdiren kimdi? Ve o günüzerinde jimnastik şortundan başka bir şey olmayan kimdi?

Jessie birdenbire Bryant Gumbel'in şimdi odada, onunla birlikte olduğunu hayal etti. Üç parça takım elbisesi ve altın bilek zinciriyle pekşikti. Karyolanın yanında duruyordu, beraberinde mini-kameralı biriyi vardı.

Kamera Jessie'nin hemen hemen çıplak vücudundan yukarıya doğru çıkıyor, onun terli, lekeli suratını kadra alıyordu. Bryant Gumbel, İna-nılamayacak Kelepçeli Kadınla konuşarak canlı yayın yapmaktaydı. Elinde mikrofona ona soru sormak için eğiliyordu. «Babanın böyle bir niyeti olduğunu ne zaman farkettin, Jessie?»

Jessie kollarını oynatmayı bırakıp gözlerini yumdu. Suratında soğuk ve inatçı bir ifade vardı. Bu kadarıda fazla, diye düşünüyordu. Gerekirse Ruth velyi-Eşin sesleriyle birlikte yaşayabilirim sanırım. Hatta arada sırada söze karışan çeşitli UFO'yla da... Amaçlıktan lekelenmiş bir külotla Bryant Gumbel'le canlı bir röportaj da fazla. Hayalimde bile işi bu noktada durdururum.

Başka bir ses, *bana sadece*şunu söyle, Jessie, dedi. Bu UFO değildi. Nora Callighan'ın sesiydi. *Bir tek şeyi* söyle. Ondan sonra konuya kapanmış gözleriyle bakarız. Hiç olmazsa şimdilik ve belki de sonsuza kadar. Tamam mı?

!

Jessie sesini çıkarmadı. İhtiyatla bekliyordu.

Dün öğleden sonra tepen attisonunda ve tekme indiridin. Tekmelediğin kimdi? Gerald mı?

Jessie, «Tabii Gerald'di...» diye başladıysa da, kafasında son derecede berrak bir hayal belirirken sustu. Gerald'in çenesinden sarkan beyaz salya uzadı uzadı ve Jessie'nin göbek çukurunun hemen yukarisına düştü. Sadece birazcık tükürük. Bunca yıldan, ağızlarını açarak ihtirasla öpüşüp dillerine düello yaptırdıktan sonra hiç de önemli sayılmazdı. Bütün bunlar sırasında o ve Gerald oldukça bol tükürük değiş tokuşu yapmışlardı. Ödedikleri bedel de bazen ikisinin birden grip olmasıydı.

Hayır, bu önemli değildi. Yani bir gün öncesine kadar. Gerald o zaman karısının istemesine, buna ihtiyacı olmasına rağmen onu serbest bırakmamıştı. Jessie de o tatsız, hüznü, madensi kokuyu duyuncaya kadar önemli saymamıştı bunu. Dark Score'daki kuyu suyuna bağladığı kokuyu. Sıcak yaz günlerinde gölülle kokardı... 14 Temmuz 1963 günü örneğin.

Jessie salyayı görünce aklına o 'sıvı' gelmişti.

Hayır, bu doğru değil, diye düşündü. Bu kez bu iddiayı çürütmesi için Ruth'u çağırmasına gerek kalmadı. Bunun doğru olduğunu kendisi de biliyordu. *Bu onun lanet olasıca sıvısı!* İşte tam tamına böyle düşünmüş ve ondan sonra düşünmeyi tümüyle bırakmıştı. En azından bir süre için. Düşünmek yerine reflekslere bağlı karşı hareketi başlatmıştı. Bir ayağın kocasının göbeğine gömmüş, diğeriyle de testislerine vurmuştu. Tükürük değil o sıvı. Gerald'in oyununa karşı duyulan yeni bir tiksinti değil, bir deniz canavarı gibi birdenbire yüzeye çıkan o eski pis dehşet.

Kocasının etleri koparılmış yiğine benzeyen vücuduna baktı. Bir an gözleri yaşlarla yandı. Sonra bu duygu kayboldu. 'Yaşama Bölümü' gözyaşlarının hiç olmazsa şu ara kaldıramayacağı bir lüks olduğuna karar verdi. Ama yine de üzgündü. Gerald öldüğü için üzülüyordu. Evet, tabii. Ama burada, bu halde olduğu için daha çok üzülüyordu.

Bakışları Gerald'in hemen yukarisına, havaya kaydı. Acı acı güldü.

"Şimdilik bütün söyleyebileceklerim bu kadar, Bryant. Villard ve Katie'ye selamlarımı söyle. Ha, aklıma gelmişken, gitmeden önce bir zahmet, şu kelepçeleri açar mısın? Sana minnet duyarım."

Bryant cevap vermedi. Jessie de buna hiç şaşmadı.

179 180-

cuyla en aşağı yüz elli kilo geldiğinden emindi. Üstelik öyle abartılmış bir tahmin de değildi.

Ama hiç olmazsa deneyebilirsin, bebek. Bakarsın, büyük bir sürprizle karşılaşsın. Yerlerİşçi Bayramından sonra cilalandı, hatırlıyor musun? Kaburgaları sayılan başıboşbir köpek kocanısürükleyebil-diğine göre, belki sen de bu karyolayı kımıldatabilirsin. Denemekle kaybedeceğin birşey yok, öyle değil mi?

Bu önemli bir noktaydı.

Jessie ayaklarını yatağın soluna doğru götürürken, sırt ve omuzlarını sabırla sağa doğru kaydırdı. Böylece erişebileceği en uzak noktaya ulaşınca sol kalçasının üzerinde döndü. Ayaklarıyandan aşağıya kaydı... ve birdenbire bacaklarıyla gövdesi sola doğru ağır ağır gitmek yerine hızla kaymaya başladı. Sanki birçiğ başlıyordu. Vücudu en iyi koşullarda bile olmaması gereken biçimlerde gerilirken korkunç bir kramp sol yanında zikzaklar çizdi. Sanki biri vücudunu sıcak birşişle, şiddetle ama çabucak kazımaya kalkışmıştı.

Sağ kelepçelerin arasındaki zincir hızla gerildi. Jessie bir an sağ kol ve omzunun zonklaması yüzünden sol yanından gelen felaket haberlerini unuttu. Sanki biri sağ kolunu kıvrıp koparmaya çalışıyordu. Şimdi bir hindi budunun neler hissettiğini biliyorum, dedi kendi kendine.

Jessie'nin sol ayağı yere çarptı. Sağ ayağı yedi buçuk santim yukarıdaydı. Vücudu anormal bir biçimde sola doğru bükülmüştü. Sağ kolu ise geriye doğruydu. Birine el sallarken kolu böyle dönüvermişti sanki.

Jessie birdenbire bu vaziyette öleceğine inandı. Sol yanıyla sağ kolu aciiçinde orada yatmak zorunda kalacak; gücütükenen kalbi gerilen ve çarpılan vücudunun her tarafına kan pompalama savaşını kaybederken gövdesi ağır ağır uyuşacaktı. Yine paniğe yakalanan Jessie uluyarak yardım istedi. O civarda karnı bir avukatla dolu, yoluk tüylü başıboş bir köpekten başka hiç kimse olmadığını unutmuştu. Telaşla sağ elini sallayarak karyolanın direğini yakalamaya çalıştı. Ama biraz fazla uzağa kaymıştı. Koyu renk maun gerdiği parmaklarının ucundan bir santim kadar ötedeydi.

"Yardım edin! Lütfen! İmdat! İmdat!"

Ona cevap veren olmadı. Sakin, güneşli yatak odasında duyulan sesler sadece Jessie'yle ilgiliydi. Boğuk çığlıklar, hırıltılı soluklar, güm-bürdeyen kalp. Orada kendisinden başka kimse yoktu. Yatağa çöküp başaramazsa kasap çengeline asılmış bir kadın gibi ölecekti. Ayrıca henüz durumun kötüye gitmesi de sona ermemişti. Kabaetleri hâlâ yatağın kenarına doğru kayıyor, bu yüzden kolu devamlı olarak geriye doğru çekiliyordu. Kolu yaptığı çığıderek daha da genişlemekteydi.

Jessie düşünmeden ya da plan yapmadan çıplak sol tabanını yere bastırarak olanca gücüyle geriye doğru gitmeye çalıştı. (Belki de can acısının kamçılıdığı insan vücudu bazen kendince birşeyler düşünebiliyordu.) Acı verecek biçimde çarpılmış olan vücudunun bulabileceği en son destek noktası buydu. Manevra başarılı oldu. Gövdesinin aşağı kısmı geriye doğru büküldü, sağ elini hapseden kelepçeler arasındaki zincir gevşedi. Jessie boğulmak üzereyken cansimidini yakalayan birinin panikle karışık heyecanı ile karyolanın direğini kavradı. Kendini hızla geriye çekmek için ondan yararlandı. Sırtının ve iki başlıkaslarının fer-yatlarına aldırmadı. Ayaklarını tekrar yukarıya çekince telaşla yatağın kenarından uzaklaştı. Sanki bebek köpekbalıklarıyla dolu bir yüzme havuzuna girmiş ve durumu zamanında farkederek ayak parmaklarını kurtarabilmişti.

Sonunda daha önce olduğu gibi, karyolanın başucundaki yatay tahtalara dayanarak oturdu. Kollarını iki yana doğru uzatmış, sırtını pamuklu kılıfı bumburuşuk olmuş, terden ıslanmış yastığa dayamıştı. Başını maun tahtalara gevşekçe yasladı. Hızlı hızlı soluyor, çıplak göğüsleri kaybetmemesi gereken terlerden parlıyordu. Gözlerini yumarak bitkince güldü.

Ah, oldukça heyecanlıydı değil mi, Jessie? Bence kalbin 1985'ten beri bu kadar hızla ve şiddetle çarpmadı. Noel partisinde Tommy Del-guidace'la öpüştüğün zaman öyle olmuştu. Az kalsın onunla yatacaktın da. Denemekle birşey kaybedilmiş olmaz. O zaman böyle düşünmedin miydi? Eh, işte şimdi neyin ne olduğunu biliyorsun.

Evet. Birşey daha biliyordu.

Ya? Neymişo bakalım, kızım?

Jessie, «O kahrolasica telefona erişmenin imkânsız olduğunu biliyorum," dedi.

Evet, gerçekten de! Biraz önce sol tabanını yere bastığı zaman poposunu donduran müthiş bir panik yüzünden bütün gücünü kullanmıştı. Ama karyola biraz olsun kıvıldamamıştı bile. Şimdi düşünme fırsatı bulmuştu ve karyola yerinden oynamadığı için memnundu. Yatak sağa doğru gitseydi, kendisi hâlâyandan sarkıyor olacaktı. Karyolayı telefon masasına kadar itmeyi başarsaydı da...

Jessie yarıağlar, yarıgül gibi, «Kahretsin," dedi. «O zaman da ters taraftan sarkıyor olacaktım. Tanrım! Biri beni vursun!"

UFO seslerinden biri, *durum hiçde hoş değil*, dedi. Jessie bu sesi duymasaydı daha memnun olacaktı. *Hatta Jessie Burlingame Programının yayından kaldırıldığı şimdi bildirildi* sanırım.

Jessie boğuk bir sesle, «Başka birşeyi seç," dedi. «Bu hoşuma gitmedi."

Başka seçenek yok ki. Zaten başlangıçta da fazla yoktu. Bütün ihtimalleri araştırdın.

Jessie gözlerini tekrar yumdu ve bu kâbus başlayalı beri ikinci kez Central Caddesindeki eski Falmouth İlkokulunun arasındaki oyun yerini gördü. Ama bu kez kafasını dolduran tahterevallide dengede duran iki küçük kızın hayali değildi. Onun yerine küçük bir oğlan çocuğunu görüyordu. Kardeşi Will'i. Kardeşi barfıkste 'kedinin densini yüzüyordu.'

Jessie gözlerini açıp gövdesini iyice gevşetti. Karyolanın başucuna daha yakından bakmak için başını eğdi. 'Kedinin derisini yüzmek' bir borudan sarmaya, sonra da bacaklarını kırarak omuzlarının üzerinden atmaya denirdi. Bu hareketi hızlı, küçük bir dönüşle bitiriyor ve bu sayede yine ayak üstü düşmeyi başarıyorlardı. Will bu egzersiz konusunda o kadar ustaydı ki, Jessie bazen kardeşinin ellerinin arasında perende attığını bile sanırdı.

Bu hareketi yapabildiğimi düşünelim... Bu lanet olasıca başlığın hemen tepesinde 'kedinin derisini yüzdüğümü.' Yukarıda dönüş yapar...

"Ve ayaklarımın üzerine düşerim," diye fısıldadı.

Bu plan birkaç dakika için akla yakın ama tehlikeli gözüküyordu. Tabii karyolayı duvardan uzaklaştırması gerekiyordu. Atlayacak yer olmazsa kedinin derisini yüzemezsiniz. Bunu başarabileceğini sanıyordu. Karyolanın yukarısındaki rafçıkarılırsa (onu desteklerinden düşürmek kolay

olacaktı, çünkü çivilenmiş değildi) arkaya doğru yuvarlanarak çıplak ayaklarını duvara, başlığın yukarisına dayayacaktı. Karyolayı yana doğru oynatamamıştı ama ayaklarını duvara dayayabilirse...

Jessie, «Aynığırılık," diye mırıldandı. «Ama on katı itme gücü. Modern fiziğin en etkileyici yanı."

Sol elini rafa doğru uzattı. Onu egecek ve L biçimi desteklerinin üzerinden düşürecekti. Tam o sırada Gerald'ın zincirleri zalimce kısa tutulmuş, kahrolasica polis kelepçelerine tekrar dikkatle baktı. Kocası onları karyola direklerinin daha yukarisına, örneğin birinciyle ikinci yatay tahtaların arasına takmış olsaydı Jessie tehlikeyi göze alacaktı. Herhalde bu manevra bileklerinin kırılmasına neden olacaktı. Ama artık bir çift kırık bileğin kaçabilmek için uygun bir bedel olduğunu düşünecek noktaya gelmişti... Sonuçta bilekleri iyileşirlerdi, öyle değil mi? Ne var ki, kelepçeler birinci ve ikinci tahtanın arasına

takılmamıştı. İkinci ve üçüncü tahtaların arasında, yani biraz fazla aşağıdaydılar. Karyolanın başucunun yukarısında kedinin derisini yüzmeye kalkışmak bileklerinin kırılmasından daha da kötü şeylere neden olacaktı. Aşağıya doğru inerken vücudunun ağırlığı omuzlarını sakatlamakla kalmayacak, kollarının da yerlerinden çıkmasına yol açacaktı.

Bu lanet olasıca karyolayı kırık bir çift bilek ve çıkmış iki kola yerinden oynatmayı bir dene! Bu sana eğlenceli gelmiyor mu?

Jessie boğuk boğuk, «Hayır,» dedi. «Pek de gelmiyor.»

Şimdi açık açık konuşalım, Jess. Buraya kapanıp kaldın. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa benden «çaresizliğin sesi» diye söz edebilirsin. Ya da bir süre daha çıldırmanı engelleyecekse. Tanrı da biliyor ya, ben gerçeğin sesiyim. Bu durumda gerçek de şu: Buradan kurtulamayacaksın!

Jessie başını hızla yana çevirdi. Artık kendi kendine gerçeğin sesi olduğunu ilan eden cızırtıyı dinlemek istemiyordu. Ama onu susturmakta ancak diğerleri kadar başarılı olabildi.

Bileklerindeki gerçek kelepçeler. Sevimli küçük esir bilezikleri değil. Hani şu içlerinde yastıkçıklar olan kelepçeleri kastediyorum. Onlarda gizli kaçma kolları da var. Biri kendini fazla kaptırdığı ve ileri gittiği zaman kullanılan kollar, Sen gerçekten kelepçelisin. Ayrıca Esrarlı Doğudan gelme bir fakir de değilsin. Gövdeni eğip bükmen

185 186 187 188 189 190

demekti. Biraz önce Nora'yı düşünmüştü ve onun anlatmaya meraklı olduğu şeylerden biri de insanların 'içlerindeki çocuğa özen göstermeleri' gerektiği idi, Nora mutsuzluğun en çok görülen nedeninin içteki çocuğu besleyip geliştirmemek olduğunu iddia ediyordu.

Jessie bu sözler karşısında ciddi ciddi başını salladı ve bunun daha çok, Burçlar Yeni Çağıyla ilgili romantik saçmalıklar olduğu düşüncesini kendine sakladı. Nora'nın bin dokuz yüz altmışların sonları ve bin dokuz yüz yetmişlerin başlarından kalma, pek çok manevi sevgi-tespih-lerine sarıldığı düşünmesine karşın, şimdi "içteki çocuğu" görebiliyor ve ona çok normal geliyordu. Bu kavramın sembolik bir geçerliliği bile olabileceğini düşünmekteydi. Bu koşullarda tomruk çok uygun bir görüntü değil miydi? Tomruğa vurulmuş olan Bekleyen-İyi-Eş, Bekle-yen-Ruth, Bekleyen-Jessie'ydi. Babasının Punkin diye çağırdığı küçük kızdı.

Jessie, «Pekâlâ, konuş bakalım,» dedi. Gözleri hâlâ kapalıydı. Stres, açlık ve susuzluk birarada tomruğa vurulmuş kızın hayalini hemen hemen gerçek yapıyorlardı. Jessie şimdi kızın başının yukarısına çivilenmiş olan parşömene «CİNSEL AYARTMA İÇİN» diye yazılmış olduğunu görüyordu. Üstelik şeker pembesi Nane Yum Yum dudak boyasıyla yazılmıştı.

Jessie'nin hayal gücünün işi bitmemişti henüz. Punkin'inkinin yanında bir tomruk daha vardı. Ona da bir kız vurulmuştu. On yedi yaşlarında, şişman kızın cildi sivilce içindeydi. Mahkûmların gerisinde bir kasaba alanı belirdi. Jessie az sonra birkaçineğin otladıkları gördü. İlerdeki tepeden tekdüze çan sesi geliyordu. Çanı çalan kişi bu işi bütün gün sürdürmek niyetindeydi... Ya da sonsuza kadar.

Jessie, galiba çıldırmak üzereyim, diye düşündü. Belki de çok geçmeden çıldırma yonu mutlu eden şeylerden biri bile sayacaktı. Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırarak dikkatini tekrar tomruktaki kıza verdi. Bu Jessie Mahout güneş tutulması sırasında cinsel tacize maruz kalan kızdan daha büyüktü. Ama fazla büyük değildi; belki on ikisindeydi, çok da on dördünde. O yaşta, *herhangi* bir suç yüzünden kasaba alanında tomruğa vurulmaması gerekirdi. Ama cinsel ayartma? Cinsel ayartma, Tanrı aşkına! Bu ne biçim kötü birşakaydı? İnsanlar nas böyle zalim olabiliyorlardı? İnatla bu kadar kör?

"Bana ne söylemek istiyorsun, Punkin?"

Tomruktaki kız, «Sadece bunun gerçek olduğunu,"dedi. Gan acısından rengi solmuştu. Ama gözleri berrak, endişeli ve ciddi. «Bu gerçek. Öyle olduğunu sen de biliyorsun. O bu gece geri gelecek. Bence bu sefer sadece bakmaktanöte birşeyler de yapacak. Güneşbatmadan o kelepçelerden kurtulmalısın, Jessie. O dönmeden bu evdençıkıp uzaklaşmalısın."

Jessie yine ağlamak istedi ama gözyaşlarıkurumuştur artık. Sadece içlerine kum kaçmışgibi gözleri yanıyordu.

Jessie, «Kurtulamıyorum!" diye bağırır. «Herşeyi denedim. Yalnız başıma kurtulmam imkânsız!"

Tomruğa vurulmuşkız, «Birşeyi unutupyorsun,"dedi. «Önemli olup olmadığınıbilmiyorum. Ama olabilir."

"Nedir o?"

Kız ellerini sokulmuşolduğu deliklerdeçevirdi. Temiz pembe avuçlarıgözükte. «Gerald iki tür olduğunu söyledi, hatırlıyor musun? M-17 ve F-23. Galiba dün bunu neredeyse hatırlıyordun. Gerald F-23'lerden istedi ama onlardan fazla yapılmıyor, bulunmasızor. Gerald da bu yüzden ikiçift M-17'yle yetinmek zorunda kaldı. Kelepçeleri eve getirdiği gün bütün bunlarısâna anlattı."

Jessie gözlerini açarak sağbileğini saran bileziğe baktı. Evet, Gerald gerçekten ona bütün bunlarıanlatmıştı. Hatta iki tutamla kafayıbulmuşolan bir kokainman gibi saçmalayıp durmuştu. Bürosundanöğleye doğru telefon ederek evin boşolup olmadığınıöğrenmek istemişti. Hizmetçinin izin günlerini hatırlayamazdıhiç. Jessie evde kendisinden başkasıolmadığınısöylediği zaman ondanşöyle rahat birşeyler giymesini isteyip, «Şöyle içgıcıklayıcıbirşey..." diye tanımlamıştı. Telefonda konuşurken neredeyse sigortalarından biri atacakmışgibiydi. Jessie onun seksle ilgili biraz değişikşeyler düşündüğünden kuşkulanmış-ii. Ama ona göre bunun bir sakıncasıyoktu. İkisi de kırka yaklaşıyorlardı. Gerald bazışeyleri biraz denemek istiyorsa, onun bu arzusunu yerine getirmeye razıydı.

Kocasırekör sayılacak birçabuklukla eve gelmişti. (Jessie onun . '95 numaralıdört buçuk kilometrelik kestirme yolu gerisinde dumanlarılütendurumda bırakmışolduğunu düşünmüştü.) O günle ilgili olarak ençok kocasının nasıl heyecanla yatak odasında dolaştığınıhatırlıyordu. Yanaklarıkızarmış, gözleriışılısıldı. Gerald'ıdüşünürken Jessie'nin

aklına ilk gelenşey seks değildi. (Çağırışım yapmasıistenirse herhalde aklına ilkgüvensözcüğügelirdi.) Ama o gün bu ikişey birbiriyle hemen hemen yer değiştirebilirdi. Gerald'ın aklının fikrinin sadece sekste olduğu kesindi. Jessie kocasının genellikle bir avukata yakışacak kadar nazik olan cinsel organının, inceçizgili zarif pantolonunuçıkarmakta fazla ağır davranırsa, fermuarlıkısınıyirtacağına inanıyordu.

Gerald pantolonuyla külotunuçıkardıktan sonra biraz yavaşlamıştı. Yukarıya birlikte getirdiği Adidas lastik ayakkabılarıkutusunu bir tören-deymişgibi açmıştı. Kutudaki ikiçift kelepçeyi almışve karısının onlarıincelemesi için havaya kaldırmıştı. Boynunda damarıtıyordu; neredeyse bir arıkuşunun kanatçırpışlarıkadar hızlıydıbu titreşme hareketi. Jessie bunu da hatırlıyordu. Herhalde o sırada bile kalbi zorlanıyordu.

Hemen oracıktaölseydin, bana büyük bir iyilik yapmışolurdun,. Gerald.

Yaşamınınönemli bir bölümünüpaylaştığıadam hakkında böyle] kötübirşey düşündüğüüçin dehşet duymak istedi. Ama ancak kendine] karşıhemen hemen klinik bir tiksinti duydu. Gerald'ın o günkühalini...! kızarmışyanaklarını,ışıldayan gözlerini... tekrar düşündüğüzaman par-] maklarıbükdüve elleri sert, küçük yumruklara dönüştü.

Şimdi kocasına, neden yakamı bırakmadın, diye sordu. Niçin b konuda ukalaca davranman gerekti? Zorbaca davranman?

Boşver. Şimdi Gerald'ideğil, kelepçeleri düşün. İkiçift KreiçGüvenlik Kelepçesi. Boy: M-17. M aslında Male'in başharfi. .Yani kek' sözcüğünün. 17 ise kilitlerinüzzerindekiçentiklerin sayısı.

Jessie'nin kamıyla göğsüne müthişbir sıcaklık yayıldı. Kendi kendK] ne, onu hissetme, dedi. Ama hissetmenşartsa o zaman hazımsızlıkmışgibi davran.

Ancak bu imkânsızdı. Jessie'nin hissettiği umuttu... ona karşıkona-j mazdı. En fazla yapabileceği umudu gerçekle dengelemek, kendine kelepçelerden ilk kurtulmaçabalarının başarısızlıkla sonuçlandığıhatırlatmaktı. Ancak bütün o can acısıve başarısızlığıhatırlamaçabalarır rağmen, kurtulmaya ne kadar yaklaştığınıdüşünebiliyorduşimdi. Kar retsin,çok yaklaşmıştı... O sırada bir altımilimin daha kurtuluşu sağla yabileceğine karar vermişti. Hele on iki milimin sorunu kesinlikleçöze ceğine inanmıştı. Evet, başparmaklarının altlarındaki kemikliçikintıla

195196197199-

kün olan en son noktaya kadarçevirdiği zaman görüşalanının son sını-y rındaki koyu mavi lekeyi farkettil.

Felaket tellallığıyapan, nefret dolu yanı,aslında orada değil,diye fısıldadı. *Sen kavanozun orada olduğunu* sanıyorsun. Bu anlaşılır bir'sey. Ama krem orada değil. Sadece bir halüsinasyon, Jessie. Sen kafanınönemli bir bölümünün görmeni istediğışeyi görüyorsun. Görmeni emrettiğışeyi. Ama ben görmüyorum.Çünküben gerçekçiyim.

Jessie can acısına rağmen sola doğru birazcık daha dönerek tek-1 rar bakınca o mavi leke kaybolacağıyerde bir an daha belirginleşti. Evet,örnek olarak gönderilen kavanozdu. Jessie' nin tarafında bir oku- i ma lambasıvardı. Rafieğdiği zaman lamba yere yuvarlanmıştı.Çünküj kaidesi tahtaya takılmıştı. Temmuzun ortasından beri rafta duran*Atlas Vad/s'* nin karton kapaklıbir kopyasılambanın kaidesine doğru kaymış- i ti. Nivea kremi dolu kavanoz da kitaba doğru. Jessie hayatınıbir oku- j ma lambasıyla Ayla, Oda, Uba ve Thonolan gibi adlarıolan bir grup hayali mağara insanının kurtarmasıihtimali olduğunu anladı. Bu 'şaşırtıcı'dan daötede birşeydi. Gerçeküstüydü.

Felaket tellalı, *krem orada olsa bile ona erişemeyeceksin*, dedi.j Ama Jessie onu pek duymadıbile.Önemli olanşuydu: Kavanoza erişe-|bileceğinisaniyordu. Bundan hemen hemen emindi.

Sol elini kelepçenin içinde döndürdüve ağır ağır rafa uzandı.! Büyük bir dikkatle hareket ediyordu.Şimdi bir hata yapmak olmazdı.! Nivea kremi rafta erişilemeyecek bir yere kaydırmamasıya da onul geriye, duvara doğru itmemesi gerekiyordu. Belki deşimdi rafta duvar] arasında bir açıklık vardı. Numune boyu küçük bir kavanozun kolaylıkla! düşebileceği kadar bir açıklık olabilirdi. Eğeröyleyse Jessie de aklını kaçıracağından emindi. Evet. Kavanozun aşağıya düştüğünü, fare pişi tikleri ve toz yumaklarıarasına yuvarlandığınıduyacak... işte o zarna™ kafasısadece...şey... iyice kayacaktı. Onun için dikkatli olmasigerek"yordu. Dikkatli davranırsa herşey yine de yoluna girebilirdi.Çünkü...

Çünkübelki bir Tanrıvar, diye düşündü. O benim burada, btl yatakta, ayağıkapana kısılmışbir hayvan gibiölmemi istemiyor. Duru|| düşündüğün zaman bunun mantıklıolduğunu anlıyorsun. KöpeB Gerald'iyemeye başladığızaman o kremi raftan aldım. Sonra onfl köpeğe gelse bile zarar veremeyecek kadar küçük ve hafif olduğuna gördüm. O koşullarda dünyada en normalşey rafta daha ağır bir cisim

aramaya başlamadan kremi yere atmak olurdu. Aklım karışmışveödüm patlamıştı. Amaöyle yapmadım. Onun yerine kremi tekrar rafa koydum. Neden ben ya da başka biri böyle mantıksızca birşey yapsın? Tanrıüzünden, işte neden bu. Aklıma gelen tek cevap bu. Duruma uyan tek cevap. Tanrı krem kavanozunu saklattı,çünküona ihtiyacım olacağınbiliyordu.

Kelepçeli elini usulca tahtaya sürerken fısıltıyıandıran bir sesçikti, iyice açtığı parmaklarını bir radar çanağına dönüştürmeye çalışıyordu. Bir hata olmamalıydı. Tanrı, kader ya da şans sorularını bir yana, bu onun eline geçen en iyi ve sonuncu fırsattı. Jessie'nin parmakları kavanozun düzgün, kavisli yüzeyine dokunurken aklına bir blues'un bazı sözleri geldi. Toz fırtınalarının estiği kurak bölgeye özgü küçük bir şarkıydı. Herhalde Woody Guthrie bestelemişti. Şarkıyı ilk kez eski günlerde, üniversitedeyken Tom Rush'tan dinlemişti.

Cennete gitmek istiyorsan

İzin ver de sana bunu nasıl yapacağını anlatayım.

Ayaklarını biraz koyun içyağıyla

Yağlamalısın.

Böylece şeytanın ellerinden kayar

Ve Vaat Edilen Ülkeye süzülürsün.

Endişelenme.

Yağlı git.

Jessie parmaklarıyla kavanozu usulca kavradı. Dikkatle, adeta iğnesine kavanozu usul usul kendine doğru çektirdi. Artık kasa hırsızlarının nitrogliserin kullanırken neler hissettiklerini anlıyordu. *Endişelenme*, diye düşündü. Yağlı git. Bu dünyada bütün tarih boyunca bundan ilaha doğru bir söz söylenmiş miydi?

Jessie, Elizabeth Taylor'un «Kızgın Damdaki Kedi» filminde yaptığı Ulbi azametle, «Hiiiç sanmıyorum, hayatım», dedi. Kendi sesini duyma-çlı. Hatta konuştuğunun farkında bile değildi.

Daha şimdiden rahatlığın o kutsal, huzur verici etkisini duyuyordu, ilk içeceği soğuk, taze su da boğazına gömülmesi paslı jiletlerin üzerinden geçerken aynı şeyi hissedecekti. Şeytanın ellerinden kayacak ve vaat Edilen Ülkeye süzülecekti. Bundan hiç kuşkusunu yoktu. Tabii *dikkat*-süzülmesi şartıyla. Onu denemişlerdi. Jessie ateşten geçerek güçlen-

misti. Su verilmiş çelik gibiydi. Şimdi de ödülünü alacaktı. Bundan kuşkulanan budalalık etmişti.

İyi-Eş kaygılı bir sesle, bence böyle düşünmekten vazgeçersen iyi olur, dedi. *Bu* yüzden dikkatin dağılılabılır. Bana çok az dikkatsiz insan Şeytanın ellerinden kayıp kurtuluyormuş gibi geliyor.

Herhalde doğruydı. Ama Jessie'nin de dikkatsizlik etmeye hiç niyeti yoktu. Son yirmi bir saati cehennemde geçirmişti. Çok şeyin şimdiki manevraya bağlı olduğunu kimse ondan daha iyi bilmiyordu. Hiç kimse *bilemezdi*. Asla.

Jessie şarkı söyler gibi, «Dikkatli olacağım», dedi. «Her adım ayırıp düşüneneceğim. Böyle yapacağıma söz veriyorum. Ondan sonra da ben... ben...»

O ne?

Ah, yağlı gidecekti tabii. Sadece kelepçelerden çıkıncaya kadar değil, bu andan itibaren. Jessie birdenbire yine Tanrıyla konuştuğunu farketti. Bu kez bunu rahatlıkla, acı bir ifadeyle yapıyordu hem de.

Tanrıya, «Sana bir konuda söz vermek istiyorum», dedi. «Süzülme-yi sürdüreceğime yemin ediyorum. Bu işe kafamın içinde büyük bir bahar temizliği yaparak başlayacağım. Kırılmış her şeyi, oyuncağını çoktan

geride bıraktığım bütün o oyuncakları, yani bir işe yaramayan, sadece yer kaplayan ve yangın tehlikesini arttıran eşyalarıatacağım. Nora Callighan'ı arayarak ondan yardım etmeyi isteyip istemediğini soracağım. Belki Carol Symonds'u da ararım... Tabii bu günlerde adii Carol Rittenhouse. Eski arkadaşlar arasında Ruth Neary'nin nerede j olduğunu bilen biri varsa, o da Carol'dur. Beni duy, Tanrım! Bilmiyo- j rum bazılarıVaat Edilen Ülkeye gidebiliyorlar mı? Ama yağlıkalmay ve elimden geldiğinçeçabalamaya yemin ediyorum."

Jessie (duasına takdir dolu bir cevap almışgibi) bu işin tamitamı-] na nasıl yapılması gerektiğini anladı. İşin en zor kısmıkavanozun kapa-jğini açmak olacaktı. Bunun için büyük bir dikkat ve sabırla davranması gerekiyordu. Ama kavanozun küçük olması işe yarayacaktı. Kavanoz u f dibini sol avucuna dayayacak, tepesini parmaklarıyla kavrayacak,] açmak için de başparmağınıkullanacaktı. Kapak gevşekse işi kolaylaşdı tabii. Ama ne olursa olsun kapağın açabileceğinden emindi.

Ah, tabii haklısın, kızım, diye düşündü. O kapağın açacağım.

Kapak dönmeye başlarken en tehlikeli an gelmişolacaktı. Gafilıvlanır da hızlıaçarsa kavanoz elinden fırlayabilirdi. Çatlak sesle hafif bir kahkaha atmayıbaşardı. Boşodaya, «Yağma yok," dedi. «Nerede o bolluk, yaaavruuum?"

Jessie kavanozu kaldırarak gözleriniısrarla ona dikti. Yarısıydam mavi plastiğin içini görmek zordu. Ama kavanoz en aşağıyarısına kadar doluymuşgibi gözüküyordu. Kapağın açtıktan sonra kavanozu dinde tersineçevirecek ve kremin avucuna akmasınıbekleyecekti. Olabildiğince fazla krem akıttıktan sonra elini döndürerek dikeylemesine tutacaktı. Böylece krem bileğine doğru akacak, çoğu etiyle kelepçenin .ırasına birikecekti. Sonra eliniöne arkaya döndürerek kremin yayılmasınısağlayacaktı. Zaten hayati noktanın neresi olduğunu biliyordu. Başparmağının hemen aşağısındaki yerdı. Elinden geldiği kadar yağlandı- lan sonra son bir kez eliniçekecekti. Düzgünce, güçle. Can acısınıduymamayaçalışacak ve eli kelepçeden dışarıkayıncaya kadarçekecekti. Hriylece sonunda kurtulmuşolacaktı. Ulu Tanrım, sonunda kurtulacak- iSonunda kurtulacaktı. Bu işi başarabilirdi. Bunu biliyordu.

Jessie, «Ama dikkatle..." diye mırıldanarak kavanozu avucuna koy-(lu, başve diğer parmaklarının uçlarınııralıklıolarak kapağın etrafına 'layadı. Ve...

Titrek ve boşuk bir sesle, «Gevşek!" diye bağırdı. «Ah, Tanrım, gerdekten gevşek!"

Buna inanamıyordu. İçinde bir yerde gömülüolan felaket tellaliinanmaya yanaşmıyordu. Ama doğruydu. Parmak uçlarınııkapağınçev- losine dayadığızaman onun yivli yuvasında hafifçe sallandığınıhissediyordu.

"Dikkatli ol, ah, çok dikkatli ol. Bu işi kafanın içinde gördüğün gibi yap."

Evet. Ama Jessieşimdi kafasının içinde başka birşeyi görüyordu. Gördüğükendisiydi. Portland'daki evde yazımasasının başında oturuyordu. Arkasında en güzel siyah elbisesi vardı. Boyu modaıya uygun biçimde kısaydı. Giysiyi geçen bahar rejim yaptığıve dört buçuk kilo verdiği için kendine bir armağan olarak almıştı. Saçlarını yıkanmış, nefis bitkiselşampuan kokuyordu: sade bir altın klipsle tutturmuştu. Yazımasasınınüzzerini kemerli pencerelerden süzölen, öğleden sonra j...tatlerineözgü dost güneşışınlarınıı aydınlatıyordu. Amerika NiveaŞirke-

tine ya da bu yüz kremini kim yapıyorsa onlara bir mektup yazacaktı. «Sayın Baylar," diye yazıyordu. «Ürününüzün bir insanın hayatınıkurtardığınısize bildirmek istedim..."

Jessie başparmağınıkavanozun kapağın bastırınca dönmeye başladı. Hiçsıkışmıyor, herşey plana uygun gelişıyordu. Bir rüya gibi, diye düşündü. Sanaşükürler olsun, Tanrım. Şükürler olsun. Çokçokçokşükür...

Jessie gözücuyla bir hareketi farketti ve ilk aklına gelen birinin onu bulduğu ve artık kurtulduğu düşüncesi olmadı. Hayır, uzay kovboyunun kaçamadan onu yakalamaya geldiğini sandı. Hayretle tiz birçığılık attı. Kavanoza dikili gözleri kaydı. Parmakları farkına varmadan kavanozu sıkıca kavradı.

Gelen köpekti.Öğleye yakın bu saatlerde birşeyler atıştırmak için dönmüştü.Şimdi kapıda durmuş, içeri girmeden önce yatak odasını kontrol ediyordu. Jessie bunu anladığı an, küçük mavi kavanozu fazla sıkı olduğunu farketti.Şimdi parmaklarının arasından kayıyordu. Kabuğu yeni soyulmuş birüzümün sıkıktığınız zaman olduğu gibi.

"Hayır!"

Jessie kavanozu sıkıca tutmaya çalıştı... neredeyse başarıyordu da. Ama sonra kavanoz elinden düştü. Kalçasına çarparak yataktan fırladı. Tahta zemine çarparken hafif, aptalca bir takırtı duyuldu. Jessie' nin üç dakika önce hayal ettiği ve kendisini çıldırtacağına inandığı sesi bu. Ama bu ses onu delirtmedi.Şimdi daha yeni, daha derin bir dehşeti keşfetmişti: Başına gelen onca şeye rağmen çıldırılmaktan henüz çok uzaktı. Artık onun için bu son kaçış kapısında kapanmıştı.İlerde onu ne tür dehşetler bekliyorsa onlarla aklı başında bir insan olarak karşılaş-] mak zorundaydı.

Jessie adieskiden Prens olan köpeğe,«Şu ara gelmen şart mıydı,' lanet olasıca?" diye sordu. Hırıltılı, öldürücüsündeki birşey köpeğin duraklamasına ve ona, haykırışı ve tehditlerinin sağlamadığı bir ihtiyatla bakmasına neden oldu.«Lanet olsun, neden şimdi? Neden şimdi?"

Başiboş hayvan, dişi-köpek-efendinin sesinde beliren o sertliğe karşın zararsız olabileceğini düşündü. Ama et deposuna doğru koşar*j ken yine de gözlerini ihtiyatla kadına dikti. Güvende olmak daha iyiv Köpek bu basit dersi öğreninceye kadar çok acı çekmişti. Artık

onun kolay kolay unutacağı bir ders değildi. Güvende olmak daha iyiydi.

Köpek çaresizlik dolu parlak gözleriyle Jessie'ye son bir defa baktı. Sonra Gerald'ın aşk aletlerinden birini yakaladı ve büyük bir kısmını kopardı. Bunu görmek kötü birşeydi. Ama Jessie için bu en kötüsü değildi. En kötüsü başiboş hayvan dişini ete geçirerek çektiği zaman beslendikleri ve yuvalandıkları yerlerden havalanan sineklerdi. Sineklerin uykulu vizitleri Jessie'nin yaşamaya bağlı, hayati bir parçasını mahvetti. Hem umut, hem de cesaretle ilgili bir yeriydi bu.

Köpek bir müzikal filmdeki dansçığı gibi çevik bir hareketle geriledi. Sağlam kulağın idikmişti, etler ağzından sarkıyordu. Sonra dönüp koşarak hızla odadan çıktı. O daha gözden kaybolmadan sinekler yeniden yerleşme operasyonuna başlamışlardı bile. Jessie başını maun tahtalara dayayarak gözlerini kapattı ve yeniden dua etmeye başladı. Bu kez kurtulmak için dua etmiyordu.Şimdi Tanrının güneş batmadan ve o beyaz suratlı yabancı geriyi dönmeden ruhunu çabucak ve merhametle alması için yakarıyordu.

27

Ondan sonraki dört saat Jessie Burlingame için yaşamının en korkunç süresi oldu. Kramplar gitgide daha sıklaştı ve sancıda arttı. Ancak saat on birleü çarasındaki süreyi o kadar korkunç hale sokan kasların ağrım ası değildi. Kafasının inatla, berraklığa sıkıca sarılması, karanlıklara dalmaya yanaşmayı şıydı. Jessie orta okuldayken Poe'nun 'Dedikoducu Kalp' hikâyesini okumuştı. Ancak hikâyenin ilk cümlele-iindeki gerçek dehşeti ancak şimdi kavramıştı.«Sinirli? Doğru, çok sinirliyim. Daha önce de öyleydim. Ama neden çıldırdı?» öim dersiniz?"

Çıldırılmak onu rahatlatıyordu. Ama çıldırılmıyordu işte. Uyuyamıyor-

ılı da.Ölüm ikisini de yenebilirdi. Jessie sadece bu yatakta yatabiliyor

vo donuk, zeytin yeşili bir gerçekler dünyasında yaşıyordu. Zaman

iman kaslarıkramp yaparken bu dünyayıçiğrenkli acıpatlamaları

aydınlatıyordu. Kramplarönemliydi. Aklının o korkunç, içsıkıcınormalli-

ği de. Ama başka pek azşeyinönemi var gibiydi. Bu odanın dışındaki dünyanın Jessie için gerçekten pek anlamıkalmamıştı. Hatta artık bu odanın dışında bir dünyaolduğunada hiçinanmaz olmuştu. Bir zamanlar o dünyayıdolduran bütün insanlar varoluşçu bir Merkez Rol Dağıtma bürosuna geri dönmüşlerdi. Bütün dekorlar toplanıp kaldırılmıştı. Ruth'un oçok sevdiğiÜniversite Tiyatro Derneğinin sahneye koyduğu oyunların birinden sonra olduğu gibi.

Zaman, Jessie'nin bilincinin hiçde zarif olmayan bir biçimde yalpalayarak bir buz kırıcıgibi ilerlediği soğuk bir denizdi. Sesler hayaletler gibi belirip kayboluyor, birçoğu kafasının içinde konuşuyordu. Nora Cal- ligham bir süre Jessie'yle banyodan konuştu. Bir başka sefer de Jessie annesiyle bir konuşma yaptı. Sally'nin koridorda beklediği anlaşılıyordu. Annesi oraya Jessie'ye,«Daha derli toplu olsaydınşimdi başın böyle belaya girmezdi,"demeye gelmişti.«Eğer bir köşede bulup yüzüneçevirdiğim her gömlek için bir onluk alsaydım, Cleveland GazŞirketi benim olurdu."Bu Sally'nin sık sık tekrarlamaktan hoşlandığıbir söz- dü. Jessieşimdi birşeyin farkına varmıştı. Hiçbiri de Sally'ye Cleveland GazŞirketini neden istediğini sormamıştı.

Jessie bitkince egzersiz yapmayısürdürdü. Ayaklarınıpedalçevirir gibi oynatıyor, kollarınıkelepçelerin ve azalan gücünün izin verdiği kadar indirip kaldırıyor. Bunu fırsatçıkarsa vücudunu kaçışa hazırlamak için yapmıyordu artık.Çünkühem kalbi, hem de kafasıartık ona hiçbir seçenek kalmadığınısöylüyordu. Sonçare o krem kavanozuydu.Şimdi sadece hareket kramplaribiraz hafifletir gibi olduğu için egzersiz yapıyordu.

Hareket etmesine rağmen elleriyle ayaklarına soğukluğun yayıldığınihissediyordu. Soğukönce cildininüzere ince bir buz tabakasıgibi yerleşiyor, sonra da içerilere sızıyordu. Bu, Jessie'nin bu sabah uyandığızaman farketdiği uyusukluğa hiçbenzemiyordu. Yeniyetme bir kızken krosa meraklıydı. Bir günöğleden sonra uzun uzun kayak yaptığıında bazıyerleri donmuştu. Bir elininüzlerinde ve getrlerinin iyice kapatmadığıbaldırında kötügörünüşlügri benekler belirmişti. Buölüyeler ocaktan yayılan kavurucu sıcaklığıbile hissetmemişlerdi. Jessie bu uyusukluğun sonunda kramplariyeneceğini düşünüyordu. Sonunda belki deölümürrahat olabilecekti, tıpkibir kar yığınının içinde uykuya dalmaya benzeyecekti. Ama herşeyçok yavaşleriyordu.

Zaman geçiyordu. Ama zaman değildi, bu. Uyumayan duyularından garip bir biçimde berrak olan kafasına akan, hiçdeğişmeyen, amansız bir bilgi seliydi. Burada sadece yatak odası, dışarıdaki manzara (şu son birkaçsahne dekorunu da bu küçük berbat oyunla ilgilenen prodüksiyon amiri toplatacağı), Gerald'imevsim sonu kuluçka makinesine dönüştüren sinekler ve güneşboyalısonbahar semasında yol alırken yerde ağır ağır kayan gölgeler vardı. Zaman zaman bir kramp Jes-sie'nin koltukaltlarına bir buzşişgi gibi saplanıyordu. Ya da sağtarafına sanki kalın,çelik birçiviçakılıyordu.Öğleden sonrasaatleri hiçsonla- rıgelmeyecekmişgibi ilerlerken, artık açlığın neden olduğu sancılardan kurtulan Jessie'nin karnına, diyaframının fazla gerilmişkirişlerine ilk kramplar girmeye başladı. Bu sonuncular en kötüsüydü. Göğsündeki kaslardan oluşanörtüyüdondurup akciğerlerini kilitlediler. Her kramp girişinde yuvalarından uğramışacıdolmuş gözlerle tavandakişiltılısuyun yansımalarına bakıyordu. Kramp hafifleyinceye kadar soluk almayısürdürmeyeçalışırken buçabalarıyüzünden kollarına bacaklarıtıriyordu. Bu tıpkii insanın gırtlığına kadar soğuk veislakçimentoya gömülmesine benziyordu.

Jessie'nin açlığıgeçmişti ama susuzluğu... hayır. O sonsuz gün etrafında dönenirken, basit bir susuzluğun (başka hiçbirşeyin değil, sadece bunun) giderek artan acı, hatta yaklaşanölümünün bile yapamadığıbirşeyi başaracağıınanıladı. Bu susuzluk onuçıldırtabilirdi. Artık sadece ağzıyla, boğazıyla ilgili bir sorun değildi. Vücudunun her yanı"Su"diye haykırıyordu. Göz küreleri bile susamıştı. Tepe camının solunda, tavanda dans eden dalgaların yansımalarıusulca inlemesine neden oldu.

Buçok gerçek tehlikeler ona yaklaşırken Jessie'nin uzay kovboyu yüzünden duyduğu dehşetin azalmasıya da tümüyle sona ermesi gerekirdi. Ama saatler geçerken beyaz suratlıyabancıyıgitgide daha az değil, dahaçok düşünmeye başladığınıfarketti. Adamın siluetini durmadan görüyordu. Azalan bilincini sınırlayan küçükişik dairesinin hemen dışında duruyordu.Önce yalnızca sıksa denecek kadar ince siluetini görebiliyordu, amaçökük ağzının dudaklarınıbüken pis gülümseyişini giderek daha iyi seçmeye başlıyordu. Kulaklarında eski tipçantasınıkarıştırırkençıkan sesler, kemikler ve mücevherlerin mırılıtlarıyankılanıyordu.

Jessie'yi almaya gelecekti. Karanlık bastığızamançıkagelecekti.Ölükovboy, yabancı, aşk hortlağı.

Sen onu gördün, Jessie.Ölümdüo. Ve sen onu gördün. Issiz yerlerdeölenİnsanlarınçoğu zaman gördükleri gibi. O,ölülerinçarpılmışsuratlarına mührünübasıyor. Olayölülerin yuvalarından uğramışgözlerinde okuyorsun. O ihtiyar kovboyÖlüm. Bu akşam güneşbattığızaman seni almak için dönecek.

Saatüçten hemen sonra bütün gün pek esmeyen rüzgârşiddetlenmeye başladı. Arka kapıyine huzursuzcaçerçeveyeçarpıyorduşimdi. Ondan kısa bir süre sonra bıçkısustu. Jessie rüzgârın sürdüğüdalğacıkların kıyıda kayalaraçarptıklarınıduydu. Gerdanlıdalğıçötmüyordu. Belki de artık güneye uçma zamanının geldiğine karar vermişti. Ya , da hiçolmazsa gölün, bağırıpçağıran hanımın sesini duymayacağıbir yerine gitmeye.

şimdi sadece ben varım. Hiçolmazsa diğerı buraya gelinceye kadar, diye düşünen Jessie, artık kara ziyaretçisinin sadece bir hayal olduğuna kendini inandırmak için birçaba göstermiyordu. Bunun için herşey fazla ilerlemişti artık.

Yeni bir kramp acıveren uzun dişlerini sol koltukaltına batırdı. Jessie yüzünüburuştururkençatlak dudaklarıgerildi. Bu acıkalbinizi bir barbeküçatalının dişleriyle dürtmelerine benziyordu. Sonra göğüslerinin hemen altındaki kaslar büzüldü. Güneşağındaki sinir kümeleri kuru dallar gibi tutuştular. Bu yeni bir sancıydı. Müthişti. O ana dekçektiklerinden deötede birşeydi. Jessie yeşil taze bir dal gibi geriye doğru büküldü. Gövdesi yana doğruçarpıldı. Dizleri bükülüp açıldı. Birbirine yapışmışsaçlarıküme küme havalandılar. Bağırmayaçalıştıysa da başaramadı. Bir an sonunun geldiğini düşündü. Son bir kasılma. Granit birçıkıntıya yerleştirilmişaltidinamiit lokumu kadar güçlübir sarsıntı. Ve«Güle güle, Jessie.»

Ama bu kriz de geçti.

Vücudu ağır ağır gevşedi. Kesik kesik soluyordu. Başınıtavana doğruçevirmişti. Hiçolmazsa o an için tavanda dans eden yansımalar yüzünden acıçekmedi. Bütün dikkatini göğüslerinin arasıyla hemen altındaki alev alev yanan sinir kümelerine vermişti. Sancıgerçekte kesilecek miydi, yoksa yenidenşiddetlenecek miydi, bunu anlayabil mek için bekliyordu. Sancıhafifledi... Ama istemeye istemeye. Yakınd

geri döneceğini vaat edermişgibi. Gözlerini yumarak uyuyabilmek için dua etti. O uzun ve sıkıcıölmek işinden kısa bir süre için bile kurtulmayışu ara memnunlukla karşılayacaktı.

Uykusu gelmedi. Onun yerine, Punkin, tomruğa vurulmuşo kız geldi. O artık kuşlar kadarözgürdü. Cinsel ayartma olsun olmasın. Yaşadığıhangi Püriten kasabasıysa alandaçıplak ayaklarla ilerliyordu.şahane denecek kadar yalnızdı. Yanından geçen bir delikanlının göz kırparak ya da gülümseyerek dikkatiniçekmemesi için gözlerini namusluca yere dikip yürümesine gerek yoktu.Çimler koyu yeşil kadife gibiydi. Uzakta, tepede bir koyun sürüsüotluyordu. (Jessie, dünyanın en büyük kasaba alanıolmalı, diye düşündü.) Dahaönce de duyduğuçanın tatsız, tekdüze sesi kararan gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Punkin mavi flanelden bir gecelik giymişti,önünde büyük, sarıbirünlem işareti vardı. Pek de Püritence bir kılık sayılmazsa da, yeteri kadar namuslu bir giysiydi. Kızıboynundan ayaklarına kadar iyiceörtüyordu.

Jessie o giysiyi çok iyi tanıyor, onu tekrar gördüğü için seviniyordu. Onla on iki yaşarasında bu gülünç şeyi yirmi dört «Yatıya Gelin» partisine giymişti. Sonunda onu bez sepetine atması için ısrar etmişlerdi.

Punkin'in, boyun tomruğu başını öne eğdiği için suratını örten saçları şimdi kopkoyu bir gece mavisi kurdeleyle arkada bağlanmıştı. Kız güzeldi ve pek de mutluymuştu. Böyle olması Jessie'yi hiç şaşırtmadı. Sonuçta onu saran bağlarından kurtulmuştu. Özgürdü artık. Jessie bu yüzden kıskançlık duymadı. Ama Punkin'e sadece özgürlüğünün zevkini içirmekle kalmamasını, daha fazlasını yapmasını söylemek istedi. Bu bir ihtiyaçtı. Punkin özgürlüğünün üzerine titremeli, onu korumalıydı ve kullanmalıydı.

Anlaşılan yine de uyudum. Uyumuş olmalıyım. Çünkü bu bir rüya olmalı.

Bir kramp daha. Güneşsinir ağrısı alev alev yakan, sağ kalçasında ki kasları dondurarak sağ ayağının gülünç bir biçimde havada sallanmasına neden olan kramp kadar şiddetli değildi. Gözlerini açtı ve yatak odasını gördü. Işıklar yine uzayıp eğilmişti. Fransızların «L'heure bleu» dedikleri saat değildi pek. Ama o da hızla yaklaşıyordu. Jessie kapının vurduğunu duydu. Burnuna kendi ter, idrar ve ekşi solğunun kokusu geldi. Her şey eskisi gibiydi. Tamamına. Zaman ilerlemiş ama öne

doğru bir sıçrama da yapmamıştı. Oysa insan istememesine karşın daldığı bir uykudan uyanınca çoğu zaman ona böyle gelirdi. Kollarının biraz daha soğumuş olduğunu düşünüyordu. Ama eskisinden ne daha fazla uyuşuktular, ne de daha az. Uyumamış, rüya da görmemişti... Ama bir şey yapmıştı.

Jessie, bunu yeniden yapabilirim, diye düşünerek gözlerini kapattı. Kapar kapamaz da kendini o olmayacak kadar büyük kasaba alanında buldu. Küçük göğüslerinin arasında sarı bir ünlem işareti olan kız ona tatlı tatlı, ciddi ciddi bakıyordu.

"Denemediğin bir tek şey var, Jessie."

Jessie ona, «Bu doğru değil," dedi. «Ben her şeyi denedim, bana inan. Sana bir şey söyleyeyim mi? Köpek beni korkuttuğu için o lanet olası krem kavanozunu düşürmeseydim, elimi sol kelepçeden kaydırarak çıkarabilirdim. Köpeğin o sırada içeri girmesi şanssızlıktı. Ya da kötü 'karma'. Ne olursa olsun, kötü bir şey."

Punkin ağır ağır yaklaşıırken otlar çıplak ayaklarının altında fısıldaştılar.

"Sol kelepçe değil, Jessie. Sen aslında sağ kelepçeden kurtulabilirsin. Tabii uzak bir ihtimal, bunu ben de kabul ediyorum. Ama yine de olanaksız değil. Bence şimdi asıl soruşu: Sen yaşamayı gerçekten istiyor musun?"

"Yaşamayı tabii istiyorum!"

Punkin daha da yaklaştı. O gözler... mavi olmaya çalışsan ama başaramayan duman rengi o gözler sanki Jessie'nin cildinin altına, ta kalbinin içine bakıyorlardı.

"İstiyor musun? Acaba?"

"Sen deli misin, nesin? O şey geldiği sırada burada, karyolaya kelepçeli durumda olmak istediğimi mi..."

Bunca yıl sonra hâlâ mavi olmaya çalışsan ve bunu pek de başaramayan gözleri ağır ağır tekrar açıldı. Jessie odada etrafına dehşet dolu bir ciddilikle baktı. Kocasını gördü. Gerald şimdi vücudu olmayacak bir biçimde bükülmüş, öfkeyle tavana bakıyordu.

Jessie boşodaya, «Hava karardığı ve o umacı geri döndüğü zaman bu karyolaya kelepçelenmiş olmak istemiyorum," diye açıkladı.

"Gözlerini kapat, Jessie."

Gözlerini yumunca Punkin'i eski flanel geceiğiyle yine karşısında

buldu. Ona sakın sakın bakıyordu. Jessie şimdi diğer kızıda görebiliyordu. Sivilceli ve şişman olanı. Şişman kızın Punkin kadar şanslı olmadığını biliyordu. O kaçamamıştı. Tabii bazı durumlarda ölüm de bir kaçış sayılırdı. Jessie de bu varsayımı kabule çoktan hazırды. Şişman kız ya boğulup ölmüş ya da bir tür kriz geçirmişti. Yüzü yazın gökyüzünde beliren yağmur bulutları gibi morumsu siyahtı. Bir gözü yuvasından uğramış, diğeri ise sıkılmış birüzüm tanesi gibi patlamıştı. Kızın can çekişirken arka arkayısırdığı kanlı dili dışarı sarmıştı.

Jessie titreyerek tekrar Punkin'e döndü.

"Sonumun öyle olmasını istemiyorum. Belki pek çok hatalıyanım var ama sonumun öyle gelmesini istemiyorum. Sennasıl kurtuldun?"

Punkin hemen, «Kayarak,» diye cevap verdi. «Şeytanın ellerinden kaydım ve Vaat Edilen Ülkeye süzuldüm.»

Jessie o bitkinliği arasında ani bir öfke duydu.

"Söylediklerimin bir kelimesini bile duymadın mı? O lanet olasıca krem kavanozunu düşürdüm! Köpek içeri girip beni şaşırttı. Ben de kavanozu elimden düşürdüm. Ben nasıl..."

"Ben ayrıca güneşin tutulmasınınıda hatırladım: İşte asıl ben böyle kurtuldum. Güneşin tutulmasınını anımsadım. O sırada balkonda olanlarıda. Senin de onları hatırlaman gerekiyor. Kurtulmak için tek şansın bu sanırım. Artık kaçamazsın, Jessie. Dönmen ve gerçeğin karşısına dikilmen gerekiyor."

Yine o mu? Jessie müthiş bir yorgunluk ve düşkünlüğü hissetti. Bir iki dakika için umut geri gelmişti. Ama burada Jessie için hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Punkin'e, «Anlamıyorsun,» dedi. «Bu yoldan daha önce de geçtik. Yolun tâaşağılarına kadar indik. Evet, babamın o sırada bana yaptıklarının şimdi başıma gelenlerle bir ilişkisi olabilir. Herhalde bu mümkün. Ama neden o acıyı yeniden çekeyim? Tanrı bana işkence etmekten vazgeçip perdeleri kapatmaya karar verinceye kadar zaten çok ıstırab çekeceğim.»

Ona cevap veren olmadı. Bir zamanlar kendisi olan o mavi gecelik-li küçük kız gitmişti. Şimdi Jessie'nin kapalı göz kâpaklarının gerisinde sadece karanlık vardı. Film sona erdiği zaman kararın sinema ekranına benziyordu. Onun için gözlerini tekrar açtı. Öleceği odada etrafına uzun uzun baktı. Banyonun kapısından çerçevesiz batık kelebeğe, şifon-

yerden kocasının uyuşuk sonbahar sineklerinden oluşan iğrenç bir halının altında yatan cesedine.

"Bırak bunu, Jess. Güneşin tutulmasına dön."

Jessie'nin gözleri irileşti. Bu ses gerçek gibiydi. Banyodan, koridordan ya da kafasının içinden gelmeyen gerçek bir ses. Sanki havanın kendisinden sızıyordu.

"Punkin?" Jessie'nin sesi artık iyice kısıp çatallaşmıştı. Biraz daha doğrulamak istedi. Ama karnına yine

kramp gireceğini anlayınca tekrar karyolanın başucuna yaslandı. Sancısının geçmesini bekliyordu.«Punkin, sen misin? Sen misin, hayatım?»

Bir an birşey duyduğunu sandı. O sesin başka birşey söylediğini düşündü. Amaöyleyse bile sözleri seçemedi. Sonra ses tümüyle kesildi.

"Güneştutulmasına dön, Jessie."

"Bu bir işe yaramaz ki," diye homurdandı Jessie.«Neden o eski, korkunç olayın ayrıntılarını yeni baştan yaşamam gerekiyor?"

Jessie aslında bu sorunun yanıtının çok belli olduğunu düşündü. Bir ya da yirmi sardalye istemenin önemli değildi. Sardalye kutusunu yine de açıp bakmanız, o korkunç balık yağıkokusunu duymanız gerekirdi. Ayrıca çok eski bir olayı hatırlamak Jessie'yi öldürecek değildi. Onu karyolaya sıkıca bağlayan kelepçeler öldürebilirdi ama acı vermesine karşın bu anılar değil. Artık yakınıp inlemeyi bir tarafa bırakıp şu işi halletmeliydi. Punkin'in bulması gerektiğini söylediği şeyi yakalamanın zamanı gelmişti.

Jessie gözlerini sıkıca yumarak gerilere döndü.

28

"Artık isli camdan bakabilir miyim, baba?"

"Hemen olmaz, Punkin. Ama biraz sonra."

Dünya artık güneş bir buluta daldığı zamankine hiç benzemiyor. Şimdi, bu öğleden sonra saatlerinde birdenbire alacakaranlık başlamış gibi. Jessie ihtiyar baykuşun koruda öttüğünü duyuyor. WNCH radyo

istasyonunda Debbie Reynolds'un sesi hafifliyor. Bu arada konuşan disk jockeyin sesinin yerini de çok geçmeden Marvin Gaye alacak.

Babası Jessie'ye, «Göle bak," diyor. Kız onun dediğini yapıyor ve garip bir alacakaranlığın donuk bir dünyaya yayıldığını görüyor. Bu dünyadaki tüm parlak renkler kaybolmuş, yerlerini işitsiz yumuşak pastel-ler almış. Jessie ürperiyor ve sahnenin ürktüğü olduğunu söylüyor. Babası olayın zevkini çıkarmayacak kadar korkmamasını öneriyor. Yıllar sonra Jessie bu sözleri, iki anlamlı olup olmadıklarını anlamak için dikkatle inceleyecek. Belki de fazla dikkatle yapacak bunu. Ve şimdi...

"Baba? Babacığım? O gitti. Ben..."

"Evet. Şimdi olur. Ama ben durmanızı söylediğim zaman beni dinleyeceksin. Tartışma yok. Anlaşıldı mı?"

Tom kıza üstüste konmuş üçüslü cam veriyor. Ama önce ona bir tutacak uzatıyor, çünkü o vizör eski bahçıvan kulübesinin penceresindeki camları keserek yapmış. Elmas traş kullanma konusunda ustalığına da hemen hiç güvenemiyor. Jessie hem rüya, hem de anılan bu olayda tutacağa bakarken kafası perende atan bir akrobat çevikliğiyle daha da gerilere sığıyor. Ve babasının, «Annenin eve geliip..." dediğini duyuyor.

29

"... seni birkaç parmağın yerine dikmeleri için..."

Jessie boşodaya bu sözleri söylerken gözleri birdenbire açıldı. İlk gördüğü şey boş bardak oldu. Gerald'ın su bardağı... hâlâ rafta duruyordu. Orada, bileğini karyolanın direğine bağlayan bileziğin yakınında. Sol değil sağ bileğini.

"... seni acil servise götürdüğümü açıklayan bir pusula bulmasını istemem."

Jessie artık o acıveren eski anının amacını biliyordu. Punkin'in başından beri ona neyi söylemek istediğini anlamıştı. Bu, eski bir kulübe penceresinin ufalanan macunlarının arasından dikkatle çıkarılıp kesilen altıcamla ilgiliydi. Nivea kremi dolu kavanozu elinden düşürmüştü. Ama yine de başvurabileceği en aşağı bir yağlama kaynağı vardı. Öyle

değil mi? Vaat Edilen Ülkeye süzülme için bir başka yol daha. Kan vardı, kan! Pıhtılaşmaya kadar kan hemen hemen yağ kadar kaygan olurdu.

Canın çok yanacak, Jessie.

Evet, tabii, canın çok yanacaktı. Ama bileklerde vücudun diğer hayati kontrol noktalarının çoğuna göre daha az sinir olduğunu bir yerde okumuş ya da duymuştu. O yüzden bilekleri, özellikle sıcak su dolu bir küvetin içinde kesmek, İmparatorluk Romasındaki orijinal toga-partile-rinden beri en tercih edilen intihar yöntemi sayılmıştı. Zaten Jessie deşimdiden yarıyuşmuş haldeydi.

Karganinkini andıran bir sesle, «Beni kelepçelemesine izin verdiğim için zaten yarıyuşuk sayılmayım,» dedi.

Fazla derinden kesersen o eski Romalılar gibi kan kaybından ölersün.

Evet, tabii ölürdü. Ama bileklerini kesmezse de su kaybı da krizler yüzünden ölmeye kadar burada yatacaktı... Ya da bu gece çantasıkemik dolu dostu çıkagelinceye kadar.

Jessie, «Pekâlâ,» dedi. Kalbi çok şiddetle çarpıyordu. Saatlerden beri ilk kez iyice uyanmıştı. Zaman, bir çarpma ve sarsılmayla yeniden akmaya başladı. Manevra yerinden ana hat taçık bir yük treni gibi. «Tamam. İkna oldum.»

Bir ses telaşla, *dinle*, dedi. Jessie hayretle bunun hem Ruth, hem deliyi-Eşin sesi olduğunu anladı. İkisi birleşmişlerdi. Hiç olmazsa şu ara. *Dikkatle dinle, Jess.*

Jessie boşodaya, «Dinliyorum,» dedi. Aynı zamanda bardağa bakıyordu da. Üç ya da dört yıl önce Sears'teki bir satıştan aldığı on iki bar-daklık takımdandı. Bugüne kadar altıya da sekizi kırılmıştı. Biraz sonra bir tanesi daha kırılacaktı. Jessie yutkunarak yüzünü buruşturdu. Boğazına takılıp kalan pazene sarılı bir taşın altından yutkunmaya çalışmaya benziyordu. «Bana inanın, çok dikkatle dinliyorum.»

İyi. Çünkü bu işe bir defa başlarsan bir daha duramazsın. Her şeyin çok çabuk olması gerekiyor. Vücudun susuz kaldı bile. Amaşunu da unutma: Sürüyle aksilik olsa da...

Jessie cümleyi tamamladı. «... yine de her şey yolunda sayılır.» Evet, bu doğruydü. Durum, kendi korkunç çerçevesi içinde zarif sayıla-

cak bir biçimde sadeleşmişti. Tabii Jessie kan kaybından ölmek istemiyordu. Kim isterdi? Ama susuzluk ve gitgide yoğunlaşan kramplar yüzünden ölmekten daha iyiydi. *Ondan* da iyiydi. O şeyden. Halisünas-yondan. O şey neydiyse.

Kuru diliyle kupkuru dudaklarınıyaladive sağa sola uçuşan, karmakarışık düşüncelerini toplayıp bir düzene sokmaya çalıştı. Şimdi karyolanın yanında yerde yatan ve bir işe yaramayan krem kavanozunu ele geçirmeye hazırlanmadan önce yaptığı gibi. Düşünmenin gitgide daha zorlaştığının farkına vardı. Kesik kesik sesler işitiyor, o blues'un.

(Yağlıgit)

bazı dizeleri kulağına çarpıyordu. Gerald da yattığı yerden onunla konuşuyormuş gibiydi. O şeygeri gelecek, Jessie. Yapacağın hiçbir şey onu engelleyemeyecek. O sana iyi bir ders verecek, benim azametli güzelim.

Jessie bakışlarını ölüye doğru kaydırıp ve hemen sonra telaşla yine su bardağına baktı, Gerald suratının köpeğin parçalamadığı kısmıyla sanki ona vahşice sırıyordu.

Jessie bir hayli uğraştıktan sonra düşünceleri birbirini izlemeye başladı. On dakika düşünüp atacağı adımları tekrar tekrar inceledi. Aslında tekrar tekrar incelenecek fazla bir şey yoktu. Jessie'nin programını intihar etmek deneyecek kadar tehlikeli ama karmaşık değildi. Yine de her hareketi hayalinde birkaç kez prova etti. Yaşamak için eline geçen bu şanssız kaybetmesine neden olabilecek önemsiz bir hatayı yapıyordu. Ama öyle bir şey bulamadı. Sonunda geride bir tek önemli sorun kaldı. Bu işin çok çabuk yapılması gerekiyordu. Kap pıhtılaşmaya başlamadan. Bu girişim ancak iki biçimde sonuçlanabilirdi. Çabucak kurtulmak ya da bayılıp ölmekle.

Bütün programı bir defa daha baştan sona kadar gözden geçirdi. O gerekli ikin olayı gözardı etmiyor, tersine iyice inceliyordu. Ördüğü bir atkıda atlama ya da kaçmış ilmekler olup olmadığını araştırır gibi gözden geçirmekteydi. O sırada güneş batıya doğru kayıyordu. Köpek arka verandada ayağa kalktı. Dışlediği parlak, kıkırdak düğümünü yerde bıraktı. Ağır ağır koruya doğru gitti. Burnuna yine o kara koku gelmişti. Karnı doymuş olan hayvan için bu kadarcığı bile fazlaydı.

30

Saat on iki-on iki-on iki diye çakıyordu. Saat ne olursa olsun vakit gelmişti artık.

Başlamadan önce bir şey daha söyleyeceğim. Önemli an için bütün cesaretini topladın. Ama odak noktasını gözden kaçıрма. İşe o lanet olasıca bardağı yere düşürerek başlarsan o zaman gerçekten mahvolursun.

Jessie tiz bir sesle, «İçeri gireyim deme, köpek!» diye seslendi. Hayvanın birkaç dakika önce bahçe yolunun başlangıcının hemen gerisindeki koruya kaçtığından haberi yoktu. Jessie bir dakika daha durdu. Bir dua daha etmeyi düşünüyordu. Ama sonra gerektiği kadar dua ettiğine karar verdi. Şimdi o seslerine... ve kendine güvenecekti.

Sağ eliyle bardağa uzandı. Eskisi gibi dikkatle ve çekine çekine hareket etmiyordu. Bir yanı, herhalde Ruth Neary'den hoşlanan ve ona hayranlık duyan yanısıra işin dikkat ve ihtiyatla bir ilişkisi olmadığını anlamıştı. Olay çekiçi indirmekle, şiddetle indirmekle ilgiliydi.

Jessie, «Ben şimdi Samuray Lady olmalıyım,» diyerek gülümsedi.

Daha önce ele geçirmek için çok çabaladığı bardağı parmaklarıyla kavradı. Ona bir an merakla baktı. Bir bahçivanın fasulyeleri ya da bezelyeleri arasında yetişen beklenmedik bir türe bakması gibiydi. Sonra bardağı sıkıca tuttu. Gözlerini uçan cam parçacıklarından korumak için iyice kıstı. Sonra bardağı ilop yumurtanın kabuğunu kırmaya çalışıyormuş gibi hızla rafa vurdu. Bardağın çıkardığı ses gülünç deneyecek kadar tanıdık *venormaldi*. Beş yaşında plastik Cici Ördük fincanını bir yana bıraktığından beri geçen yıllarda kırılan yüzlerce bardağın çıkardığı sestense farksızdı. Bulaşık yıkarken avucundan kayan ya da elini veya dirseğini çarptığı için yere düşen bardakların çıkardıkları aynı 'şırıakkk' sesiydi. Jessie'nin hayatını kurtarmak için onu tehlikeye atmak gibi eşsiz bir işe başladığını gösteren özel bir titreşimi yoktu.

Jessie bir tek cam parçasının alınının aşağısına, kaşının hemen yukarisına çarptığını hissetti. Ondaki başka hiçbir parça yüzüne gelmedi. Bir başka parça, çıkardığı sese bakılırsa irice bir parça raftan döne döne yere düşüp kırıldı. Jessie'nin birbirine bastırıldığı dudaklarını ince, gergin bir çizgiye dönüşmüştü. En önemli acıkaynağının canlanmasını

bekliyordu. Yani parmaklarının acımasını. Bardağı kırıldığı sırada parmaklarını sıkıca kavramışlardı. Ama Jessie acı duymuyordu. Sadece hafif bir baskı ve daha da hafif bir yanma hissediyordu. Son birkaç saat içinde onu sarsıp adeta parçalayan krampların yanında pekönemsizdi bunlar.

Bardak bana zarar vermeyecek şekilde kırılmış olmalı. Neden olmasın?

Jessie sonra elini kaldırdığında bardağın ona zarar vermeyecek şekilde kırılmamış olduğunu anladı. Başparmağında kandan koyu kırmızı kabarcıklar belirliyordu. Diğer dört parmağının ucunda da. Sadece serçe parmağı kesilmekten kurtulmuştu. Baş, işaret ve üçüncü parmaklarının ucundan acayip kirpi dikenleri gibi ince cam parçaları uzanıyordu. Kol ve bacaklarının gitgide daha fazla uyuşmaları yüzünden kesikleri pek hissetmemişti. Belki de parmaklarının kesilen cam kırıklarının kenarlarının çok keskin olması buna yardım etmişti. Sonuçta parmak uçları yarılmıştı. Jessie bakarken iri kan damlaları yatağın pembe kapitone örtüsüne düşmeye başladı. Örtü daha koyu bir renge boyuyorlardı.

İki parmağının ucundan iğne yastığındaki iğneler gibi uzanan ince cam parçalarına bakarken midesi kalktı, az kalsın kusacaktı. Oysa midesinde hiçbir şey yoktu.

UFO seslerinden biri onu, *nede Samuray Lady'mişsin ya*, diye aşağıladı.

"Ama bunlar benim parmaklarım! Görmüyor musun? Onlar benim parmaklarım!"

Jessie paniğin canlanarak çırpındığını hissederek onu zorlukla baskı altına aldı. Dikkatini su bardağının hâlâ elinde tuttuğu parçasına verdi. Bardağın yukarı kısmından kavisli bir parçaydı. Bardağın dörtte biri kadar olan bu parçanın bir yanında düzgün iki kavis vardı. İkisi birleşerek hemen hemen düzgün ve sivri bir uç oluşturuyordu. Galiba şans Jessie'ye yardım ediyordu... belki. Tabii cesareti kırılmazsa... Jessie'ye göre bu kavisli camdan diş, peri masallarına yakışacak garip bir silahtı. Küçük bir pala. Bir mantarın altında savaşmaya giden minicik cengâ-ver bir perinin taşıyacağı bir şey.

218 219220221222223224225226227228230 231
232233234235236237238240241242243244245246248249250252253254256257258259260 261
262263264265-

Kasımın ortalarında tekrar Nora Callighan'a tedavi olmaya karar verdi. O sırada polisin artık kendisini rahatsız etmeyeceğini ve olayın seks yanının gazetelere düşmeyeceğine inanmaya başlamıştı. Çocuk yavaş olmuştu, çünkü Jessie'nin en korktuğu şey gazetelerin diline düşmekti. Belki de bu olayın içinde kalarak çürürken önündeki otuz, kırk yıl boyunca etrafa zehirli gazlar yaymak istemiyordu. Nora'ya daha önce güneş tutulduğu gün başına gelenleri anlatabileceği yaşamı kim bilir ne kadar farklı olacaktı? Hatta o gece Neuvvorth rahibinin evindeki mutfağa o kız girmeseydi kim bilir durum ne kadar değişecekti... Belki hiç değişmeyecekti... Ama belki de çok değişecekti.

Belki de olağandışı çok değişecekti.

Nora'nın bağlı olduğu örgüte, yani «Yeni Bugün, Yeni Yarın» grubuna telefon etti. Resepsiyondaki kız ona Nora'nın bir yıl önce lösemiden öldüğünü söylediği zaman çok geçirdi ve dili tutuldu. Nora'nın lösemisi sinsi bir türdü. Kadının lenf sisteminin arka geçitlerinde saklanmış ve artık işi şten geçtikten sonra ortaya çıkmıştı. Resepsiyondaki kız Jessie'ye, Laurel Stevenson'la tanışmak isteyip istemeyeceğini sordu. Ama Jessie, Laurel'i hatırlıyordu. Uzun boylu, kara gözlü, siyah saçlı güzel bir kadındı. Arkaları bantlı, yüksek topuklu ayakkabılar giyerdi. Seksten ancak üstte olursa zevk alacakmış gibi bir hali vardı. Jessie kıza bu konuyu düşüneceğini söyledi. Böylece bu konuyu kapattı.

Nora'nın öldüğünü öğrendiğinden beri geçen üç aylık sürede iyi günleri (sadece korktuğu günler) de oldu, kötü günleri de. (Değil evden, bu odadan bile kaçamadığı ve dehşetle titrediği günler.) Ancak sadece Brandon Milheron, Jessie Mahout'un gölün kıyısında geçirdiği çetin saatlerin hemen hemen tam

hikâyesini öğrendi... Ve Brandon da olayın daha delice ayrıntılarına inanmadı. Kadına anlayış gösterdi, evet. Ama inanmadı. Hiç olmazsa başlangıçta.

Brandon, Jessie'nin ona uzun beyaz suratlı yabancıdan ilk kez söz ettiği günün ertesi sabahı, «inci küpe bulunmamış," diye haber verdi. «Çamurlu ayak izi de. En azından yazılı raporlarda öyle bir şey yok."

Jessie omzunu silkti ve bir şey söylemedi. Bazı şeyleri açıklayabilirdi ama konuşmamak ona daha güvenliymiş gibi gözüküyordu. Yazlık evden kaçtıktan sonraki haftalarda bir dosta çok ihtiyacı olmuş ve Bili

de bu görevi hayranlık uyandıracak bir biçimde başarmıştı. Şimdi deli

/

deli konuşarak adamla arasına soğukluk girmesine neden olmak ya da onu bütün bütün uzaklaştırmak istemiyordu.

Başka bir şey daha vardı. Basit ve açık bir şey: Belki de Brandon haklıydı. Belki de ziyaretçi ayışıklarının yarattığı bir gölge oyunuydu.

Jessie yavaş yavaş kendini böyle olduğuna inandırdı. Hiç olmazsa uyanık olduğu saatlerde. Onun uzay kovboyu bir tür Rorschach şekliydi. Kâğıt ve mürekkepten değil, rüzgârın uçuşturduğu gölgeler ve hayal gücüyle yaratılmış bir şekil. Ancak Jessie bütün bunlar yüzünden kendini suçlamıyordu. Tersine, hayal gücü olmasaydı su bardağının nasıl ele geçirebileceğini hiçbir zaman düşünemeyecekti. Bardağı yakalasa bile bir derginin abone kartını kâğıdı gibi kullanmak aklına gelmeyecekti. Jessie, hayır, diye düşünüyordu. Hayal gücüm birkaç halüsinasyonlu kaprisi çoktan hak etti... Ama o gece yalnız olduğunu hatırlamak hâlâ önemliydi. Şuna inanıyordu: Eğer iyileşeceksem, gerçekle hayali birbirinden ayırt etmemle başlamalıyım... Brandon'a da bundan biraz söz etti. Adam gülümseyerek onu kucakladı, şakağından öperek pek çok bakımdan iyileştğini söyledi.

Sonra bir hafta önce cuma günü Jessie'nin gözü *Press Herald*'in milçe haberleri bölümündeki bir yazıya ilişti. Ondan sonra bütün varsayımları değiştirmeye başladı.

Bu değişme, Raymond Andrew Joubert'in toplum takvimiyle ilçe polisi sütunları arasındaki boşluğu doldurmak için kullanılan hikâyesi gitgide önem kazanarak birinci sayfada başlık halini alıncaya kadar sürdü. Sonra bir gün önce... tabii Joubert'in adının ilçe bölümünde ilk kez belirmesinden bir hafta sonra...

Kapıya vuruldu. Jessie her zaman olduğu gibi içgüdüsel bir korkuyla irkildi. Ama bu duygu Jessie onu farkedinceye kadar kayboldu. Hemen hemen... ama tümüyle değil.

"Meggie?" "Sen misin?"

"Evet, tabii benim, efendim."

"İçeri gir."

Jessie'nin aralıkta tuttuğu hizmetçi Megan Landis elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepside bir bardak süt vardı. (Jessie taahhütlü olarak gönderilen ilk dolgun sigorta çekimini aralıkta almıştı.) Bardağın yanına pem-

beli grili küçük bir tablet konmuştu. Jessie bardağı görür görmez sağ bileği deli gibi kaşınmaya başladı. Her zaman olmuyordu ama bilinmeyen bir reaksiyon da sayılmazdı. Hiç olmazsa o seyirmeler ve o garip «derim, hatta etlerim kemiklerimden kopmaya başlıyor" diye tanımlanabilecek duygu kaybolmuştu. Noel'den önce bir süre yaşamı boyunca sıvıları sadece plastik kaplardan içeceğine de gerçekten inanmıştı.

Meggie sanki Jessie'nin kaşıntısının bir tür duyu-telepatisiyle almışgibi, «Bugün pençen nasıl?» diye sordu. Jessie bu soruyu hiçde saçma bulmadı. Bazen Meggie'nin sorularını...ve onlarısormasına neden olan sezgileri... birazürkütücübuluyordu. Ama gülünç, asla.

Sözüedilen elşimdi Jessie'yişaşırtarak bilgisayardan başınıkaldırmasına neden olan güneşişığıında yatıyordu. Siyah eldiven giydirilmişti. Bu eldivenin astarısürtünmeyi engelleyen, uzayçağına yakışacak bir polimer'dendi. Jessie bu 'yanık eldiveni'nin (evet, aslında böyle birşeydi) küçük pis savaşılardan birinde geliştirilmişolduğunu düşünüyordu. Tabii eldiveni bu yüzden giymeyi reddetmezdi. Minnet duymuyor da değildi. Aslında derin bir minnet duyuyordu.Üçüncüderi naklinden sonra insan minnettar bir tavır takınmanın yaşamın deliliğe karşıdikilmişgüvenilir birkaçengelinden biri olduğunuöğreniyordu.

"Fena değil, Meggie."

Meggie'nin sol kaşıkalktı. Ama 'sana inanmıyorum' noktasına gelmedenönce orada durdu.«Ya? Burada oturalıuçsaat oldu. Elini bu kadar süre tuşlarda dolaştırdıysan herhaldeşimdi Ave Maria'yısıöylüyor, bundan eminim."

"Ben gerçekten de burada o kadar süre..."Jessie saatine baktive gerçekten deöyle olduğunu gördü. Ekranın tepesindeki kopya-kontrol-cusuna bir göz attı. Kahvaltıdan hemen sonra başladığıbelgenin beşinci sayfasına gelmişti.Şimdiyse hemen hemenöğle yemeği vaktiydi.İşin enşaşılacak yanı, Meggie'nin kalkık kaşının iddia ettiği gibi yalan söylüyor olmamasıydı. Eli gerçekten o kadar kötüdeğildi. Gerekirse hapıalmak için bir saat daha bekleyebilirdi.

Ama ilacıyine de sütle yuttu. Son yudumu içerken gözleri bilgisayara kaydıve ekrandaki yazılarıokudu.

Beni o gece hiç kimse bulmadı. Ertesi gün şafaktan sonra kendi başı-

ma uyandım. Motor sonunda durmuştu ama arabanın içi hâlâ sıcaktı. Kuşların koruda öttüklerini duyuyor, ağaçların arasından gölü görebiliyordum. Bir ayna kadar dümdüz sularm yüzeyinden kurdele gibi buharlar yükseliyordu. Pek güzel gözüküyordu. Ama aynı zamanda ondan nefret ettim. O günden beri gölü düşünmek bile bende nefret uyandırdı. Bunu anlayabiliyor musun, Ruth? Ben anlıyorsam kahrolayım!

Elim müthiş sancıyordu. Aspirin biraz yardımcı olsa da, etkisi artık çoktan geçmişti. Ama can acısına rağmen inanılmayacak bir huzur ve rahatlık duyuyordum. Yalnız bir şey bu duyguyu kemiriyordu. Unuttuğum bir şey. Önce onun ne olduğunu anımsayamadım. Galiba beynim onun ne olduğunu hatırlamamıistemiyordu. Sonra birdenbire her şeyi hatırladım. O şey arabanın arka kanepesinde oturmuş ve kulağıma, bütün seslerimin adlarını fısıldamak için öne doğru eğilmişti.

Aynaya baktım ve arka kanepenin boş olduğunu gördüm. Bu beni rahatlatmış biraz ama...

Yazıburada sona eriyor ve küçükkışık yarım kalmışcümlelerin sonundan birazötede beklentiyleçakıyordu. Sanki Jessie'yiçağırıyor, onu ilerlemeye teşvik ediyordu. Birdenbire aklına Kenneth Patchen'in o nefis küçük kitabından birşiiir geldi. Kitabın adı*But EvenSo'ydu(AmaÖyle Olsa Bile)*.Şiiir deşöyle birşeydi:«Haydi, gel,çocuğum, sana zarar vermeyi planlasaydık, ormanın bu en karanlık yerinde, bu patikanın yanında böyle bekler miydik?"

Jessie, iyi bir soru, diye düşündü. Bakışlarının bilgisayarın ekranından Meggie Landis'in yüzüne kaymasına izin verdi. Bu enerjikirlendalıklıkadından hoşlanıyordu.Çok hoşlanıyordu... Kahretsin, onaçokşey borçluymuştu. Ama ufak tefek hizmetçisini bilgisayarın ekranındaki sözlere bakarken yakalasaaydı, Meggie daha,*Sevgili Ruth, bunca* yıl sonra benden haber almak seni herhaldeşaşırtıyor,cümlesinin tümünüokuyamadadan kendini cebinde işten ayrılma tazminatı, Forest Caddesinden inerken bulacaktı.

Ama Meggie ekrana değil, Eastern Prom ve onun gerisindeki Cas-co Koyuna, o genişmanzaraya

bakıyordu. Güneşhâlâşılıyor, kar da hâlâyağıyordu, artık dinmeküzereydi.

Meggie, «Şeytan karısınıdövüyor," diye mırıldandı.

Jessie gülerek sordu. «Efendim?"

"Kar dinmeden güneşgözüktüğüzaman annem böyle söylerdi." Meggie boşbardağalmak için elini uzatırken biraz utanmışgibiydi. «Ama ne anlama geldiğini bildiğimi söyleyemeyeceğim."

Jessie başınısalladı. Meggie Landis'in suratındaki utançyerini Jes-sie'ye endişe gibi gözüken bir ifadeye bırakmıştı. Bir an hizmetçisinin tavırlarının neden değiştiğini anlayamadı. Sonra durumu kavradı. Aslında ne kadar apaçıkıktı, gözden kaçabiliyordu. Meggie, Jessie'nin gülümsediğini görmeye alışık değildi. Jessie kadına herşeyin yolunda olduğunu söylemek, onun korkularınıgidermek istedi. Bu gülümsemenin iskemlesinden fırlayıp Meggie'nin gırtlakınıparçalayacağı anlamına gelmediğini açıklayabilseydi keşke.

Ama onun yerine, «Benim annem de, 'Güneşher gün aynıköpeğin poposunu aydınlatmaz,' derdi. Ben de bu sözlerin ne anlama geldiğini hiçbir zamanöğrenemedim."

Hizmetçi bu kez bilgisayara doğru baktı. Amaçabucak, aygıtı önemsemiyormuşgibi. Bakışlarıyla, «Artık oyuncaklarınızıkaldırmanın zamanıgeldi, hanımım," diyordu. Meggie sonra, «Üzerine biraz birşeyler yemezseniz o hap uykunuzu getirir," diye hatırlattı. «Sandviçiniz sizi bekliyor. Ocakta daçorbaisınıyor."

Çorba ve sandviç... çocuk yiyecekleri. Okul kuzeydoğudan esen fırtına yüzünden tatil edilince bütün sabah kızakla kaydıktan sonra yediğinizöğle yemeği. Grip hâlâkızarmışyanaklarınızıalev alev yakarken size verilen yiyecek. Harika birşey gibiydi ama...

"Birşey yemeyeceğim, Meggie."

Meggie'nin kaşlarıçatıldıve dudaklarının kenarlarışağıya doğru büküldü. Jessie kadınıişe aldığıilk günlerde onun suratında bu ifadeyi sık sık görmüştü. Ağrıkesen bir hapa daha ihtiyacıolduğu ve o yüzden ağladığıgünlerde. Ancak Meggie hiçbir zaman onun gözyaşlarıkarşısında boyun eğmemişti. Jessie ufak tefekİrlandalıkadınınınun için tuttuğunu tahmin ediyordu. Daha başında Meggie'nin kolay kolay boyun eğmeyen insanlardan olduğunu anlamıştı. Aslında gerektiği zaman sertleşmeyi de biliyordu... Ama bu kez Meggie'nin istediği olmayacaktı.

[

"Yemek yemenışart, Jess. Korkuluktan farkın yok." Hizmetçinin aksi bakışlarıbu sefer de bir kamçıgibi dolup taşan kültablasında sakladı. «Bu pisliği de bırakman gerekiyor."

Jessie kafasının içinde Gerald'ın, «Sana onu bıraktıracağım, benim azametli güzelim," dediğini duyar gibi olunca titredi.

"Jessie? İyi misin? Cereyan mıvar?"

"Hayır. Sadece mezarımınüzerinden bir kaz geçti." Jessie bitkince gülümsedi. «Bugün durmadan eski deyişleri tekrarlıyoruz, öyle değil mi?"

"Seni sık sık uyardılar. Kendini fazla yormaman..."

Jessie siyah eldivenli parmaklarınıuzatarak Meggie'nin sol eline usulca dokundu. «Elim gerçekten iyileşiyor, öyle değil mi?"

"Evet. O makinede yazmak için elini üç saat ya da daha uzun bir süre kullandığına ve suratımı görür görmez haykırarak hap istemediğine göre öyle olmalı. Dr. Magliore'un umduğundan daha da hızlı iyileşiyor-sun sanırım. Ama yine de..."

«Ama yine de elim giderek iyileşiyor. Bu da iyi bir şey...öyle değil mi?"

"Tabii iyi bir şey." Hizmetçi Jessie'ye sanki onun delirdiğini düşünüyormuş gibi baktı.

"Eh, şimdi de geri kalan yerlerimin iyileşmesine çalışıyorum. İlk adım eski bir arkadaşına mektup yazmak. Geçen ekimde, oçetin saatlerde başıma gelen beladan kurtulursam ona yazacağıma kendi kendime söz verdim. Ama sonra yazmayı erteledikçe erteledim. İşte sonunda bunu yapmaya çalışıyorum ve durmaya da cesaret edemiyorum. Ara verirsem cesaretimi kaybedebilirim."

"Ama hap..."

"Bu mektubu bitirecek ve kâğıdı zarfa koyacak kadar zamanım var sanırım. Yani çalışamayacak kadar uykum gelmeden önce. Ondan sonra şöyle uzun uzun kestirim. Uyandığım zaman akşam yemeğini erkenden yerim." Jessie, Meggie'nin sol eline yine sağ parmaklarıyla dokundu. Hem beceriksizce, hem de oldukça tatlı bir hareketti. Bir güven verme çabası. «Şöyle bol bol yemek."

Meggie'nin kaşları hâlâ çatıktı. «Yemekleri atlamak hiç iyi değildir, Jessie. Bunu sen de biliyorsun."

L

Jessie usulca, «Bazı şeyler yemeklerden daha önemlidir," dedi. «Bunu da benim kadar biliyorsun, öyle değil mi?"

Meggie tekrar bilgisayara bir göz attı. Sonra içini çekerek başını salladı. Konuşmaya başladığında ses tonu aslında pek de inandığı geleneksel bir düşünce karşısında boyun eğen bir kadınınki gibiydi. «Öyledir herhalde. Bilmesem bile, patron sensin."

Jessie başını salladı. İlk kez artık bunun ikisinin uygun buldukları için sürdürdükleri bir hikâyenin ötesinde bir şey olduğunu anlıyordu. «Evet, galiba öyle."

Meggie'nin kaşları yine alnına tırmandı. «Sandviçini getirip, şuraya, masanın köşesine bıraksam?"

Jessie gülümsedi. «Tamam! Kabul!"

Bu sefer Meggie de ona gülümseyerek karşılık verdi. Kadın üç dakika sonra sandviçi getirdiği zaman Jessie yine işkliğe kranın önünde oturuyordu. Ekrandan yansıyan ışıkta yüzü resimli romanlara yakışacak sağlıklı bir yeşillikteydi. Tuşlara ağır ağır basarken yaptığı işe dalıp gitmişti. Ufak tefek İrlandalı hizmetçi sessiz olmak için hiç çaba göstermedi. Hayatı buna bağlı olsa yine de ayaklarının ucuna basarak yürüyeme-yemek tiplerdendi galiba. Ama Jessie onun odaya girdiğini de duymadı, çıktığında da. Yazı masasının üst çekmecesinden yığınla gazete kupürü almış ve onları karıştırmak için yazmayı bırakmıştı. Kupürlerin çoğunda fotoğraflar da vardı. Acayip dar suratlı, çenesi geriye doğru, alniyi çeçik bir adamın resimlerini bunlar. Çukura kaçmış gözleri kapkara, yuvarlak ve ifadesizdi. Bu gözler Jessie'ye hem resimli romanlardaki kimsesiz Dondi'yi, hem de Charles Manson'u hatırlatıyordu. Adamın bıçak gibi burnunun altındaki dudakları ırtıydı, kalın meyva dilimlerine benziyordu.

Meggie bir an Jessie'nin omuz başında durdu. Kadının onun o da olduğunu bildiğini belirtmesini istiyordu. Sonra alçak sesle, «Hıh, diyerek dışarı çıktı. Jessie kırk beş dakika kadar sonra sola baktı peynirli tostu gördü. Artık soğumuş, peynir donarak yumru yum olmuştu. Tostu yine de beş lokmada yuttu. Sonra da çabucak tekrar gisayara döndü. Işıklı şeret yine önde dans etmeye başladı. Sanki o ormanın

derinliklerine doğru götürüyordu.

36

Bu beni rahatlattı. Ama sonra, belki de arkada yere çömelmiştir, diye düşündüm. O yüzden aynadan gözüküyordu. Sonunda dönmeyi başardım. Oysa inanılmayacak kadar bitkindim. En hafif bir çarpma bile elime kızgın bir şiş sokuluyormuş gibi bir duyguya kapılmama neden oluyordu. Tabii arabanın arka tarafında kimse yoktu. Kendi kendime o yarattığı son gördüğüm zaman onun aslında sadece gölgelerden oluştuğunu söylemeye çalıştım... Onu gölgelerin ve haddinden fazla çalışan kafamın yarattığını söylemeye.

Ama buna tam anlamıyla inanmadım, Ruth. Güneş doğduğu ve evden de, kelepçelerden de kurtulduğumu ve şimdi kapıları kilitle arabamın içinde oturduğumu iyice kavradığım zaman bile. Arka kanepede değilse, o halde bagajdadır, diyordum. Bagajda değilse arka tamponun yanında yere çökmüştür. Yani bana o yaratık hâlâ benimleymiş gibi geliyordu. O günden beri de hâlâ benimle. İşte senin... senin ya da bir başkasının... anlamasını sağlamam gereken şey de bu. Bunu söylemeye ihtiyacım var. *O yaratık o günden beri hâlâ benimle.* Mantıklı kafam onu her görüşümde yarattığın gölgeler ve ay ışığından oluştuğuna karar verdiği zaman bile o hâlâ benimleydi. Belki de "O şey benimleydi" demem gerekiyor. Anlayacağın, gündüz, güneşte ziyaretçim "beyaz suratlı adam." Güneş battığı zamansa, "beyaz suratlı şey." Adam ya da o şey, mantığım sonunda ondan vazgeçmeyi başardı. Ama ben bunun hiç de yeterli olmadığını öğrendim. Çünkü gece evde bir tahta gıcırdatdığı zaman her seferinde onun geri geldiğini anlıyorum. Bahçe yolundan tanımadığım birinin ayak sesleri yaklaşırken onun geri geldiğini biliyorum. Başladığı işi bitirmeye geliyor. O sabah uyandığım zaman Mercedes'teydi. Şimdi de hemen her gece Eastern Prom'daki evimde. Belki perdelerin arkasına saklanıyor ya da dolapta bekliyor. O hasır sandığı yine ayaklarının arasında. Gerçek canavarların kalplerine saplanacak sihirli bir kazık yoktur. Ah, Ruth, bütün bunlar beni öyleyor ki.

Jessie yazmaya izmaritlerle dolup taşan tablayı boşaltacak ve yeni bir sigara yakacak kadar ara verdi. Bu işleri ağır ağır, düşünceli düşünceli yaptı. Elleri hafifçe ama farkedilecek kadar titremeye başlamıştı.

Parmaklarını yakmak istemiyordu. Sigarasıyanınca dumanı derin derin içine çekip üfledi. Sigaray tablaya bırakarak tekrar bilgisayara döndü.

Arabanın akümülatörü boşalmış olsaydı ne yapardım bilmem? Herhalde biri gelinceye kadar orada oturup beklerdim. Orada bütün gün beklemek zorunda kadaydım bile. Ama neyse ki akü boşalmamıştı. Motor hemen çalıştı. Geri geri giderek çarptığım ağaçtan uzaklaştım. Arabayı yolun aşağısına doğru döndürmeyi başardım. İçimden sık sık dikiz aynasına bakmak geliyordu. Ama bakmaktan korkuyordum. Onu görmekten korkuyordum. Orada olduğu için değil. Anlıyor musun? Orada olmadığını biliyordum. Ama kafamın onu görmeme neden olacağından korkuyordum.

Sonunda tam koy yoluna geldiğim sırada başımı kaldırıp *baktım*. Bakmamak elimde değildi. Aynada hiçbir şey yoktu. Sadece boş olan arka kanepede gözüküyordu tabii. Bu yolculuğun ondan sonraki bölümünü biraz daha kolaylaştırdı. 117 numaralı karayoluna çıktım, sonra Dakin'in köy dükkânına gittim. Yerliler Rangeley'e ya da Motton'daki barlardan birine gidemeyecek kadar parasız oldukları zaman orada toplanırlar. Genellikle tezgâhın önünde oturur ve birbirlerine cumartesi gecesi yaptıklarıyla ilgili yalanlar uydururlar. Arabayı benzin pompalarının arkasında dururdum ve orada öyle beş dakika kadar oturdum. Kerestecilerin, bekçilerin ve elektrik merkezinde çalışan adamların içeri girip çıkmalarını seyrettim. Onların gerçek olduklarına inanmıyordum. Ne gülünç değil mi? Onların birtakım hayaletler olduklarını düşünüp duruyordum. Çok geçmeden gözlerimin gündüz ışığına alışacağından ve onların saydam vücutlarının gerisini görebileceğimden emindim. Yine susamıştım. Her sefer biri elinde içi kahve dolu o küçük plastik kaplardan biriyle dışarı çıktığı zaman benim susuzluğum da artıyordu. Ama yine de kendimi zorlayarak arabadan ine-miyordum... Yani hayaletlerin arasına karışmıyordum, diyebiliriz.

Herhalde sonunda bunu da yapacaktım. Ama ana kilidi açmaktan daha fazla bir şeyler yapacak kadar cesaretimi toplayamadan Jimmy Eggart gelip arabasını benimkinin yanında durdurdu. Jimmy, Boston'dan emekli bir hesap uzmanı. Karısı 1987 ya da 88'de öleli beri gölün kıyısında yaşıyor. Bronco'sundan inerek bana baktı. Beni tanıyınca gülümsemeye başladı. Sonra yüzünde önce endişe belirdi. Sonunda da dehşet. Merce-

s'e yaklaştı ve pencereden bakmak için eğildi. O kadar şaşırıldı ki, yüzündeki kırışıklıklar düzeldi. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Hayretin Jimmy Eggart'ın genç görünmesine neden olduğunu.

Onun dudaklarının kırırdadığını ve,"Jessie, iyi misin?" sözcüklerini oluşturduğunu gördüm. Kapıyı açmak istedim ama birden buna cesaret edemeyeceğimi anladım. Aklıma çılgınca bir fikir gelmişti. Uzay kovboyu dediğim şey Jimmy'nin evine de girdi. Ama Jimmy benim kadar şanslı değildi. O şey zavallıyı öldürdü ve suratını oyup çıkardı. Onu Cadılar Bayramında görülen maskelerden biri gibi yüzüne taktı. Bunun çılgınca bir fikir olduğunubiliyordum. Ama bilmenin fazla bir yaran olmuyordu. Çünkü bunu düşünmekten kendimi alamıyordum. Kendimi o lanet olasıca kapıyı açmaya zorlayamıyordum.

O sabah ne kadar berbat halde olduğumu bilmiyorum. Bilmeyi *deistemiyorum*. Ama herhalde durumum çok kötüydü. Çünkü çok geçmeden Jimmy Eggart'ın suratındaki o hayret kayboldu. Adamcağız kaçacak kadar korkmuş ve kusacak Radar midesi kalkmış gibiydi. Ama ikisini de yapmadı. Allah ondan razı olsun! Jimmy arabanın kapışım açtı ve bana ne olduğunu sordu. Kaza mı geçirmiştim, yoksa biri bana bir zarar mı vermişti?

Adamın neden o kadar sarsıldığını anlamak için aşağıya doğru bir kez bakmam yeterli oldu. O sabah bir ara bileğimdeki yara tekrar açılmıştı. Bileğime flasterle yapıştırdığım tampon tümüyle kan içindeydi. Eteğimin önü de öyle. Dünyanın en kötü kanamasını geçirmişim gibi. Kanların içinde oturuyordum. Direksiyon kanlıydı. Panel kanlıydı. Vites kolu kanlıydı... Hatta ön cama bile kanlar sıçramıştı. Çoğu kuruyarak o korkunç koyu kahverengine dönüşmüştü. Ben bunu sütlü kahveye benzetirim. Ama kanların bazıları hâlâ ıslak ve kırmızıydı. Böyle bir şey görmedikçe bir insanın ne kadar çok kanı olduğunu kesinlikle bilemezsin, Ruth. Jimmy' nin sarsılmasına şaşmamak gerekir.

Arabadan inmeye çalıştım. Sanırım ona bunu kendi kendime başarabileceğimi göstermek istiyordum. O zaman içi rahat ederdi. Sağ elimi direksiyona çarptım ve etrafımda her şey beyazla griye dönüştü. Kendimden geçmedim. Ama sanki kafamla vücudum arasındaki son teller de kesilmişti. Öne doğru düştüğümü hissettim. Maceralarımı dışlerimin çoğunu

asfalta dökerek tamamlayacağımı düşündüğümü hatırlıyorum... Üstelik geçen yıl üsttekilere kron taktırmak için bir servet harcamıştım. Sonra Jimmy beni yakaladı... Üstelik de göğüslerimden. Onun dükkâna doğru bağırdığını duyuyordum."Hey! Hey! Biraz yardıma ihtiyacım var." Yaşlılara özgü tiz, çılgık gibi bir sesle haykırıyordu. İçimden gülmek geldiyse de gülemeyecek kadar yorgundum. Başımın yanını adamın göğsüne dayayarak soluk almaya çalıştım. Kalbimin çok hızlı çarptığını hissediyordum. Ama sanki hiç atmıyordu... atmak için gerekli hiçbir şey yokmuş gibi. Neyse ki gün yeniden ışıklanıp renklenmeye başlamıştı. Altı kişinin ne olduğunu anlamak için dükkândan çıktıklarını gördüm. Aralarında Lonnie Dakin de vardı. Bir çörek yiyordu. Arkasında göğsünde,"Burada kasaba sarhoşu yoktur, bu işi sırayla yaparız," yazılı pembe bir tişört vardı. Ölmeye hazırlandığın sırada insanın aklına neler geliyor? Çok garip değil mi?

Jimmy,"Bunu sana kim yaptı, Jessie?" diye sordu. Ona cevap vermeye çalıştımsa da bir türlü konuşamadım. Ne söylemeye çalıştığımı düşünürsek... belki de böylesi daha iyi oldu. Sanırım,"Babam," demek istiyordum.

Jessie sigarasını söndürdü, sonra da enüstteki gazete fotoğrafına baktı. Acayip suratlıFiaymond Andrew Joubert deısrarla ona bakıyordu... O ilk gece yatak'odasının köşesinden baktığıgibi.İkinci gece

deölmüşolan kocasınınçalışma odasından daöyle bakıyordu. Bu sessiz inceleme sırasında hemen hemen beşdakika geçti. Sonra Jessie kısaca kestirip uyanan biri gibi irkildi, bir sigara yakıp tekrar mektubuna döndü. Kopya-kontrolü onaşimdi yedinci sayfada olduğunu bildiriyordu. Jessie gerinerek belkemiğinden gelen pek hafifçatırtılarındanledi. Sonra da parmaklarınııtışlarda dolaştırmaya başladı. Işık da dansınısürdüdü.

Yirmi dakika sonra kurtarma servisinin ambulansındaydım. O yirmi dakikalık sürede erkeklerin ne kadar tatlı, düşünceli ve insanı güldürecek kadar da delice davranabileceklerini keşfettim. (Lonnie Dakin bana biraz Midol içmek isteyip istemediğimi sordu.) Ambulansa binmiş, ışıklar çakarak ve siren inleyerek Northern Cumberland Hastanesine gidiyordum. Ondan bir saat sonraysa başucu kaldırılabilen bir karyolada yatıyor, kanın bir tüpten koluma akmasını seyrediyor ve ahmak bir folk şarkıcısının kadı-

nı onu terkedeli ve kamyoneti bozulalı yaşamın çok çetin olduğuyla ilgili bir şarkısını dinliyordum.

İşte böylece hikâyemin birinci bölümü sona ermiş oldu, Ruth. Buna"Küçük Nell Buzu Aşıyor" adını verebilirsin. Ya da"Kelepečelerden Nasıl Kaçtım ve Güvene Ulaştım" adını. İki bölüm daha var. Ben onları"Sonrası" ve"Gizli Nokta" diye düşünüyorum."Sonrası" bölümünü kısa geçeceğim. Bir neden, bunun ancak deri nakli ve can acısına meraklı olanlara ilginç geleceğini düşünmem. Ama daha önemli neden,"Gizli Nokta"yı çabucak anlatmak istemem. Çünkü daha sonra yorulur ve sersemlerim de hikâyeyi anlatmaya ihtiyacım olduğu biçimde açıklayamam. Olayı senin öğrenmeyi hak ettiğin biçimde hikâye edemem. Bu şimdi aklıma geldi. Eskiden dediğimiz gibi,"Temel Gerçek ve Çıplak Gerçek." Sonuç olarak"Gizli Nokta" olmasaydı herhalde sana bu mektubu yazmazdım.

Ama ona gelmeden önce sana Brandon Milheron'dan biraz daha söz etmek istiyorum. Onun benim için"Sonrası" bölümünün bir özeti olduğunu söylemeliyim. İyileşmemin birinci bölümünde... gerçekten çirkin olan o bölüm sırasında Brandon geldi ve beni hemen hemen evlat edindi. Ondan,"Tatlı bir adam," diye söz etmek istedim. Çünkü yaşamımın cehennem gibi olan bir dönemde beni destekledi. Ama aslında tatlılık Brandon'u ilgilendiren bir şey değil. O bir işi sonuna kadar götürmekle ilgileniyor. Her şeyi açık seçik görmek ve düzeni sağlamakla da. Ama bu da doğru değil. Çünkü Brandon'un bundan başka özellikleri de var. Burada anlattığımdan çok daha üstün ve iyi biri. Neyse, zaman geçiyor ve bu kadar tanıtmanın yeterli olması gerekiyor. Ancak şu kadarını söylemem yeterli olur sanırım: Brandon'un asıl görevi önemli ortaktardan biriyle ilgili çok çirkin bir hal alabilecek bir olayda muhafazakâr bir hukuk bürosunun çıkarlarını korumaktı. Ama o arada beni teselli etmek ve bana cesaret vermek için de çok çaba harcadı. Ayrıca o zarif üç parça takım elbisesini ağlayarak yakalarını ıslattığım için beni azarlamadı da. Hepsi bu kadar olsaydı herhalde Brandon'dan böyle uzun uzadıya söz etmezdim. Ama bir şey daha var. Benim için daha dün yaptığı bir şey. Bana güven, yavrum. Konuya giriyoruz.

Brandon'la Gerald kocamın yaşamının son on dört ayında birlikte çok çalıştılar. Konu buradaki büyük süper marketler zinciriyle ilgili bir

davaydı. Kazanmaları gereken neydiyse onu kazandılar. Bendeniz için daha da önemlisi, iyi anlaştılar. Bana kalırsa büroyu yöneten o bunaklar sonunda Gerald'ın adım antetli kâğıtlardan sildikleri zaman onun yerini Brandon alacak. O arada Brandon bu görev için biçilmiş kaftandı. Kendisi bunu bana hastanedeki ilk konuşmamız sırasında"Zarar kontrolü" diye tanımladı.

Brandon'un gerçekten de tatlı bir yanı var. Evet, var ya. Ve tâ başından beri bana karşı dürüst davrandı. Ama tabii başından beri kendi programı da vardı. *Bukonuda* çok deneyimli olduğumu söylediğim zaman bana inanmalısın, hayatım. Sonuçta hemen hemen yirmi yıl bir avukatla evliydim. Onların yaşamlarının ve kişiliklerinin çeşitli yanlarını birbirlerinden nasıl kesinlikle ayırdıklarını biliyorum. İşte bu sayede, fazla sinir krizi geçirmeden yaşamayı başarıyorlar sanırım. Ama bu, çoğunun nefret edilecek insanlara dönüşmelerine de neden oluyor.

Brandon hiçbir zaman nefret edilecek biri değildi. Ama önemli bir görevi vardı onun: Hukuk bürosu için kötü reklam sayılabilecek şeylere engel olmak anlamına geliyordu tabii. Bir tek şanssızlığın görevi yapan kimsenin mahvolmasına neden olabilecek işlerdendi bu. Ama Brandon sorumluluğu hemen yüklendi... Ve bana hiçbir zaman bu işi Gerald'in anısına olan saygısı yüzünden kabul ettiğini de söylemedi. Yine onun lehinde bir puan. Brandon görevi aldı, çünkü bu iş Gerald'in "meslekte yükselmeni sağlayan görevler" diye tanımladığı şeylerdendi. Başarılı olursan kestirmeden bir basamak çıkmanı sağlayan bir görev. Brandon da başarılı oluyor ve ben de buna seviniyorum. Bana büyük bir şefkat ve merhametle davrandı. Bu da onun adına sevinmek için yeterli bir neden sanırım. Ama başka iki neden daha var. Ona basından birinin aradığını ya da geldiğini söylediğimde hiçbir zaman sinir krizleri geçirmede. Aslında ne düşündüğümü öğrenmek ister misin, Ruth? Sana anlattığım bu adamdan yedi yaş büyüğüm. Ve hâlâ ezilmiş, yassıltılmış, parçalanmış gibi gözüküyorum. Ama Brandon Milheron yine de bana biraz âşık oldu sanırım... Ya da bana baktığı zaman hayalinde canlandırdığı kahraman Küçük Nell'e. Brandon için bunun seksle ilgili bir şey olduğunu sanmıyorum. (Hiç olmazsa şimdilik. Şu anda kırk dokuz kiloyum ve hâlâ bir kasap dükkânının vitrininde asılı, tüyleri yolmuş bir jıvuğa benziyorum.) Bence bunun bir sakın-

cası yok. Ölünceye kadar bir tek erkekle bile yatmazsam hiç üzülmem. Ama gözlerindeki o ifadeyi görmekten hoşlanmadığımı iddia edersem, yalan söylemiş olurum. Benim de artık onun programına katılmış olduğumu açıklayan o ifadeyi. Ben, Jessie Angela Mahout Burlingame., patronlarının herhalde "Şu Esef Edilecek Burlingame Olayı" diye düşündükleri, cansız yığın değil! Bilmiyorum, Brandon'un programında hukuk bürosundan önce mi geliyorum, yoksa sonra mı? Yoksa onunla aynı düzeyde miyim? Buna aldırıldığım yok. O programda olduğumu bilmek bana yetiyor. Acınacak bir....

Jessie burada duraklayarak sol elinin işaret parmağınidışlerine vurdu. Dikkatle düşünüyordu. Son yaktığısigarasından derin bir nefesçektikten sonra yazmayısıürdü.

...yan etki olmadığını anlamak.

Polisle yaptığım bütün o konuşmalar sırasında Brandon hep yanımdaydı. Küçük teypi de daima çalışıyordu. Her sorgulama sırasında orada bulunan herkese, steno ve hemşirelere bile nezaketle ama acımasızca, vakanın heyecan uyandıracığı kabul edilen ayrıntılarım basına sızdıranların karşısında New England'ın büyük ve çok tutucu bir hukuk bürosunu bulacağını hatırlatıyordu. Bu büro akla gelebilecek her türlü kötü misillemeyi yapacak durumdaydı. Brandon herhalde beni olduğu kadar onları da ikna edebildi. Çünkü işin içyüzünü bilenler hiçbir zaman gazetecilerle konuşmadılar.

Sorgulamayla ilgili en kötü anları Northern Cumberland Hastanesinde 'koruma altında'yken yaşadım. Daha çok plastik tüplerle kan, su ve elektrolitleri emiyordum. O seanslardan sonra yazılan polis raporları öyle garipti ki, gazetelere yansıdıkları zaman bayağı inanılacak bir hal alıyorlardı. Arada sırada "İnsan köpeği ısıyor" türündeki hikâyeler gibi şeylerdi bunlar. Ama bu aslında bir "Bir köpek insanı ısıyor" haberi idi... Ancak bu olayda köpek kadını da ısıırıyordu. Sana kayıtlara nelerin geçtiğini anlatmamı ister misin? Pekâlâ. İşte:

Gerald'la o günü Batı Maine'deki yazlık evimizde geçirmeye karar verdik. Bir kısım seks ve iki kısım boşuşmaktan oluşan cinsel bir aradan sonra birlikte duş yaptık. Ben saçımı yıkarken Gerald duştan çıktı. Gazı olduğundan yakınıyordu. Herhalde bunun nedeni Portland'dan gelirken

_ 07a _

yediğimiz dev sandviçlerdi. Gerald evde Rolaid ya da Tums olup olmadığını sordu. Ben bilmediğimi söyledim. "Varsa ya şifonyerin üstündedir ya da karyolanın yukarısındaki raftadır," dedim. Birkaç dakika sonra saçlarımı durularken Gerald'in bağırdığım duydum. Bu haykırış ciddi bir kalp krizini haber veriyordu anlaşılabilir. Bunu boşuk bir gürültü izledi. Yere yuvarlanan bir vücudun çıkardığı ses. Duştan fırlayıp koşarak yatak odasına girdiğim zaman ayağım kaydı. Yere yığılırken kafamı şifonyere vurdum ve kendimden geçtim.

Bay Milheron'la Bayan Burlingame'in birlikte hazırladıkları ve polisin de heyecanla desteklediği bu uyarlamaya göre, birkaç kez aylır gibi oldum. Ama her seferinde tekrar bayıldım. Son defa ayıldığı zaman köpek Gerald'dan bıkmış beni yokluyordu. Ben yatağa çıktım. (Bizim hikâyeye göre Gerald'la ben karyolayı orada bulmuştuk. Herhalde onu yeri cilalayan adamlar o tarafa taşımışlardı. Ve biz aşk yapmak için çok sabırsızlandığımızdan karyolayı eski yerine itmek zahmetine katlanmamıştık.) Köpeği kaçırmak için ona Gerald'ın su bardağını ve öğrenci derneğinin hatırası olan kül tablasını attım. Ve tekrar bayıldım. Ondan sonraki birkaç saati baygın halde geçirdim. Kanlarım yatağa akıp duruyordu. Daha sonra yeniden kendime geldim. Arabaya bindim ve sonunda güvene kavuştum. Yani son bir baygınlıktan sonra. Yolun kenarındaki ağaca da o zaman çarptım.

Brandon'a sadece bir kez polisin bu saçmasapan hikâyeyi neden desteklediklerini sordum."Artık soruşturmayı eyalet polisi yürütüyor, Jes-sie," dedi."Bizim yani bizim büronun eyalet polisinde pek çok dostu var. Şimdiye kadar yaptığım bütün iyiliklerin karşılığını istiyorum. Ama açıkçası çok kimseye telefon etmeme de gerek kalmadı. Bildiğin gibi polisler de insan. Karyolanın direklerinden sarkan kelepçeleri görür görmez aslında neler olduğunu tahmin etmişler. Bana inan, biri karbüratörünü patlattıktan sonra gördükleri ilk kelepçeler değil bunlar. O polislerin bir teki bile senin ve kocanın pis bir fıkraya dönüşmeni istemiyor. Aslında acayip bir kaza sayılacak bir şey yüzünden hem de."

Önce gördüğümü sandığım adam konusunda Brandon'a bile tek kelime söylemedim. Ayak izi, inci küpe ya da başka şeyler hakkında da. Anla-

^

yacağın bekliyordum. İşe yarayacak bir şeyler olmasını bekliyordum sanırım.

Jessie bu son cümleye baktı. Başını salladı ve mektubu yazmayışürdü.

Hayır, bu laf. Ben aslında bir polisin elinde küçük plastik kanıt torba-sıyla gelmesini bekliyordum. Onu bana vererek içindeki yüzükleri tanıyıp tanımadığımı soracaktı."Onların sizin olduğundan hemen hemen eminiz," diyecekti."Çünkü içlerine sizin ve kocanızın adlarının başharfleri kazanmış. Ayrıca onları kocanızın çalışma odasında, yerde bulduk."

Bunun olmasını bekleyip durdum. Çünkü bana yüzükleri gösterdikleri zaman Küçük Nell'in Gece Yarısı Konuşu'nun onun hayalinin ürünü olduğunu kesinlikle anlayacaktım. Bekledim, bekledim ama böyle bir şey olmadı. Sonunda, elime yapılacak ilk ameliyattan önce Brandon'a bana evde yalnız değilmişim gibi geldiğini açıkladım. Hiç olmazsa bütün o sürede."Tabii bu hayal gücümün yarattığı bir şey olabilir," dedim."Böyle bir ihtimal olduğu da kesin. Ama bana o sırada gerçekmiş gibi gözüktü." Ona kaybolan yüzüklerimden söz etmedim. Ama ayak izi ve inci küpe konusunda bir hayli konuştum. Küpe konusunda saçmasapan şeyler söylediğimi de açıklamam gerekir. Bunun nedenini bildiğini sanıyorum: Brandon'a bile açıklamaktan korktuğum her şeyin simgesi gibiydi. Beni anlıyor musun? Brandon'a olaydan söz ederken durmadan,"Sonra gördüğümü sandım..." ve"Hemen hemen emin oldum..." gibi laflar ettim. Brandon'a açılmak zorundaydım. Birine olanları anlatmam şarttı. Çünkü korku beni içimden dışarıya doğru asit gibi kemiriyordu. Ama Brandon'a mümkün olan her yoldan öznel duygularla nesnel gerçekleri birbirine karıştırmadığımı göstermeye çalıştım. Hepsinden önemlisi de, Brandon'un *hâlâ* ne kadar korktuğumu anlamaması için elimden geleni yaptım. Çünkü onun çıldırdığımı sanmasını istemiyordum. Sinirlerimin biraz bozulmuş olduğunu düşünmesine aldırmayacaktım. Bu, yine pis bir sırrı saklamaktan kurtulmak için ödemeye razı olduğum bir bedeldi. Babamın güneş tutulduğu gün bana yaptıkları gibi pis bir sırrı saklamaktan kurtulmak için. Ama Brandon'un deli olduğumu düşünmesini kesinlikle hiç... hiç istemiyorum. Aklına böyle bir ihtimal olabileceğinin gelmesi bile hoşuma gitmeyecekti.

Brandon ekmi tutarak okşadı. Bana böyle bir durumu anlayabileceğini söyledi."Bu şartlar altında bunun pek hafif kaçtığını bile düşünebiliriz." dedi. Sonra da ekledi."Hatırlanması gereken önemli nokta şu: Bu, Gerald'la yataktaki atletik boğuşmadan sonra yaptığınız duştan daha gerçek bir şey değil.. Polis evi iyice araştırdı. Orada başka biri olsaydı izlerini mutlaka bulurlardı. Üstelik evde kısa bir süre önce büyük bir yaz

sonu temizliği yapıldığı için bu iş daha da kolaylaştırdı."

"Belki de onun izlerini buldular," diye cevap verdim."Belki de polisin biri o küpeyi cebine attı."

Brandon,"Evet," dedi."Bu dünyada eli uzun polisler de var. Bunu kabul ediyorum. Ama aptal bir polisin bile diğer teki olmayan bir küpe için meslek hayatını tehlikeye atacağına inanmak benim için zor. Evde olduğunu sandığın adamın geri dönüp o küpeyi aldığına inanmak benim için daha kolay."

"Evet!" diye bağırdım."Bu mümkün, öyle değil mi?"

Brandon önce,"Hayır," der gibi başını sallayacak oldu. Ama sonra bundan vazgeçerek omzunu silkti."Her şey mümkün. Buna soruşturmayı yapan memurların hırs ya da insanca hataları da dahil ama..." Duraklayarak sol elimi tuttu ve benim"Brandon'un babacan tavırları" diye tanımladığım ifadeyle bana baktı."Düşüncelerinin çoğunun temelinde şu kuşku var: Polislerin evi şöyle üstünkörü aradıklarını ve hiçbir şey bulmadıklarını düşünüyorsun. Ama gerçek böyle değil. Eğer evde üçüncü biri olsaydı polisler bunu gösteren kanıtlar bulurlardı. Ve üçüncü biriyle ilgili kanıtlar bulsalardı, bunu ben de öğrenirdim."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü böyle bir şey seni çok kötü bir duruma düşürebilirdi. Polisin dostça davranmayı bırakıp sana Miranda uyarısını tekrarlamalarına neden olacak kadar kötü bir duruma."

"Neden söz ettiğini bilmiyorum..." dedim. Ama durumu anlamaya başlıyordum, Ruth. Evet, gerçekten. Gerald bir tür sigorta delisi bir adamdı. Üç ayrı şirketin görevlileri bana resmi yas dönemimi ve ondan sonra da uzun birkaç yılı rahat bir durumda geçireceğimi haber vermişlerdi.

Brandon,"John Harrelson, Augusta'da kocanın üzerinde çok dikkat-

li, çok ayrıntılı bir otopsi yaptı." dedi."Onun raporuna göre Gerald, adli tabiplerin 'salt kalp kirizi' dedikleri bir nedenden ölmüş. Yani buna yemekten zehirlenme, fazla güç sarfetme ya da önemli fiziksel yaralanma karışmamış." Konuşmayı sürdüreceği belliydi. Benim"Brandon'un Öğretme Tarzı" dediğim tavrı takınmıştı. Ama suratımda gördüğü bir şey onu durdurdu."Jessie? Ne var?"

"Bir şey yok," diye mırıldandım.

"Hayır, var. Halin korkunç! Kramp mı girdi?"

Sonunda onu bir şeyim olmadığına ikna etmeyi başardım. Ama artık o sırada bu hemen hemen doğruydu.. Herhalde ne düşündüğümü anladın, Ruth. Çünkü bu mektubun başlarında sana ondan söz ettim. Doğru olanı yapmayıp yataktan kalkmama izin vermediği için Gerald'a attığım iki tekmeden. Bir tekme karnına geliyordu, bir tekme de tam 'aile mücevherle-ri'ne. Şimdi,"Sevişmemiz biraz haşinceydi," dediğim için çok şanslı olduğumu düşünüyordum. Böyle olması bereleri, çürükleri izah ediyordu. Zaten o çürüklerin çok belirgin olduğunu da sanmıyorum. Çünkü Gerald hemen o tekmelerden sonra kalp krizi geçirdi ve kalp krizi de çürüme sürecini daha başlayamadan durdurdu.

Tabii bu başka bir soruyu akla getiriyor: O kalp krizine ben Gerald'ı tekmelediğim için mi neden oldum? Baktığım tıp kitaplarının hiçbiri bu soruya kesin bir cevap vermiyor. Ama gerçekçi olalım. Herhalde kocamın ölümüne benim de katkım oldu. Ama yine de bütün suçu yüklenmek niyetinde değilim. Gerald'm kilosunu fazlaydı. Çok içiyordu. İçtiği sigaralar yüzünden baca gibi tütüyordu. Kalp krizi geçireceği kesindi. O gün değilse bile bir hafta ya da bir ay sonra. Şeytan senin için kemanım sadece belirli bir süre için çalıyor, Ruth. Ben buna inanıyorum. Eğer sen inanmıyorsan, seni bu fikri iyice saklayıp, güneş görmeyen bir yere kaldırmaya saygıyla davet ediyorum. Ben, istediğime inanma hakkını kazandığımı sanıyorum. Hiç olmazsa bu olayda.Özellikle bu olayda.

Brandon'a,"Belki bir kapı tokmağı yutmuş gibi gözüküyorum," dedim."Eğer öyleyse bunun nedeni, birilerinin Gerald'ı hayat sigortasını almak için öldürdüğümü düşündükleri fikrine alışmaya çalışmam."

Brandon tekrar başım salladı. O arada bana içtenlikle bakıyordu."Hiç de öyle düşünmüyorlar. Harrelson, Gerald'm kalp krizi gerirdiğini, bunu cinsel heyecanın çabuklaştırmış olabileceğini söylüyor. Eyalet polisi

de bunu kabul ediyor. Çünkü John Harrelson hemen hemen bu alandaki uzmanların en iyisi. Olsa olsa bazı kuşkucular senin Salome rolü oynayarak kocanı mahsus ölüme sürüklediğini düşünebilirler."

"Sen de öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

Böyle açık açık konuşarak onu sarsabileceğimi düşünüyordum. Bir yanım şok geçiren Brandon Milheron'un nasıl olacağını merak ediyordu. Ama umduğum gibi olmayacağını bilmeliydim. Brandon sadece gülümsedi."Yani ben senin Gerald'm termostatını attırma fırsatını yakalayacak kadar hayal gücün olduğunu düşünüyorum. Ama bu hayal gücünün, olay sonucu karyolaya kelepçelerle bağlı halde ölebileceğim tahmin edemeyecek kadar kısıtlı olduğuna da inanıyorum. Öyle mi? Hayır. Ne olursa olsun, Jess, ben olayın senin bana anlattığın gibi geliştiğine inanıyorum. Seninle dürüst konuşabilir miyim?"

Ona,"Benimle başka türlü konuşmanı istemem," dedim.

"Pekâlâ. Ben Gerald'la çalıştım. Onunla iyi geçiniyorduk. Ama büroda onunla geçinemeyen çok kişi vardı. Gerald başkalarını kontrol altına almaya fazla meraklıydı. Onun için karyolaya kelepçelenmiş bir kadınla seks yapma fikrinin onu çok heyecanlandırmasına hiç şaşmadım."

Brandon bunları söylerken ona çabucak bir göz attım. Geceydi. Sadece karyolamın başucundaki lamba yanıyordu. Brandon'un omuzlarından yukarısı gölgelerin arasında kalıyordu. Ama Genç ve Acımasız Hukukçu Brandon Milheron'un kızardığından eminim.

"Seni rahatsız ettim, özür dilerim." Brandon ondan umulmayacak kadar beceriksizce konuşmuştu.

Neredeyse gülecektim. Bu zalimce bir şey olurdu. Ama o da sanki on sekiz yaşındaymış ve liseden yeni mezun olmuş gibi konuşmuştu."Beni rahatsız etmiş değilsin, Brandon," dedim.

"İyi. Böylece benimle ilgili sorunu çözümlenmiş olduk. Ancak polisin görevi hiç olmazsa cinayet ihtimali üzerinde de durmaktır. Senin kocanın bizim meslekte 'cinsel kalp krizi' bilinen şeyi geçireceğini umarak bir adım daha atmış olabileceğini düşünmek zorundalar."

"Gerald'ın kalple ilgili bir sorunu olduğunu bilmiyordum ki," dedim."Sigorta şirketlerinin de bilmedikleri anlaşılıyor. Durumu bilselerdi o poliçeleri kesinlikle kabul etmezlerdi. Öyle değil mi?"

Brandon,"Sigorta şirketleri yeteri kadar para vermeye hazır olan her-

keşi sigortalılar," diye cevap verdi."Gerald'ın sigortacıları onun ekleme sigara içtiğini ve bardak bardak içkiyi başına diktiğini görmediler. Sen gördün. Şimdi itirazı bir yana bırakalım. Herhalde Gerald'ın er geç kalp krizi geçireceğini biliyordun. Polisler de bunun farkındalar. O yüzden,"Ya gölün kenarındaki eve bir konuk çağırdı ve bundan kocasına söz etmediyse?" diyorlar."Ya bu kişi kadm için en uygun ve adam için de en uygunsuz bir anda saklandığı dolaptan fırlayarak, 'Booga-Booga!' diye bağırdı-sa!" Polislerin elinde böyle bir şey olduğunu gösteren kanıtlar bulunsaydı başın büyük bir belaya girerdi, Jessie. Çünkü bazı özel durumlarda birinin olanca sesiyle, 'Booga-Booga!' diye bağırması birinci derecede cinayet suçu gibi görülebilir. Hemen hemen iki gün kelepçelenmiş halde yatman ve kurtulmak için yarı derini yüzmen bir suçortağın olduğu varsayımını çürütüyor. Ama öte yandan o kelepçeler bir suçortağı fikri bazı... şey... bazı tipte polisler çok akla yakın bir şey gibi geliyor..."

Ona büyülenmiş gibi bakıyordum. Kendimi bir uçurumun kenarında folk dansı yapan bir kadın gibi hissediyordum. Brandon'un başucumdaki lambanın bir daire çizen ışık alanının dışında kalan yüzünün düz ve kavisli kısımlarına bakarken bir şey anımsadım. Polisin Gerald'ı öldürdüğümü düşünmesi birkaç kez aklıma tüyler ürpertici bir şaka gibi gelmişti. Neyse ki, polislere bu konuda şaka yapmaya kalkışmamıştım, Ruth!

Brandon,"Şimdi evde başka birinin olduğu fikrini polise açmamanın neden daha akıllıca olacağını anladın mı?" dedi.

Başımı salladım."Evet. Uyuyan köpeği uyandırmamalı."

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz gözlerimin önünde o sahne belirdi. O lanet olasıca sokak köpeği Gerald'ı kolunun yukarisından yakalamış yerde sürüklüyordu. Yırtılan ve hayvanın burnunun üzerinden sallanan deri parçasını görebiliyordum. Ha, aklıma gelmişken o lanet olasıca zavallı hayvanı iki gün sonra yakaladılar. Kıyıda yedi yüz elli metre yukarıda, Lag-lan'ların kayıkhanesinin altına kendine bir in yapmış. Gerald'ın büyükçe bir parçasını da oraya götürmüş. Bundan da köpeğin ben onu Mercedes'in kornası ve ışıklarıyla korkutup kaçırdıktan sonra tekrar, hiç olmazsa bir defa daha eve döndüğü anlaşılıyor. Hayvanı vurdular. Boynunda bronz bir etiket vardı. Ama resmi bir etiket değildi bu. O yüzden Hayvan Kontrol Bürosu köpeğin sahibinin izini bulup onun canına okuyamadı. Buna çok üzüldüm. Etiketin üzerinde Prens yazılıydı. Prens... bunu düşün-

nebiliyor musun? Memur Teagarden bana gelerek köpeği vurduklarım haber verdiği zaman sevindim. Hayvanı yaptıkları yüzünden suçlamıyor-dum. Onun durumu benimkinden daha iyi sayılmazdı, Ruth. Ama onun öldürülmesine sevindim. Hâlâ da seviniyorum.

Ama bunun konumuzla ilgisi yok. Sana, Brandon'a evde bir yabancı olabileceği ihtimalinden söz ettiğim zaman yaptığım konuşmayı anlatıyordum. O, uyuyan köpeklerin uyandırılmaması gerektiği fikrini kesinlikle destekledi. Buna dayanabileceğimi tahmin ediyordum. Bundan bir tek kişiye bile söz etmek beni çok rahatlatmıştı. Ama henüz konuyu kapatmaya da hazır değildim.

Ona,"Beni ikna eden telefon oldu," diye açıkladım."Kelepçelerden kurtulup telefonu denediğim zaman onun Abe Lincoln kadar ölü olduğunu anladım. Bunu farkedemeyiz de yanılmadığımdan emin oldum. Eve biri girmiş ve yoldan gelen telefon hatlarını bir ara kesmişti. Evden fırlayarak Mercedes'e gitmeme asıl bu neden oldu. Korkunun ne olduğunu bildiğini sanıyorsun. Ama ormanın ortasındaki bir evde, davetsiz bir misafirin geldiğini birdenbire farketmedikçe gerçek korkunun ne olduğunu anlayamazsın."

Brandon gülümsüyordu ama korkarım bu seferki gülümsemesi pek de o kadar sevimli değildi. Suratında erkeklerin, şu kadınlar da ne kadar gülünç oluyorlar, onları yanlarında gardiyanlar olmadan sokağa bırakmamalı, diye düşündükleri zaman yüzlerinde beliren o ifade vardı."Bir tek telefonu kontrol ettikten sonra hatların kesilmiş olduğu sonucuna vardın, değil mi? Yatak odasındaki telefonu açtığın ve ses çıkmadığını farkettiğin zaman? Öyle değil mi?"

Aslında tam tamına böyle olmamıştı. Benim de tam tamına böyle düşündüğüm söylenemezdi. Ama,"Evet," der gibi başımı salladım. Bir nedeni, böylesinin bana daha kolay gelmesiydi. Ama asıl önemli neden, bir erkeğin suratında o belirli ifade belirmediği zaman onunla konuşmanın bir yararı olmayacağını bilmemdi. Şu,"Kadınlar!" diyen ifadeyi kastediyorum."Onlarla yaşayamazsın, ama hiçbirini de vuramazsın!" Neden söz ettiğimi bildiğinden eminim. Tabii tümüyle değişmediysen, Ruth. O noktada bütün isteğimin konuşmanın sona ermesi olduğunu söylersem beni anlayacağını biliyorum.

Brandon,"Fiş çıkarılmıştı, hepsi o kadar," dedi. Artık o sırada Bay

Rogers gibi konuşuyordu."Evet, bazen yatağın altında bir canavar varmış gibi gelir insana ama aslında yoktur," diyen Bay Rogers gibi."Gerald fişi prizden çekmiş. Herhalde birilerinin bürodan telefon ederek yarım günlük iznini ve tabii o küçük esaret oyununu mahvetmesini istemiyordu. Kocan antredeki telefonun fişini de çekmişti. Ama mutfaktakini değil. O çalışır durumdaydı. Bütün bunları polis raporlarından öğrendim.'

Ruth, o zaman beynimde bir şimşek çaktı. Birdenbire hepsinin... göl kenarında neler olduğunu anlamaya çalışan adamların olayda nasıl davrandığım ve bazı şeyleri neden yaptığım konusunda bazı varsayımlara dayandıklarım kavradım. Çoğu benim lehime çalışmıştı. Ve tabii bu da her şeyi basitleştirmişti. Ama onların bütün bu sonuçlara benim sözlerim ya da evde buldukları kanıtlar yüzünden varmadıklarını anlamak hem öfkelenilecek, hem de biraz korkulacak bir şeydi. Onlar sadece benim bir kadın olduğumu ve dişilerin önceden tahmin edilecek belirli biçimlerde davrandıklarını düşünüyorlardı.

İşe bu açıdan baktığın zaman, üç parçalı şık takım elbiseleriyle Bran-don Milheron ve kırmızı askı takan, blucininin arkası torbalanmış yaşlı Memur Teagarden arasında hiçbir fark yok. Erkekler bizim hakkımızda hâlâ eskisi gibi düşünüyorlar. Ruth... bundan eminim. Çoğu uygun zamanda uygun sözler söylemeyi öğrenmişler. Ama annemin dediği gibi,"Bir yamyam bile Havarilerin Yeminini öğrenebilir."

Sana bir şey daha söyleyeyim mi? Brandon Milheron *banahayranlık* duyuyor. Gerald öldükten sonraki davranışlarımı da takdir ediyor. Evet, öyle. Bunu sık sık yüzünde beliren ifadeden anladım. Genellikle yaptığı gibi bu gece de uğrarsa yüzünde yine aynı ifadeyi göreceğim. Brandon olağanüstü davrandığımı düşünüyor. Cesur davrandığımı... Yani *bir kadın* için. Hatta benim o hayâli konuğumla ilgili ilk konuşmayı yapıncaya kadar, ben de bu durumda aynı şeyi yapardım, diye düşünüyordu sanırım... Tabii bütün bu olaylar sırasında ayrıca yüksek ateşim de olması şartıyla. Bence erkeklerin çoğu, kadınların kafasının böyle çalıştığını düşünüyor: Sıtması olan hukukçular gibi. Bu da onların davranışlarının çoğunu izah ediyor, öyle değil mi?

Şimdi onların insana lütufta bulunuyorlarmış gibi davranmalarından söz ediyorum... Kadınlara karşı erkekler konusundan. Ama ayrıca çok daha önemli ve çok daha korkutucu bir şeyden de söz ettiğimi açıklamah-

yım. Doğruyu söylemek gerekirse Brandon beni anlamıyor. Bunun cinsiyetler arasındaki farklarla da hiçbir ilgisi yok. İnsan olmanın getirdiği lanet bu. Hepimizin gerçekten yalnız olduğumuzun en kesin kanıtı. O evde korkunç şeyler oldu, Ruth. Onların *ne kadar* dehşet verici olduğunu ancak daha sonra öğrendim. Brandon *bunu anlayamadı*. O dehşetin beni diri diri yememesi için ona bazı şeyler anlattım. Brandon da başını salladı, gülümsedi ve anlayışlı davrandı. Bence bütün bunların bana sonunda yararı da oldu. Brandon içlerinden en iyi olanıydı ama o bile gerçeğe bağırıp sesini duyuracak kadar dahi yaklaşmadı... Dehşetin sanki durmadan büyüdüğünü ve kafamın içinde kapkara, büyük, hayaletli bir eve dönüştüğünü anlayamadı. Ve o hâlâ orada. Kapısı açık duruyor ve beni çağırıyor. İstedğim her an tekrar içeri girebileceğimi söylüyor. Geri dönmeyi *asla* istemediğim halde bazen yine de geri dönüyorum. Ben içeri girer girmez kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve kendi kendine kilitleniyor.

Neyse... Herhalde telefonla ilgili sezgilerimin yanlış olduğunu öğrenmek beni rahatlatmalıydı sanırım. Ama öyle olmadı. Çünkü kafamın bir yanı, o iskemenin arkasına sürünerek girer ve fişi prize sokarsam telefonun o zaman bile çalışmayacağına inanıyordu... hâlâ da inanıyor. Belki mutfaktaki telefon daha sonra çalışıyordu, diyor. Ama o sırada kesinlikle bozuktur. Ya Mercedes'e binip evden kaçacakm ya da o yaratığın ellerinde ölecektin.

Brandon başucumdaki lambanın ışığı yüzünü aydınlatıncaya kadar öne doğru eğildi ve,"Evde kimse yoktu, Jessie," dedi."Bu konuda yapabileceğin en iyi şey o fikri kafandan atmak olur."

Az kalsın o zaman ona kayıp yüzüklerimden söz edecektim. Ama yorulmuştum ve sancım da şiddetlenmişti. Sonunda bu konuyu açmadım. O gittikten sonra uzun bir süre uyuyamadan öylece yattım. O gece ağrı kesici haplar bile beni uyutamadı. Ertesi gün yapılacak olan deri nakli ameliyatını düşündüm.

Ama senin sanacağı kadar da çok değil. Aklım daha çok yüzüklerime takılmıştı. Bir de benden başka hiç kimsenin görmediği o ayak izine. O adamın... o yaratığın... her şeyi düzeltmek için geri gelip gelmediğini kendi kendime soruyordum. Sonunda uykuya dalmadan önce evde ayak izi de, inci küpe de olmadığına karar verdim. Biri yüzükle- rimi çalışma odasında, kitaplığın yanında, yerde bulup almıştı. Kendi kendime, *herhalde şimdi Lewi\$ton'da bir rehinemin vitrinindeler*, dedim. Belki

bu düşüncenin beni öfkeliendirmesi gerekirdi. Ama öyle olmadı. O sabah Mercedes'in direksiyonunda uyandığım zamanki gibi hissettim. Kalbim inanılmayacak kadar huzur ve mutluluk doluydu. Yabancı yoktu. Hiçbir yerde yoktu. Sadece eli uzun biri vardı. Birilerinin onu görüp görmediğini anlamak için omzunun üzerinden bakıyor, sonra da hooop... yüzüklerimi cebine atıyordu. Yüzüklerin kendilerine gelince... o sırada onlara ne olduğuna aldırıyordum. Şimdi de aldırıyorum. Şu son birkaç ay içinde bir erkeğin o halkayı parmağına, artık yasalar onu burnuna geçirmesine izin vermediği için taktığına gitgide daha çok inandım. Ama, neyse... Sabah yerini öğleden sonraya bıraktı. Öğleden sonra saatleriyse hızla ilerliyor. Artık Raymond Andrew Joubert'ten söz etmenin zamanı geldi.

Jessie iskemlesinde arkasına yaslanarak bir sigara daha yaktı. Dilinin fazla tütünden yandığını, başının ağrıdığını ve böbreklerinin bilgisayar önündeki bu maratona itiraz ettiklerini hissediyordu. Şiddetle itiraz ettiklerini. Eve birölüm sessizliğin çökmüştü. Ufak tefek Meggie Lan-dis'in süpermarket ve temizleyiciye gittiğini gösteren bir sessizlik. Jessie, Meggie'nin onu hiç olmazsa bir defa daha bilgisayar ekranından ayırmak için çaba göstermeden evden ayrılmasına şaşırdı. Sonra hizmetçinin bunun boşuna olacağını anladığını tahmin etti. Herhalde Meggie, her neyse, onu içinden atmasına izin vermek daha iyi olur, diye düşünmüştü. Sonuçta bu onun için sadece bir işti. Bu son düşünce Jessie'nin kalbini hafifçe sızlattı.

Yukarıda bir tahta gıcırdadı. Jessie'nin sigarası dudaklarında iki santim ötede havada kalakaldı. İyi-Eş, *ogeri döndü*, diye bir çığlık attı.

Ama dönmemişti. Jessie'nin gözleri gazete resimlerinden kendisine bakan o dapdar surata kaydı. Senin nerede olduğunu biliyorum. Köpoğlu köpek, diye düşündü. Öyle değil mi?

Gerçekten de biliyordu ama kafasının bir yanı şimdi evde dolaşan o adam olduğunda yine de ısrar ediyordu. Hayır, o adam değil, o şey olduğunda. Uzay kovboyu, aşk hayaleti tekrar sahneye çıkmıştı. Evin boşalmasını beklemişti sadece. Jessie şimdi yazı masasının köşesindeki telefona uzanırsa onun çalışmadığını anlayacaktı. O gece gölün kenarındaki evde hiçbir telefonun çalışmadığı gibi.

Dostun Brandon istediği kadar gülebilir. Ama biz gerçeği biliyoruz. Öyle değil mi, Jessie?

Jessie birdenbire sağlam elini uzatarak alıcıyı yerinden kaparcası-na alıp kulağına götürdü... ve o iç rahatsızlatan düdük sesini duydu. Alıcıyı yerine bıraktı. Dudaklarının kenarında garip, neşesiz bir gülümseme titreşti.

Evet, ben senin nerede olduğunu kesinlikle biliyorum, aşağılık hayvan. İyi-Eş ve kafamın içindeki diğer hanımlar ne düşünürlerse düşünsünler, Punkin'le ben senin arkanda turuncu bir tulumla ilçe hapisanesinde bir hücrede oturduğunu biliyoruz. Brandon bu hücrenin eski kanadın en dibinde olduğunu söyledi. Devlet seninle eşit olan insanlardan oluşan bir jürinin karşısına çıkmadan önce diğer mahkûmlar canına okumasınlar diye... Tabii senin gibi bir şeyin eşiti olabilirse! Henüz senden tam anlamıyla kurtulmuş sayılmayız. Ama kurtulacağız. Sana yemin ediyorum. Kurtulacağız!"

Jessie'nin bakışları tekrar bilgisayarın ekranına kaydı. Hap ve sandviçin neden olduğu o uyuma isteği kaybolmuştu. Ama kendisini iliklerine kadar yorgun hissediyor, başladığı şeyi bitirebileceğine de hiç inan-

mıyordu.

"Artık Raymond Andrew Joubert'ten söz etmenin zamanı geldi," diye yazmıştı... Ama gerçekten zaman gelmiş miydi? Ondan söz edebilecek miydi? O kadaryorgundu ki. Tabii yorgundu ya. Hemen hemen bütün gün ekrandaki işaretışiğınıkovalayıp durmuştu. Belki de iyice yukarıçıkıp biraz kestirmesi daha iyi olacaktı.«Geçolsun da güçolmasın,"ve buna benzer saçmalıklar. Bu bölümübilgisayarın belleğine yerleştirir ve ertesi sabah yeniden gözden geçiripçalışmaya başladılar...

Punkin'in sesi Jessie'yi durdurdu. Artık bu sesi arada sırada duyuyordu. Ama Punkin konuşmaya başladığızaman onu dikkatle dinliyordu.

Çalışmanıburada kesmeye karar verersen, o zaman belgeyi dosyalama zahmetine hiçgirme. Onu sadece sil gitsin.İkimizde Joubert'i ele alma cesaretini tekrar bulamayacağınıbiliyoruz. Bu işinsanın hakkında yazıyazdığıbirini ele almasıgibi birşey değil. Onun karşısınaçıkacaksın. Bazen bir konuda yazıyazmak, oşeyi kafanın derinliklerindeki odadançıkarmak ve ekrana geçirmek için yürek ister.

Jessie,«Evet,"diye mırıldandı.«Bir metre boyunda bir kalp. Belki de daha fazla."

Sigarasından derin bir nefesçektikten sonra yarısına kadar içtiği sigarayısöndürdü. Kupürleri son bir kez karıştırdı, sonra da pencereden Eastern Prom'un yamacına baktı. Karçoktan dinmiş, güneşışılışıl parlıyordu ama uzun sürmeyecekti. Maine'deşubat günleri nankör ve cimriydi.

Jessie boşodaya,«Ne diyorsun, Punkin?"diye sordu.Çocukken yaptığıgibi azametli bir tavırla, Elizabeth Taylor gibi konuşmuştu. Annesiniçiledençıkaran o sesle.«Devam edelim mi, haayaatım."

Ona cevap veren olmadı. Ama Jessie'nin buna ihtiyacıyoktu.Öne doğru eğilerek bilgisayarıçalıştırdı. Uzun süre duraklamadı, hatta bir sigara yakmak için bile.

37

Artık Raymond Andrew Joubert'ten söz etmenin zamam geldi. Kolay olmayacak ama elimden geleni yapacağım. Onun için kendine bir fincan kahve daha al, hayatım. Evde konyağın varsa, kahvene biraz da ondan koymak isteyebilirsin. İşte şimdi üçüncü bölüm başlıyor.

Bütün o gazete kupürleri masada, yanımda duruyor. Ama haberler ve makaleler bilinmesi gereken her şey bir yana, benim bildiklerimi bile açıklamıyorlar. Joubert'in bütün yaptıklarını bilen biri olduğunu sanmıyorum (Joubert kendisi bile). Belki de böylesi daha iyi. Gazetelerde ima edilenler ve basma hiç yansımayanlar tam kâbuslara yakışacak şeyler. Ben de olanların hepsini bilmekistemem. Gazetelere düşmeyen haberlerin çoğunu bana geçen hafta garip bir biçimde sessizleşmiş ve hizaya girmiş olan Brandon sağladı. Joubert'm hikayesiyle benimki arasındaki bağ gözardı edilmeyecek kadar belirginleştiği zaman hemen onu çağırdım.

Brandon,"Sözünü ettiğin adamın o olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu."O gece eve gelen adamın?"

"Brandon," dedim."O olduğunubiliyorum."

291 -

Brandon içini çekti ve bir dakika kadar gözleri ellerine dikili öylece oturdu. Sonra başını kaldırarak bana baktı. Bu mektubu yazdığım odadaydık. Sabahın dokuzuydu ve bu kez Brandon'un yüzünü gizleyecek gölgeler de yoktu."Sana bir özür borcum var. Konuştuğumuz sırada sana inanmadım..."

"Biliyorum," Elimden geldiğince anlayışlı bir tavırla konuşmaya çalışmıştım.

"Ama şimdi inanıyorum. Sevgili Tanrım! Bu işin ne kadarını bilmek istiyorsun, Jess?"

Derin bir soluk aldım."Öğrenebileceğin her şeyi." Brandon neden böyle davrandığımı bilmek istedi."Bunun sadece seni ilgilendiren bir konu olduğunu ve işine burnumu sokmamamı söylersen, isteğine boyun eğmek zorunda kalırım. Ama sen benden bizim büronun artık kapandığına karar verdiği bir olayı yeniden kurcalamamı istiyorsun. Geçen sonbaharda seni desteklediğimi bilen biri, bu kişi Joubert'in etrafında havayı kok-ladığımı farkederse..."

"Başın derde girebilir," dedim. Bu olasılığı daha önce düşünmemiştim.

Brandon,"Evet," diye cevap verdi."Ama bunun için fazla endişelendiğim yok. Ben büyüdüm artık ve başımın çaresine bakabilirim ...ya ha hiç olmazsa bakabileceğimi sanıyorum. Ben daha çok senin için endişeleniyorum, Jess. Seni gazetelerin başsayfalarından çabucak ve mümkün olduğu kadar acı vermeden silmek için çok çabaladık. Bu kadar uğraşmalardan sonra kendini yine gazetelerin birinci sayfalarında bulabilirsin. Aslında bu bile en önemli nokta değil. Hatta 'biraz önemli' bile sayılamaz. Bu, İkinci Dünya Savaşından beri Kuzey New England'da ortaya çıkan en iğrenç olay. Yani bazı ayrıntılar öyle dehşet verici ki, onların adeta radyoaktif olduğunu düşünebilirsin. Sen de önemli bir neden olmadıkça etki alanına girmemelisin." Sinirli sinirli güldü."Kahretsin. Benim de çok önemli bir neden olmadıkça tehlike bölgesine yaklaşmamam gerekir."

Ayağa kalkarak ona doğru gittim. Sol elimle parmaklarını kavradım."Nedeni bir milyon yıl da yaşasam yine de anlatamam. Ama 'ne'yi açıkla-bileceğimi sanıyorum. Bu yeterli olur mu? Hiç olmazsa başlangıç için?"

Brandon elimi usulca kavrayarak başını,"Evet," der gibi salladı.

"Üç şey var," dedim."Bir: Onun gerçek olduğunu bilmeliyim. İki: Yaptıklarının gerçek olduğunu bilmeliyim. Üç: Bir daha uyandığım zaman onu yatak odamda görmeyeceğimi bilmeliyim."

Bu sözler bana bütün olanları hatırlattı. Ruth, ve ağlamaya başladım. O gözyaşlarının hileli ya da hesaplı bir yam yoktu. Akiverdiler sadece. Ne yaparsam yapayım gözyaşlarıma engel olamazdım.

"Lütfen bana yardım et, Brandon," dedim."Işığı her söndürüşümde o karanlıkta odanın dibinde, karşımda duruyor. Korkarım, projektörü onun üzerine tutmazsam sonsuza kadar da böyle sürecek. Yardım isteyebileceğim başka hiç kimse yok. Bilmem gerekiyor. Lütfen bana yardım et."

Brandon elimi bıraktı, o gün giydiği son derece zarif hukukçu elbisesinin bir yerinden bir mendil çıkarıp yüzümü sildi. Bunu annem gibi büyük bir sevecenlikle yaptı. Dizimi sıyırdığım için hüğü hüğü ağlayarak mutfığa girdiğim zaman annem de öyle davranırdı. Ama daha küçükken. Yani ben ailenin 'gıcırdayan tekerleği'ne dönüşmeden önce.

Brandon sonunda,"Tamam," dedi."Elimden geldiğince bilgi toplamaya çalışacağım ve sana aktaracağım... Yani sen bana durmamı söyleyin-ceye, bunu isteyinceye kadar. Ama bana uçak kemerini sıkıca bağlaman gerekiyor gibi geliyor."

Brandon bir hayli şey öğrendi. Şimdi ben de onları sana aktaracağım, Ruth. Ama seni mertçe uyarmalıyım: Brandon kemerin bağlanması konusunda haklıydı. Bundan sonraki birkaç sayfayı atlamak istersen sana hak veririm. Keşke ben de onları yazmadan atlayabilseydim. Ama bana bu da tedavinin bir bölümümü gibi geliyor. Son bölümü olduğunu umarım.

Olayın bu bölümü"Brandon'un Hikâyesi" diye adlandırabileceğim kısmı 1984 ya da 1985'te başlıyor. O günlerde Batı Maine'in göller bölgesinde mezarlara saldırılar başladı. Eyalet sınırında ve New Hampshire'da altı kadar küçük kentte benzer olaylar görülüyordu. Mezar taşlarını devirmek, tabanca boyasıyla yazılar yazmak ve özel günlerde asılan bayrakları çalmak öyle yerlerde çok görülür. Tabii 1

Kasımda, Cadılar Gecesinde ertesi günü mezarlardan patlamış bal kabaklarının toplanması gerekir. Ama sözünü ettiğim olaylar, şakalar ya da basit hırsızlıklardan öte şeylerdi. Brandon geçen haftanın sonlarına doğru bana ilk haberi getirdiği zaman "Tecavüz" sözcüğünü kullandı. Bu sözcük 1988'de polis raporlarının çoğunda görülmeye başlandı.

-293-

Olaylar, onları farkedene kimselere 'anormal' gözüküyordu. Vakaları araştıranlara da. Ama suçlunun 'çalışma yöntemi' bayağı akıllıcaydı. Dikkatle organize ediliyor ve uygulanıyordu. Biri... belki iki, üç kişi ama büyük olasılıkla bir tek kişi küçük kentlerdeki mozole ve mahzenlere giriyordu. Ev ya da dükkâna giren bir hırsızın ustalığıyla hem de. Bu işleri yapmak için matkaplar, mandal kesecek aletler, sağlam demir testereleri, hatta belki bir vinç de getiriyordu. (Brandon son zamanlarda dört çekeşli taşıtların çoğunda vinç bulunduğunu söylüyor.)

Suçlu hep mozole ve mahzenlere giriyor, tek tek mezarlara hiç dokunmuyordu. Toprak çok sert olduğu için kazılamadığı ve cesetlerin şiddetli don geçinceye kadar bekletildiği kış aylarında yapmaktaydı bu işi. Mahzene girdikten sonra tabutları açmak için matkap ve mandal kesiciyi kullanıyordu. Cesetleri sistemli bir biçimde soyuyor, gömülmeye hazırlandıkları sırada üzerlerinde olan mücevherleri alıyordu. Kerpetenle altın dişleri ya da altın dolgulu olanları söküyordu.

Bunlar iğrenç şeylerdi ama yine de anlaşılır bir yanı vardı. Ancak bu adamın başlangıç noktası hırsızlıktı. Ayrıca gözleri oyuyor, kulakları koparıyor ve ölü boğazlan kesiyordu. 1989 Şubatında Chilton Remembrance Mezarlığında iki cesedin burunları olmadığı görüldü. Adamın onları bir çekiç ve keskiyle kopardığı anlaşılıyordu. Bu olayı soruşturan polis memuru Brandon'a, "Herhalde kolay oldu," demiş. "Orası derin dondurucu gibiydi. Burunları buz parçalan gibi kırüvermiştir." Şimdi asıl soru şu: Bir adam donmuş iki burnu ne yapar? Onları anahtarlığına mı takar? Üzerlerine nacho peyniri serpip mikrodalga fırınına mı sokar? Ne yapar?

Saldırıya uğrayan cesetlerin hemen hiçbirinin el ve ayakları yoktu. Bazen kollarıyla bacakları da. Birkaç vakada suçlu ölümlerin kafalarını ve cinsel organlarını da almıştı. Adli tıp bulguları onun kaba işler için balta ve kasap bıçağı, daha inceleri içinse bisturiler kullandığını gösteriyordu. Bu konuda fena da sayılmazdı. Chamberlain ilçesi şerif yardımcılarında biri Brandon'a, "Yetenekli bir amatör," demiş. "Onun safrakesemle ilgilenmesini istemem. Ama kolumdaki etbenini alması için ona güvenebilirim... tabii bol bol Halcion ya da Prozac içersen."

Suçlu birkaç olayda vücutları ve kafataslarını açıp içlerini hayvan pisli-ğiyle doldurmuştu. Ama polis daha çok cinsel tecavüzle karşılaşılıyordu. Altın diş, mücevher ya da kol bacak çalacağı zaman kadınlarla erkekler

arasında bir ayırım yapmıyordu. Ama cinsel organları çalmak ya da ölümlerle seks yapmak konusunda her zaman erkekleri tercih ediyordu.

Bu açıdan çok şanslı olduğumu düşünebiliriz.

Gölün kıyısındaki evimizden kaçtıktan sonraki bir aylık sürede kırsal kesimdeki polis merkezlerinin nasıl çalıştıkları konusunda bir hayli bilgi edinmiştim. Ama bu, geçen hafta öğrendiklerimin yanında solda sıfır kalır. En şaşılacak şeylerden biri küçük kent polislerinin sıkı ağızlı ve düşünceli insanlar olmaları. Devriye gezdiğin bölgede herkesin küçük adlarını biliyorsan ve çoğuyla akrabalığın da varsa, o zaman ağız sıklık soluk almak kadar doğal olur.

Benim vakayla ilgilenmeleri bu incelikli ağız sıklığının bir örneği. Jou-bert olayıyla ilgili kovuşturma da bir diğeri. Unutma, bu soruşturma yedi yıl sürdü ve sona ermeden önce işe pek çok kişi karıştı. İki eyalet polisi bölümü, dört ilçe şerifi, otuz bir şerif yardımcısı. Ve Tanrı bilir kaç yerel polis ve memur. Dosyalar kapatılmamıştı, hâlâ açıktı. 1989'da artık suçluya bir ad takmışlardı: Rudolph. Ünlü yıldız Valentino'dan

alınma bir isim. Başka vakalarla ilgili olarak tanıklık yapmak için bölge mahkemesine geldikleri zaman Rudolph'tan söz ediyorlardı. Augusta ve Derry'deki yasaları uygulama seminerlerinde Rudolph'la ilgili bilgi alışverişi yapıyorlardı. Kahve molaları sırasında onu konuşuyorlardı. Polislerden biri Brandon'a, "Onu bizimle birlikte evlerimize de götürüyorduk," demiş şu, ölülerin burnundan söz eden memur. "Bundan emin olabilirsiniz. Bizim gibiler her zaman Rudolph gibileri evlerine götürürler: Son ayrıntıları ara bahçedeki barbekü sırasında öğrenirsiniz. Çocuklarınızın Küçük Ligde beyzbol oynamalarını seyrederken başka bir bölümden olan bir arkadaşınızla onu incelersiniz. Çünkü ayrıntıları ne zaman yeni bir biçimde birleştirip ödülü kazanacağınızı bilmezsiniz."

İşte olayın en şaşılacak yanı (Herhalde bunu çoktan tahmin ettin... yani şimdi banyoda yediklerini çıkarmıyorsan): O kadar yıl boyunca bu polisler gerçekten canlı bir canavarla karşı karşıya olduklarını biliyorlardı. Hatta bir hortlakla. Adam eyaletin batı bölümünde dolaşıp duruyordu. *Ve hikâye Joubert yakalanıncaya kadar gazetelere geçmedi!* Bir bakıma ben bunu çok garip ve biraz da ürkütücü buluyorum. Ama daha geniş anlamda harika bir şey olduğunu düşünüyorum. Büyük kentlerin çoğunda suçla

savaş pek de iyi gitmiyor sanırım. Ama burada, bu bölgede ne yapıyorlarsa hâlâ etkili oluyor.

Tabii Joubert gibi bir deli ancak yedi yılda yakalanabildiği için sistemin bir hayli geliştirilmesi gerektiğini tartışabilirsin. Ama Brandon bu noktayı benim için çabucak açıklığa kavuşturdu. Bana zanlının (evet, bu sözü gerçekten kullanıyorlar) sadece polislerin bütçe kısıtlamaları yüzünden en önemli ve acil vakalarla ilgilenmek zorunda kaldıkları çok küçük kentlerde faaliyette bulunduğunu anlattı... Yani polislerin ölümlere değil, dirilere karşı işlenmiş suçlarla ilgilendikleri yerlerde. Polisler eyaletin batı yarısında en aşağı iki otomobil çalan çete ve arabaları parçalayan dört garaj olduğunu söylüyorlar. Ve bunlar sadece öğrenebildikleri. Sonra katiller, karılarını dövenler, hırsızlar, hız meraklıları ve sarhoşlar da var. En önemlisi uyuşturucu sorunu. Uyuşturucu satılıyor, alınıyor, yetiştiriliyor, insanlar bu uğurda birbirlerini yaralıyor ya da öldürüyorlar. Brandon'a göre Nor-way'deki polis müdürü artık 'koain' kelimesini bile kullanmıyormuş. O uyuşturucudan 'Toz pislik' diye söz ediyormuş. Raporlarında da 'Toz B.' diye yazıyormuş. Onun ne demek istediğini anladım. Bütün o 'acubeler şovu'nu hızlı sürmeye kalktığın zaman parçalanacakmış gibi olan dört yıllık bir Plymouth devriye arabasıyla durdurmaya çalışan küçük bir kent polisiysen, o zaman görevlerin de çabucak önemlerine göre ayrışır. Ölümlerle oynamaktan hoşlanan biri de listenin başında yer almaz.

Ben bütün bunları dikkatle dinledim ve anlatılanları kabul ettim. Ama hepsini değil. "Bazıları gerçek gibi gözüküyor," dedim. "Ama bazıları da sanki işlerine öyle geldiği için öyle davranıyorlarmış gibi geliyor bana. Yani Joubert'in yaptıkları... Bu 'ölülerle oynamaktan' daha da ileri gitmiş. Öyle değil mi? Yoksa yanılıyor muyum?"

Brandon, "Hayır, hiç yanılmıyorsun," diye cevap verdi.

Aslında ikimiz de düşündüklerimizi açık açık söylemek istemiyorduk. Yani bu sapık yedi yıl o kentten bu kente gitmiş, ölümlerle seks yapmıştı. Bence onu engellemek yerel dükkândan makyaj malzemesi çalan genç bir kıza yakalamak ya da Vaftiz Kilisesinin arkasındaki koruda kimin marihu-ana yetiştirdiğini anlamaktan çok daha önemliydi.

Ama onu kimse unutmamıştı. Herkes birbiriyle bilgi değiş tokuşu yapıyordu. Rudolph gibi bir zanlı polisleri türlü nedenlerle endişelendirir.

en önemli neden şudur: Ölümlere böyle şeyler yapacak kadar kaçık olan biri canlılara da aynı şekilde saldıracak kadar sapık olabilir. Tabii Rudolph sadık baltasıyla kafanı ikiye bölmeye karar verdiği zaman pek fazla yaşayamazsın. Polisi o çalman kol ve bacaklar da kaygılandırıyor. O sapık onları neden alıyordu? Onlarla ne yapacaktı? Brandon, Oxford ilçesi şerifinin bürosunda imzasız bir belgenin dolaştığından söz etti. "Belki de Aşık Rudolph aslında Yamyam Hannibal" diye yazıyormuş. Bu hemen

ortadan kaldırılmış. Bunun marazi bir şaka olduğunu düşündükleri için değil. Böyle bir şeyi düşünmemişler. Sadece şerif olayın gazetelere sızmasından korkmuş.

Yerel polis merkezleri zaman ve memur bulabildiklerinde şu ya da bu mezarlıkta pusu kuruyorlardı. Batı Maine'de pek çok mezarlık var. Olay sonunda çözümleninceye kadar bu iş bazıları için hemen hemen bir hobiye dönüştü sanırım. Yeteri kadar zar atarsan, diye düşünüyorlardı. Er geç istediğin sayı gelir... Gerçekten de böyle oldu.

Geçen haftanın başlarında, yani yaklaşık on gün önce Castle İlçesi Şerifi Norris Ridgewick ve yardımcılarında biri arabalarını Homeland Mezarlığının yakınındaki terk edilmiş bir ambarın kapısına park ettiler. Orası, kabristanın kapısına giden ikinci yolun üzerindeydi. Gecenin ikisi olmuştu, artık nöbeti bırakmaya hazırlanıyorlardı. Tam o sırada Şerif Yardımcısı John LaPointe bir motor sesi duydu. Kamyoneti kapının önünde duruncaya kadar göremediler. Çünkü karlı bir geceydi ve yeni gelen de farlarını yakmamıştı. Şerif yardımcısı adamı kamyonetten inip mezarlığın dövme demir kapısını çubukla açmaya çalıştığını gördükleri an onu tutuklamalarını istedi. Ama şerif ona engel oldu.

Brandon bana, "Ridgewick garip görünüşlü bir adam," dedi. "Ama bir zanlıyı yasalara uygun biçimde yakalamanın önemini biliyor. O heyecan anında bile mahkeme salonunda olabilecekleri gözden kaçırmıyor. Bu işi kendisinden önce şerif olan Alan Pangborn'dan öğrenmiş. Yani en iyi bir öğretmenden."

Kamyonet kapıdan girdikten on dakika sonra Ridgewick'le LaPointe de onu izlediler. Onlar da farlarını söndürmüşlerdi. Karda adeta sürünür-cesine gidiyorlardı. Kamyonetin bıraktığı izleri takip ettiler ve sonunda

onun nereye gittiğinden kesinlikle emin oldular. Adam tepenin yamacına açılmış olan kent mahzenine gidiyordu. Hem şerif, hem de yardımcısı Rudolph'u düşünüyor ama açık açık söylemiyorlardı. LaPointe sonradan bunun beyzbolda topu atmaya hazırlanan oyuncuya uğursuzluk getirmek gibi bir şey olacağını söyleyecekti.

Ridgewick yardımcısına devriye arabasını mahzenden geriye, tepenin ön tarafına park etmesini söyledi. Suçlunun kendini asması için ona bol ip sağlamak nityetindeydi. Sonunda Rudolph'un kendini asarak aydan buraya erişecek kadar ipi olduğu anlaşılacaktı. Ridgewick'le LaPointe sonunda harekete geçtiler. Tabancalarını çekmiş, elfenerlerini yakmışlardı. Ray-mond Andrew Joubert'i açılmış bir tabutun içine girerken yakaladılar. Bir elinde baltası vardı, diğerinde de cinsel organı. LaPointe, "İkisiyle de iş görmeye hazırды," dedi.

Joubert'i fenerlerin ışığında ilk kez gördükleri zaman ikisinin de ödü patlamış olmalı. Buna hiç şaşmıyorum. Tabii gecenin ikisinde, mezarlıktaki mahzende onun gibi bir yaratıkla karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu çok kişiden daha iyi anladığımı düşünerek kendime iltifat ediyorum belki de. Her şey bir yana, Joubert'te 'Akromegali' var. Bu hastalık insanın el, ayak ve suratının devamlı büyümesine neden oluyor. Buna pituerin bezinin fazla çalışması yol açıyor. Yaratığın alnının öyle şişkin, dudaklarının da fazla kalın olmasının nedeni bu. Ayrıca Joubert'in anormal denilecek kadar uzun kolları da var. Elleri dizlerinin iki yanında sallanıyor.

Bir yıl önce Castle Rock'da büyük bir yangın oldu. Kentin merkezinin önemli bir bölümü yandı. Şerif son zamanlarda çok ciddi suçlar işlemiş olanları Chamberlain ya da Norway'deki hapishaneye yolluyor. Ama o gece saat üçte Şerif Ridgewick de, Yardımcısı LaPointe da karlı yollardan geçerek böyle bir yolculuğu yapmak istemediler. Onun için Joubert'i son zamanlarda kullandıkları tamir edilmiş kulübeye götürdüler.

Brandon bana, "Saatin geç, yolların da karlı olduğunu *iddia ettiler,*" dedi. "Ama bana bundan başka nedenler de varmış gibi geliyor. Bence şerif ele geçirdiği ödülü başkalarına teslim etmeden önce onu biraz sıkıştırmak istedi. Ama Joubert hiçbir sorun çıkarmadı. Devriye arabasının arka kanepesinde oturuyordu ve bir ağustosböceği kadar gevezeydi." Ta-

les From Crypt"teki öykülerin birinden kaçmışa benziyordu. Hem şerif, hem de yardımcısı Joubert'in o eski Turtles şarkısı"Happy Together"ı söylediğine yemin ettiler."

Ridgeway telsizle iki geçici yardımcının onları karşılamasını istedi. Joubert'in sıkıca kilitlenmesini, yardımcılara çifteler ve bol kahve verilmesini sağladı. Sonra LaPointe'le oradan ayrılarak kamyonet için Homeland mezarlığına döndüler. Ridgewick eldivenlerini giydi ve polislerin bir vakada kullandıkları zaman 'kanıt battaniyesi' dedikleri o yeşil Hefty plastik torbalarından birinin üzerine oturdu. Taşıtı kente getirdiler. Şerif arabayı sürerken bütün pencereleri açmıştı ama söylediğine göre içerisi yine de altı günlük bir elektrik kesintisinden sonra kasap dükkânı gibi kokuyordu.

Ridgeway kamyoneti kentin garajında park lambalarının altına park ettiği zaman taşıtın arkasını ilk kez iyice gördü. İki yandaki büyük kutularda çürüyen birkaç kol duruyordu. Benim gördüğümünden çok daha küçük bir hasır sandıkla hırsızlık için kullanılan aletlerle dolu bir Craftsman araç gereç çantası vardı. Ridgewick hasır sandığı açınca içinde kenevir sicimine geçirilmiş altı penis buldu. Söylediğine göre bunun ne olduğunu hemen anladı. Bir kolyeydi. Joubert sonradan mezarlıklara giderken sık sık bu gerdanlığı taktığını itiraf etti."Son kez de taksaydım, beni yakalayamazdınız," dedi."O bana her zaman şans getirdi. Bol şans." Onu yakalamalarının ne kadar uzun sürdüğünü düşünürsen ona hak verirsin sanırım, Ruth.

Ancak en kötüsü, sürücü yerinin yanındaki koltukta duran sandviçti. İki dilim Wonder ekmeğinin arasından uzanan şeyin bir insan dili olduğu kesindi. Üzerine çocukların çok sevdiği o sarı hardaldan bol bol sürülmüştü.

Brandon,"Ridgewick kusmadan önce kendini kamyonetten dışarı atmayı başarmış," diye açıkladı."İyi de olmuş. Yoksa eyalet polisi kanıtların üzerine kustuğu için onun canına okurdu. Öte yandan *eğerçikarmasay-dı*, ben onun psikolojik nedenlerle işinden alınmasını isterdim."

Joubert'i şafak söktükten hemen sonra Chamberlain'e götürdüler. Ridgewick devriye arabasında arkaya doğru dönerek telin gerisinden Joubert'e haklarını okumaya başladı. (Şerif bunu ikinci ya da üçüncü kez yapıyordu. Ridgewick'in her şey bir yana, düzenli bir adam olduğu belli.) Tam

o sırada Joubert şerifin sözünü keserek,"Babamla anama kötü bir şey yapmış olabilirim, üzgünüm," dedi. O zamana kadar Joubert'in cüzdanındaki belgelerden onun Motton'da yaşadığını öğrenmişlerdi. Chamberlain'in hemen karşısında, nehrin diğer tarafındaki daha çok çiftçilerin yaşadığı bir kasabaydı. Joubert yeni hücrelerine kilitlenir kilitlenmez Ridgewick hem Chamberlain, hem de Hotton polisine adamın söylediklerini haber verdi.

Castle Rock'a dönerlerken LaPointe, Ridgewick'e, Joubert'in evine giden polislerin neler bulacaklarını düşündüğünü sordu. Şerif,"Bilmiyorum," dedi."Ama yanlarına gaz maskelerini almayı hatırladıklarını umarım."

Neler buldukları ve vardıkları sonuçlar, ondan sonraki günlerde gazetelerde yazıldı. Tabii bilgi gitgide artıyordu. Ama eyalet polisi ve Maine başsavcılık bürosu Joubert'in parmaklıkların arkasında geçirdiği ilk gün sona ererken Kingston Yolundaki çiftlikte neler olduğu konusunda etraflı bilgi edindiler. Joubert'in babamla anam dediği insanlar ölmüşlerdi. Aslında kadın onun üvey annesiydi, adamla nikâhsız yaşıyordu. Kadınla adam öleli aylar olmuştu. Ama Joubert o 'kötü şey' sadece günler ya da saatler önce olmuş gibi konuşuyordu. İkisinin de kafaderilerini yüzmüş ve 'babasının' çoğu yerini yemişti.

Evin her tarafına vücut parçaları saçılmıştı. Havanın soğuk olmasına rağmen bazıları çürümüş ve kurtlanmıştı. Bazılarıysa dikkatle tuzlanıp saklanmıştı. Tuzlanan parçalarının çoğu erkek cinsel organlarıydı. Polis bodrum merdiveninin yanındaki rafta elli kadar Bally kavanozu buldu. İçlerinde gözler, dudaklar, parmaklar ve testisler vardı. Joubert ev konserveliğinden iyi anlıyordu. Ayrıca ev çalınmış bir sürü eşyalarla doluydu. Çoğu yazlık kamplardan ve evlerden çalınmıştı. Joubert onlardan,"Benim şöyle-

rim..." diye söz ediyordu. Elektrikli ev aletleri, araçlar, gereçler, bahçe malzemesi ve bir Victoria's Secret butiğini dolduracak kadar iç çamaşırı. Yaratığın onları giymekten hoşlandığı anlaşılıyordu.

Polis hâlâ Joubert'in mezarları soyduğu sırada aldığı vücut parçalarıyla başka yerlerden ele geçirdiklerini birbirinden ayırmaya çalışıyor. Onun son beş yıl içinde on iki kadar insanı öldürdüğüne inanıyorlar. Kamyoneti-

ne aldığı otostop yapan yersiz yurtsuz kimseler. Brandon bu sayının daha da yükselebileceğini söylüyor. Ama adli tıp çalışmaları çok ağır gidiyor. Joubert'in de bu konuda bir yardımı olmuyor. Konuşmak istemediğinden değil, fazla gevezelik ettiği için. Brandon'a göre şimdide dek üç yüzden fazla cinayet işlediğini itiraf etmiş. Bunun içinde George Bush'a karşı düzenlediği suikast de var.

Joubert on beş yaşından beri çeşitli akıl hastanesine girip çıkmış. On besindeyken kuzeniyle cinsel ilişkide bulunduğu için tutuklanmış. Sözü geçen kuzen o sırada iki yaşındaymış. Joubert'in kendisinin de cinsel saldırıya kurban olduğu belli bir şey. Babası, üvey babası ve üvey annesinin ona cinsel tacizde buldukları anlaşılıyor. Eskiden ne derlerdi?"Birlikte oynayan aile parçalanmaz."

Joubert'i kaba cinsel taciz suçuyla Gage Point'e yollamışlar. Orası Hancock ilçesinde yeniyetme gençler için kurulmuş hapisane, durak yeri ve akıl hastanesi gibi bir kurum. Dört yıl sonra iyileştiğini söyleyerek 1973'te onu serbest bırakmışlar. Yani on dokuz yaşındayken. Joubert 1975'in yansını ve 1976'nın çoğunu Augusta'daki İslahevinde geçirmiş. Buna "Joubert'in Hayvanlarla Eğlendiği" dönem neden olmuş. Böyle şeylerle şaka etmemem gerektiğini biliyorum, Ruth. Herhalde korkunç bir insan olduğumu düşünüyorsun. Ama doğrusunu istersen başka ne yapacağımı da bilmiyorum. Bazen işi şakaya vurmazsam ağlayacağımı hissediyorum. Ağlamaya başlarsam da bir daha duramayacağımı sanıyorum. Joubert o günlerde kedileri çöp varillerine kapatıyor, sonra da 'teneke eziciler' diye bilmen iri hava fişekleriyle patlatıp paramparça ediyormuş. İşte böyle şeylerle meşgulmüş o sırada... Ve arada sırada da, herhalde biraz program dışına çıkmak istediğinde, küçük köpekleri ağaçlara çiviliyormuş.

Joubert'i 1979'da altı yaşındaki bir oğlan çocuğun ırzına geçtiği ve gözlerini kör ettiği için Juniper Hill'e yollamışlar. Bu sefer oradan bir daha çıkmamasına karar verilmiş. Ama iş siyasete ve eyaletçe yönetilen kurumlara, özellikle *akıl* hastanelerine geldi mi hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğini söylemek haksızlık olmaz sanırım. Joubert'i 1984'te Juniper Hill'den salıvermişler. Yine 'iyileştigi' karar vermişler. Brandon bu ikinci 'iyileşmenin' modern bilim ve psikiyatrinin mucizelerinden çok, eyaletin akıl hastalıkları bütçesindeki kısıtlamalarla ilgili olduğunu düşünüyor. Ben de öyle. Her neyse, Joubert, Motton'a, üvey annesiyle onun nikâhsız koca-

sının yanma dönmüş. Eyalet de onu unutmuş... Yani Joubert'e bir şoför ehliyeti vermek dışında. Sınava girmiş ve son derece yasal bir ehliyet almış. Bence en hayret edilecek şey de bu. Ve 1984'ün sonlarında ya da 1985'in başlarında yerel mezarlıkları dolaşmak için ondan yararlanmış...

Artık işi başından aşkınmış çocuğun. Kışın bütün Batı Maine'de mozole ve mahzenlere giriyormuş, yazın da mevsimlik kamplara ve evlere. Hoşuna giden her şeyi alıyormuş. Şu "Benim şeylerim" dediklerini. Joubert'in çerçevesi resimlerden çok hoşlandığı anlaşılıyor. Kingston Yolundaki evin tavan arasında dört sandık dolusu çerçevesi fotoğraf buldular. Brandon onları hâlâ saydıklarını söylüyor. Toplamın yedi yüzden fazla olacağını sanıyor.

Joubert, babasıyla anasını öldürmeden önce bu çiftin olanlara ne kadar katkıda bulduklarını söylemek imkânsız. Ama bu işlere iyice karışmışlar sanırım. Çünkü Joubert yaptıklarının hiçbirini saklamamış. Komşulara gelince... onların düşünceleri aynı. "Borçlarını ödüyor, kimseyle fazla konuşmuyorlardı. Olanlar bizi ilgilendirmezdi." Bu iğrenç ama kusursuz bir şey sayılmaz mı? Ne dersin? *Sapıklık Psikiyatrisi Dergisi'yle*, karışık New England Gotiği.

Polis bodrumda daha büyük, başka bir hasır sandık buldu. Brandon bu kanıtlarla ilgili polis fotoğraflarının kopyalarını aldı. Ama onları önce bana göstermekten çekindi. Şey... aslında bu sözler çok hafif kalıyor. Brandon sadece bu noktada bütün erkeklerin dayanmadığı o isteği duydu. Neyi kastettiğimi biliyorsun. John Wayne rolü oynama arzusu."Haydi, küçük hanım, bütün bu ölü kızılderililerin yanlarından geçinceye kadar hep ileriye, çöle bakın. Onları arkada bıraktığımız zaman size söylerim."

Brandon,"Joubert o gece evde olabilirdi," dedi."Bunu kabul etmeye hazırım, etmemem için başım kuma gömmüş lanet olasıca bir devekuşu olmam gerekir. Her şey uyuyor. Ama şu soruma cevap ver: Bu işi neden sürdürüyorsun, Jess? Bunun ne yararı olabilir ki?"

Bu sorulan nasıl yanıtlayacağımı bilemedim, Ruth. Ama bildiğim bir tek şey vardı: Yapabileceğim hiçbir şey durumu olduğundan daha kötü bir hale sokamazdı. O yüzden sert bir kadın rolü oynadım. Brandon da bu küçük hanımın ölü kızılderililere bakmadan posta arabasına binmeyeceğini anladı. İşte böylece o fotoğrafları gördüm. En çok baktığım resmin

köşesinde 'Eyalet Polisi Kanıtı No. 217' yazılıydı. Resme bakmak, birinin bir yolunu bulup videoya aldığı en korkunç kâbusunu seyretmeye benziyordu. Fotoğrafta hasırdan yapılmış dörtköşe bir sandık vardı. Fotoğrafçının içindekilerin resmini çekebilmesi için kapağı açılmıştı. Sandıkta yığınla kemiğe karışmış çılğınca bir mücevher koleksiyonu görülüyordu. Bazı parçalar değerli, bazı parçalarsa gösterişli ama değersizdi. Bir kısmı yazlık evlerden çalınmış, bir kısmıyla küçük kentte soğuk hava deposunda duran cesetlerin donmuş ellerinden alınmıştı.

O fotoğrafa baktım. Bütün polis kanıt fotoğrafları gibi o da çok net ve keskin hatlıydı. Derken birdenbire göldeki eve döndüm. Ansızın oldu bu. Bir tür hatırlama değildi, anlıyor musun? Oradaydım. Karyolaya kelepçelenmişim ve çaresiz durumdaydım. Gölgelemin sırttan yarattığın yüzünden uçarcasına kaymalarını seyrediyordum. Ona, beni korkuttuğunu söylediğimi duyuyordum. Sonra o sandığı almak için eğiliyordu. Hummalı gibi parlayan gözlerini suratımdan hiç ayırmıyordu. O adamın... o şeyin çarpılmış, biçimsiz eliyle uzandığını ve kemiklerle mücevherleri karıştırdığını görüyor, çıkan sesi duyuyordum.

Aklımdan hiç çıkmayan ne biliyor musun? Onun babam olduğunu sanmam. O yarattığın babam olduğunu ve daha önce istediği şeyi yapmak için ölümler diyarından döndüğünü düşündüm o gece. Ona,"Haydi," dedim."Haydi. Ama bana daha sonra kelepçeleri açıp beni serbest bırakacağına söz vermelisin. Bana sadece bunun için yemin et."

Aslında onun kim olduğunu bilseydim, yine aynı şeyi söylerdim sanırım. Sanmak mı? Aynı şeyi söyleyeceğimi biliyorum. Anlıyor musun? Ölü erkeklerle yaptığı şeyi bana da yapmasına izin verirdim. Eğer beni bekleyen ölümden kurtulacağımı vaat etseydi. Kas krampları ve ihtilaçlarla bir köpek gibi ölmeyeceğime söz verseydi. Sadece BENİ KURTARACAĞINA söz verseydi.

Jessie bir an durdu. Hızla,şiddetle nefes alıyordu. Soluk soluğa kalmışgibiymi. Ekrandaki sözlere baktı. O inanılmayacak, ağza alınamayacak itirafa. Bir an onlarısilmek için ani bir istek duydu. Ruth onlarıokuyunca utanacağıiçin değil. Evet, utanacaktı. Ama neden bu değildi. Jessie o sözcüklerle uğraşmakistemiyordu. Onlarısilmezse böyle yapmak zorunda kalacaktı. Kelimeler kendi zorunluluklarınıyaratabiliyorlardı.

Senin kontrolundançıkıncaya kadar böyle birşey yapamıyorlar, diye düşündü. Siyah eldivenli sağelinin işaret parmağınıuzattı. Silme düğmesine dokundu... aslında onu okşadıradeta. Ama sonra elini geriçekti. Yazdıklarıgerçektii,öyle değil mi?

Tutsak olduğu saatlerde sık sık kullandığı boğuk sesle,«Evet,"diye mırıldandı. Ama hiçolmazsaşimdi konuştuğulüye-Eşya da kafasındaki Ruth değildi.İyice raydançıkımadan kendini toparlamayıbaşarmıştı. Belki bu da bir tür gelişme sayılırdı.«Evet, gerçek tabii."

Gerçek ve sadece gerçektir bu. Jessie buna yemin edebilirdi. Kendi de dahil, bazıları gerçeği ne kadar öğrençbulurlarsa bulsunlar, onu silmeyecekti. Herşeyi olduğu gibi bırakacaktı. Belki mektubu göndermekten vazgeçecekti sonunda. (Bunu göndermenin, yıllarca görmediği bir kadına bu kadar acive delilik yüklemenin adil birşey olup olmadığını da bilmiyordu.) Ama gerçekleri silmeyecekti. Bu da cesaretinin son kalıntılaritükenmeden ve gücünün son damlalarını bitmeden mektubu çabucak tamamlaması gerektiği anlamına geliyordu.

Jessie öne doğru eğilerek tekrar yazmaya başladı.

Brandon, "Hatırlaman ve kabul etmen gereken bir şey var, Jessie," dedi. "Kesin bir kanıt yok. Evet, yüzüklerinin kaybolduğunu biliyorum. Ama bu konuda ilk tahminin doğru olabilir. Yani belki de eli uzun biri yüzükleri aldı."

"Ya 217 No.lu Kanıt?" diye sordum. "O hasır sandık?"

Brandon omzunu silkti. Birden durumu kavradım. Şairler bu ani anlayış yeteneklerinden 'Epiphanie'ler diye söz ederler. Brandon hasır sandığın bir rastlantı olması ihtimaline sıkıca sarılıyordu. Bu kolay değildi. Ama geri kalan her şeyi kabul etmekten daha kolaydı. Özellikle Joubert gibi bir canavarın onun tanıdığı ve hoşlandığı birinin hayatına girebileceği gerçeğini kabul etmekten. O gün Brandon Milheron'un yüzünde gördüğüm şey çok basitti. Yiğitle ikinci derecede kanıtı aldırılmayacaktı. Sağlam kanıt olmadığı noktası üzerinde duracaktı. Her şeyin sadece benim hayalimin ürünü olduğu ve karyolaya kelepçelenmiş yatarken gördüğüm özellikle çok canlı bir halüsinasyonu izah edebilmek için Joubert vakasına sıkıca sarıldığım fikrini kafasından atmayacaktı.

Bir şeyin iç yüzünü kavramam olayını bir ikincisi izledi. Burada her

şey daha berraktı. Aynı şeyi ben de yapabilirdim. Yanıldığıma inanabilirdim sonunda... Ama bunu yapmayı başarırısam bütün hayatım mahvolurdu. O sesleri tekrar duymaya başladım. Sadece seninki, Punkin'inki ya da Nora Callighan'inkini değil. Annemin, ablamın, kardeşimin, lisede arkadaşlık ettiğim çocukların, doktorların muayenehanelerinde on dakika kadar konuştuğum kimselerin ve Tanrı biliyor ya daha kim bilir kaç kişinin sesini. Bence çoğu o korkutucu UFO sesleri olacaktı.

Buna dayanamazdım, Ruth. Çünkü gölün kenarındaki o çetin saatlerden sonra iki ay boyunca yıllarca çabalayarak baskı altında tuttuğum pek çok şeyi hatırladım. Galiba bu anıların en önemlisi elime yapılan ilk ameliyatla ikincisi arasında yüzeye çıktı. O sırada hemen hemen devamlı ilaç veriliyordu bana. Anı şuydu: Güneşin tutulduğu günle kardeşim WilPin yıldönümü partisi (hani şu kroket oyunu sırasında bana parmak attığı parti) arasındaki yaklaşık iki yıllık sürede BÜTÜN sesleri hemen hemen sürekli duydum. Belki de WilFin bana parmak atması bir tür gelişigüzel, kaba tedavi yerine geçti. Olabilir sanırım. Atalarımızın yemek pişirmeyi orman yangınlarından geride kalan şeyleri yiyerek keşfettiklerini söylemiyorlar mı? Belki o gün beklenmedik bir tedavi uygulandı. Ama bana buna o parmak atma değil de, böyle yaptığı için yumruğumu WilFin ağzına indirmem neden olmuş gibi geliyor... Bu noktada bunların hiçbiri önemli değil. Asıl önemli olan şu: Balkondaki o günden sonraki iki yılı kafamın içindeki boşluğu bir tür fısıldayan koroyla paylaştım. Söylediğim her söz ve yaptığım her hareket hakkında hüküm veren sürüyle sesle. Bazıları sevecendiler ve beni destekliyorlardı. Ama çoğu korkmuş akılları karışmış insanların sesleriydi. Kimisi Jessie'nin değersiz, aşağılık bir kız olduğunu ve başına gelen her kötü şeyi hak ettiğini düşünüyordu. Jessie'nin her iyi şey için iki misli bedel ödemesi gerektiğini de. Ben iki yıl boyunca bütün bu sesleri duydum, Ruth. Onlar kesildikleri zaman da hepsini unuttum. Yavaş yavaş değil, birdenbire.

Böyle bir şey nasıl oldu? Bunu bilmiyorum, aldırımıyorum da. Değişiklik her şeyin daha kötüleşmesine yol açsaydı, herhalde aldırırdım. Ama öyle olmadı. Her şey ölçülemeyecek kadar iyiye gitti. Güneş tutulmasıyla yıldönümü partisi arasındaki iki yılı bir tür sis içinde geçirdim. Bilinçli kafam paramparçaydı ve bu parçalar aralarında tartışıp duruyorlardı.

Geçen günkü gerçek 'epihani' de şuydu: İyi ve nazik Brandon Milheron'a boyun eğsem hemen başladığım noktaya dönecektim. Şizofreni Bulvarından geçerek Kaçıklar Yoluna doğru gidecektim. Bu kez kaba bir şok terapisi uygulayacak küçük kardeşim de yoktu. Bu sefer bu işi kendim yapmam gerekiyordu. Gerald'ın lanet olasıca kelepeçelerinden de kendim kurtulmak zorunda kaldığım gibi.

Brandon beni süzüyor ve sözlerinin etkisini ölçmeye çalışıyordu. Ama bunu başaramamış olacak ki, aynı sözleri tekrarladı. Yalnız biraz değişik bir biçimde."Şunu unutmalısın, nasıl gözükürse gözüksün yanılıyor olabilirsin. Bence işin içyüzünü şu ya da bu biçimde kesinlikle öğrenemeyeceğin fikrini kabul etmelisin. Sonuçta bunu yapmak zorundasın."

"Hayır, değilim."

Brandon kaşlarını kaldırdı.

"Her şeyi kesinlikle öğrenmem için hâlâ harika bir fırsat var. Sen bana yardım edeceksin, Brandon."

Yine pek de hoş olmayan bir tavırla gülümsemeye başlıyordu. Brandon'un repertuarında böyle bir gülümseme olduğunu bilmediğinden eminim. Şu"Kadınlarla birlikte yaşayamazsınız ama onları vuramazsınız da," diyen gülümseme."Ya? E, bunu nasıl yapacağım?"

"Beni Joubert'i görmeye götürerek," dedim.

Brandon,"Ah, hayır," diye cevap verdi."Bu yapmayacağım... yapamayacağım tek şey, Jessie. Kesinlikle."

Ondan sonraki tartışmayla geçen bir saati anlatarak canını sıkmayacağım, Ruth. Konuşmamız bir yerinde yozlaştı ve,"Sen çıldırmışsın, Jess!""Yaşamımı yönetmekten vazgeç, Brandon!" gibi derin ve entelektüel sözler duyuldu. Onu basınla tehdit etmeyi düşündüm. Bunun Brandon'un boyun eğmesini sağlayacak tek şey olduğundan hemen hemen emindim. Ama sonunda bu silahı kullanmama gerek kalmadı. Bütün yapmam gereken ağlamak oldu. Bunu yazmak bir bakıma kendimi inanılmayacak kadar adi hissetmeme neden oluyor. Ama bir bakıma da olmuyor. Yani bunun da şu belirli folk dansında kızlarla erkekler arasındaki derinlerin başka bir belirtisi olduğunu anlıyorum. Anlayacağın, Brandon ben ağlayınca kadar ciddi olduğuma tam anlamıyla inanmadı.

Bu uzun hikâyeyi biraz olsun kısaltmaya çalışayım. Brandon telefona giderek dört ya da beş yere çabucak telefon etti. Sonra da bana gelerek Joubert'in ertesi gün Cumberland Bölge Mahkemesinde ikinci derecede bazı suçlar yüzünden yargılanacağı haber verdi. Çoğu hırsızlıktı bu suçların. Brandon,"Eğer ciddiysen ve kalın tüllü bir şapkan varsa, seni oraya götürürüm," dedi. Hemen kabul ettim. Brandon'un suratından yaşamının en büyük hatasını yaptığım düşündüğü belliydi ama sözünden de dönmedi.

Jessie yine durakladı. Yeniden başladığı zaman artık ağır ağır yazıyordu. Ekrandan bir günöncesine bakıyordu sanki. O sırada geceki on beşantimlik kar henüz gökyüzünde beyaz, düzgün bir tehditten ibaretti.İlerde yanıp sönen maviişiklarıgördüve Brandon'un mavi Beamer'ı-nın yavaşladığınıduydu.

Duruşmaya geç kaldık. Çünkü 1-295'te, yani kente giden kestirme yolda tır kamyonu devrilmişti. Brandon bir şey söylemedi ama onun mahkemeye yetişmekte çok geç kalacağımızı umduğunu biliyordum. Joubert'in ilçe hapisanesinin azami güvenlik bölümünün en dibindeki hüccesine götürülmüş olması için dua ettiğini de. Ancak mahkeme binasının kapısındaki nöbetçi duruşmanın sürdüğünü ama sona ermek üzere olduğunu söyledi. Brandon girmem için kapıyı açarken bana doğru eğilerek kulağıma,"Tülü indir, Jessie," diye fısıldadı."Ve sakın kaldırayım deme." Dediğini yaptım. Brandon elini belime koyarak beni içeri soktu. Mahkeme salonu...

Jessie duraklayarak pencereden karamaya başlayan gökyüzüne baktı. Gri gözleri irileşmiş,

boşboşbakıyordu.

Ve hatırlıyordu...

38

Mahkeme salonunu, Jessie'ye gençliğindeki tuhafıye mağazalarını hatırlatan uzun kordonlu cam küreler aydınlatıyor. İçeriye uyuklu bir hava hakim. Kışgününün sonunda bir ilkokul sınıfında olduğu gibi. Jessie aradaki açıklıktan ilerlerken ikişeyi hissediyor. Brandon'un hâlâbeli-

niñçizdiği kavisteki eli ve yanaklarını örümcek ağları gibi gıdıklayan tül. Bu iki duygu birbirine karışıyor ve garip bir biçimde Jessie'nin kendini bir gelin gibi hissetmesine neden oluyor.

Yargıcın kürsüsünün önünde iki avukat duruyor. Yargıçöne doğru eğilmiş, onların yukarıya kaldırdıkları suratlarına bakıyor. Üçüde mırıltıyla yaptıkları teknik bir konuşmaya dalmış. Jessie'ye Charles Dickens'ın romanlarını resimleyen Boz'un çizimlerinden biri canlanmış gibi geliyor. Mübaşir solda, Amerikan bayrağının yanında duruyor. Onun yakınında mahkeme stenografı, kendisinin katılmadığı anlaşılacak hukuki görüşmenin sona ermesini bekliyor. Seyircilere ayrılmış yerlerle savaşçılarınkini belirleyen ve salonu ikiye bölen parmaklığın diğer tarafındaki uzun masada sırtında parlak turuncu hapishane tulumu olan, sıksa ve inanılmayacak kadar uzun boylu biri oturuyor. Yanında yine takım elbiseli biri var. Herhalde o da başka bir avukat. Turuncu tulumlu adam adliyelerde kullanılan sarıkâğıtlı bloknotun üzerine eğilmiş, anlaşılacak birşeyler yazıyor.

Jessie milyonlarca kilometre öteden Brandon'un elini beline daha dairsarla bastırıldığını fark ediyor. «Bu kadar yaklaşmak yeterli,» diye mırıldanıyor, Brandon.

Jessie ondan uzaklaşıyor. Brandon yanılıyor, yeterince yakın değil burası. Jessie'nin neler düşündüğünü ya da hissettiği konusunda en ufak bir fikri bile yok. Ama bu da önemli değil. Jessie neler hissettiğini biliyor. Şu ara kafasındaki bütün sesler birleşmiş, bir tek ses halini almışlar. Jessie de bu beklenmedik ittifakın zevkini çıkarıyor. Bildiği: O yaratığa olabildiğince yaklaşmazsam Joubert her zaman yakınımda olacak. Her zaman dolaba saklanacak ya da gece yarısı yatağın altına. Veya pencerenin hemen önünde bekleyecek. O soluk suratını kırıştırarak sırtacak. Ağzının derinliklerindeki altınlarını şıldamasına neden olan o sırtıyla bekleyecek.

Jessie aradaki açıklıktan kaçabilecek salonu bölen parmaklığa doğru gidiyor. Şapkasının incecik tülü yanaklarına endişeli, küçücük parmaklar gibi dokunuyor. Brandon'un mutsuzca yakındığını duyuyor ama bu ses en aşağı işi yılı öteden geliyor. Kürsünün önünde duran avukat mırıldanıyor. O daha yakın ama yine de başka bir kıtada. «... Sayın Yar-

gıç, biz bu konuda eyaletin uzlaşmaya yanaşmadığını düşünüyoruz. Ve belgeye... özellikle Castonguay-Hollis davasına baktığınız takdirde..."

Jessie daha da yaklaşıyor ve bu kez mübaşir başını kaldırıp ona bakıyor. Bir an kuşkuluyor. Ama Jessie tülünü kaldırarak ona gülümseyince gevşiyor, gözlerinin içine bakarak başparmağıyla Joubert'i işaret ediyor ve başını hafifçe sallıyor. Jessie duygularının yoğunluğu ve kavrama yeteneğinin iyice artmış olması yüzünden bu hareketi bir gazetenin manşeti kadar kolaylıkla okuyor. «Kaplandan uzak durun, efendim. Pençelerinin erişebileceği yere yaklaşmayın.» Adam, Brandon'un kadına yettiğini görünce daha da rahatlıyor. Bu genç adam kusursuz veşefkatli bir şövalye işte. Ama mübaşir Brandon'un alçak sesle, «O tülüdür, Jessie,» diye çekiştirdiğini duymuyor. «Kahretsin! Yoksa bunu ben yapacağım!

Jessie tülünü indirmemekle kalmıyor, ondan yana bakmıyor bile. Brandon'un kinin boş bir tehdit olduğunu biliyor. O, bu kutsallaşmış yerde bir mesele çikaramaz. Böyle bir olaya karıştırılmamak için elinden geleni

yapar. Ama Brandon'un tehditleri ciddi de olsa aldırmayacak. Adamdan hoşlanıyor. Gerçekten hoşlanıyor. Ama Jessie'nin bazı şeyleri sadece bir erkek söylediği için yaptığı günler sona ermişartık. Brandon'unıslık gibi bir sesle kendisine birşeyler fısıldadığının hayal meyal farkında. Yargıcın hâlâsavunma avukatıve ilçe savcısıyla görüştüğünün de. Mübaşirin yarıkomaya girdiğinin, yüzünde dalgın ve soğuk bir ifade olduğunun da. Jessie'nin mübaşiri etkisiz hale getiren o tatlıgülümseyişi suratında donmuşgibi. Ama kalbi göğsünde deli gibi çarpıyor. Şimdi parmaklığın hemen iki adımötesinde. İki kısa adım. O zaman Joubert'in yaptığışeyle ilgili tahmininde yanılmışolduğunu anlıyor. O yaratık yazı yazmıyor, resim yapıyor. Resimde dikleşmişpenisi bir beyzbol sopasıbüyüklüğünde olan bir adam var. Adam başınıeğmiş, kendi kendine 'fellatio' uyguluyor. Jessie resmi gayet iyi seçebiliyor. Ama ressamın hâlâsadece solgun yanağının bir kısmınıve oraya düşmüşolan donuk saçtutamlarınıgörebiliyor.

Brandon onu kolundan yakalayıarak, «Jessie, bunu yapamazsın...» diye başlıyor.

Ama kadın arkasına bakmadan kolunu onun elinden kurtarıyor. Artık bütün dikkatini Joubert'e vermiş. Adamın duyabileceği bir fısıltıyla, «Hey,» diyor. «Hey, sen!»

Hiçbirşey olmuyor. Hiçolmazsaşimdilik. Jessie'ye bütün bunlar gerçek değilmişgibi geliyor. Bütün bunlarıyapan o olabilir mi? Sanki kimse onun farkında değil. Hiçkimse.

"Hey! Hayvan!" Jessie'nin sesi daha yüksekşimdi, öfkeli. Ama yine de bir fısıltihemen hemen. «Hişşt! Hişşşt! Sana söylüyorum!"

Şimdi yargıçkaşlarınııçatarak başınıkaldırıyor. Demek ki, Jessie birilerine sesini duyurabiliyor. Brandon çaresizce inliyor ve bir eliyle Jessie'nin omzunu kavırıyor. Brandon onu aradaki açıklıktan hızla geri çekmeye kalkışırsa Jessie onun elinden kurtulmak için sertçe uzaklaşmaya hazır. O arada elbisesinin üst kısmı yırtılsa bile. Belki Brandon da bunu biliyor. Çünkü Jessie'yi sadece savunma masasının hemen gerisindeki bir banka oturtuyor. (Bütün sıralar boş. Çünkü teknik bakımdan kapalıduruşma.) Aynı anda Raymond Andrew Joubert dönüyor. Sonunda.

Kalınışş dudaklı ağzı, bıçak gibi burnu ve çikik alnıyla küçük gezegenlere benzeyen suratında hiç merak yok. Bütününüyle ifadesiz yüzü... Ama o surat bu! Jessie onu hemen tanıyor ve hissettiği o güçlüduygu tam anlamıyla dehşet sayılmaz. Jessie en çok rahatladığını hissediyor.

Sonra birdenbire Joubert'in suratı değişiyor. Dar yanakları sanki isilik olmuşgibi renkleniyor, o kırmızı çerçeve gözlerinde Jessie'nin daha önce gördüğü o iğrenç pırıltı beliriyor. Bu gözler kadına dikiliyorlar şimdi. Kashwakamak Gölünün kenarındaki evde olduğu gibi. Joubert, Jessie'ye iyileşmesi imkânsız bir delinin vevde karışık ilgisiyle bakıyor. Jessie duraklıyor, adamın gözlerindeki kendisini tanıdığını belirten ve gitgide artan o kötü ifade onu ipnotize ediyor.

Yargıç başka evrenden sert sert, «Bay Milheron?» diye soruyor. «Bay Milheron burada ne yaptığınızı bana söyler misiniz? Bu kadının kim olduğunu da?"

Raymond Andrew Joubert kaybolmuşartık. Şimdi orada oturan uzay kovboyu, aşk hayaleti. Yaratığın kapkalin dudakları yine kırılarak açılıyor ve dişleri ortaya çıkıyor. Vahşi bir hayvanın çok işe yarayan

keli, çirkin dişleri. Jessie altını ısıltısını görüyor. Bir mağaranın dibindeki vahşi hayvanların gözlerine benziyor... Ve ağır ağır kâbus canlanarak kımıldamaya başlıyor. Kâbus yavaş yavaş o acayip, uzun turuncu kollarını kaldırıyor.

"Bay Milheron, sizin ve davetsiz misafirinizin hemen kürsüye yaklaşmanızı istiyorum!"

Bu kamçı gibi saklayan ses, mübaşiri uyarıyor. Adam o sersemlikten hemen kurtuluyor. Stenograf etrafına

bakmıyor. Jessie, Brandon'un kolunu tuttuğunu sanıyor. Belki de onun yargıcın emrine uymasınasağlamak için. Ama Jessie kesinlikle emin değil. Zaten bunun önemi de yok. Çünkü yerinden kımlıdayamıyor. Sanki onu beline kadar çimentoya gömmüşler. Tabii yine güneş tutulması. Tam ve son güneş tutulması. Bunca yıl sonra yıldızlar yine gündüz vakti şıldamaya başlıyorlar. Jessie'nin kafasının içinde pırıldıyorlar.

Orada oturuyor ve turuncu tulumlu sırttan yaratığın biçimsiz kollarını kaldırmasını seyrediyor. Joubert'in kırmızı çerçevesi, bulanık gözleri hâlâ onunkileri hapsediyor. Yaratık kollarını, uzun elleriyle kulakları arasında otuz santim kalıncaya kadar kaldırıyor. Yaptığı taklit korkunç bir biçimde etkileyici. Turuncu tulumlu şey önce uzun parmaklı, yassı ellerini çeviriyor... sonra öne arkaya sallıyor. Sanki bileklerini bağlayan şeyleri bir o, bir de şapkasının tülünü açmış olan kadın görebiliyor... Jessie bu taklit yüzünden karyolanın direklerini görür gibi oluyor. Yaratığın sırttan yayılan ağzından çıkan ses bunun kaynağı olan fazla gelişmiş, kaba surata hiç uymuyor. Bu tiz, mız mızca bir ses. Deli bir çocuğun sesi.

Raymond Andrew Joubert o titreşim, çocuksu sesle, «Senin bir kimse olduğunu sanmıyorum,» diyor. Bu ses fazla istil edilmiş mahkeme salonunun ağır havasını parlak bir bıçak gibi yarıyor. «Sen sadece ayışıklarından oluşmuşsun!»

Sonra o şey gülmeye başlıyor. İğrençlerini sadece ikisinin görebildiği kelepçelerin içinde öne arkaya oynatarak gülüyor... gülüyor... gülüyor.

39

Jessie sigaralarına uzanırken pakete çarpınca hepsi yerlere saçıldı. Tekrar klavye ve ekrana döndü. Sigaraları yerden almaya kalkmadı.

Çıldırmağa başladığını hissettim, Ruth. Bunun olduğunu gerçekten hissettim. Sonra içimde bir ses duydum. Bu Punkin'in sesiydi sanırım. Bana kelepçelerden nasıl kurtulabileceğimi gösteren ve İyi-Eş işe karışmaya kalkıştığı zaman beni teşvik eden Punkin. İyi-Eş ve onun üzüntülü, sahte mantığı! Punkin, Tanrı ondan razı olsun!

Punkin bana, *onu böyle sevindireyim deme, Jessie,* diye bağırdı. *Sen gerekeni yapmadan Brandon'un seni sürükleyerek götürmesine izin verme!*

Brandon da bunu yapmaya çalışıyordu. İki eliyle omuzlarımı kavramış beni çekiştiriyordu. Sanki halat oyunundaki ipmişim gibi. Yargıç ise tokmağıyla kürsüsüne vuruyor ve mübaşir de bize doğru koşuyordu. Önemli olabilecek bir şey yapmak için sadece bir saniyem olduğunu biliyordum. Son bir saniyem. Her şeyi değiştirecek, bana hiçbir güneş tutulmasının sonsuza dek sürmeyeceğini gösterecek bir şeyler yapmalıydım. Bu nedenle...

Jessie bu nedenle öne doğru eğildi ve yaratığın suratına tükürdü.

40

Şimdi masanın önündeki koltuğunda geriye yaslandı ve ellerini gözlerine bastırarak ağlamaya başladı. Hemen hemen on dakika ağladı. Boşevde gürültülü gürültülü çıkıyor ve bütün vücudu sarsılıyordu. Sonra tekrar yazmaya başladı. Sık sık duruyor ve yaşları koluyla silerek gözlerindeki bulanıklıktan kurtulmaya çalışıyordu.

... bu nedenle öne doğru eğildim ve suratına tukurdum. Ama bu öyle az bir tükürük değildi. Şöyle bolca tükürükle şap diye tukurdum suratına. O bunu fark bile etmedi sanırım. Ama bu da önemli değil. Ben bunu onua için yapmıyordum ki, öyle değil mi?

Bu ayrıcalık yüzünden bir ceza ödemem gerekiyor. Brandon para cezasının oldukça yüklü olacağını samyor. Ama o sadece bir tekdirle yakasını kurtardı. Bu benim için ödemek zorunda kalacağım para cezalarından çok daha önemli. Çünkü onu ben zorladım. Sanki kolunu arkaya büktüm ve sık adımlarla yürüterek mahkeme salonuna zorla soktum.

İşte bu kadar. Hikâyenin sonu bu. Bu mektubu gerçekten postaya vereceğime inanıyorum, Ruth. Ondan sonra da önümüzdeki iki haftayı senin cevabını düşünerek endişeyle geçireceğim. Yıllar, yıllar önce sana kötü davrandım. Aslında suç tam anlamıyla bende değildi ama ben yine de özür dilemek istiyorum. Ancak son günlerde başkalarının bizi ne kadar sık ve ne kadar çok etkilediklerini öğrendim. Bu, kontrolümüz ve kendimize güvenmemizle gururlandığımız zamanlarda bile böyle. Ve sana başka bir şeyi daha söylemek istiyorum. Bu benim gerçekten inanmaya başladığım bir şey. Ben iyileşeceğim. Bugün ya da yarın veya gelecek hafta değil. Ama sonunda iyileşeceğim. Hiç olmazsa biz ölümlülere izin verildiği kadar iyi olacağım. Bunu bilmek güzel bir şey. Yaşamının hâlâ bir seçenek olduğunu ve bazen bunun insana hoş geldiğini bilmek. Hatta bazen insanda zafer duygusu uyandırdığını anlamak.

Seni seviyorum, sevgili Ruth. Sen ve sert konuşmaların geçen ekimde hayatımın kurtulmasında önemli bir rol oynadı. Tabii senin bundan haberin yoktu. Seni pek çok seviyorum.

Eski arkadaşın, Jessie.

PS. Lütfen bana yaz. Daha da iyisi, telefon et... Lütfen?

J.

Jessie on dakika sonra mektubunu ön antredeki masaya bıraktı. Mektup, dikkâtle kapatıp yapıştırdığı sarı bir zarftaydı (Kâğıt destesi çok kalın olduğu için normal iş mektubu zarfına sığmamıştı.) Ruth'un adresini Carol Rittenhouse'dan almıştı. Daha doğrusu Carol onabir adres vermişti. Jessie bunu zarfın üstüne dikkatle, aralıklı harflerle yazmıştı. Sol eliyle ancak bu kadarını başarabiliyordu. Mektubun yanına yine aralık harflerle yazılmış bir pusulayı koydu.

313

"Meggie, lütfen bu zarfı postaya ver. Aşağıya seslenip senden onu atmamanı istersem lütfen, 'Evet,' de... Ama zarfı yine de postaya ver."

Jessie oturma odasındaki pencereye gitti. Yukarı çıkmadan önce orada bir süre durup koya baktı. Hava kararmaya başlıyordu. Uzun bir süreden beri ilk kez bu basit gerçek kalbini dehşetle doldurmadı. Jessie boşeve, «Ah, bana vız gelir," dedi. «Geceyi getirin bakalım." Sonra döndü ve merdivenden ağır ağır ikinci kata çıktı.

Megan Landis bir saat kadar sonra alışverişten döndü ve ön antredeki masada duran mektubu gördü. Jessie o sırada yukarıdaki misafir yatak odasında uyuyordu. Üzerine kuş tüyü dolu iki yorganı çekmişti... Artık o odaya yerleşmişti. Jessie rüya görüyordu. Aylardan beri ilk kez rüyaları hiçde kötü değildi. Dudakları pek hafif bir gülümsemeyle bükülmüştü. Ağzışimdi bir kedininkini andırıyordu. Soğuk bir şubat rüzgârı saçakların altından eser ve bacada inlerken Jessie yorganların altında daha da büzüldü... Ama yüzündeki o hafif, bilgiççe gülümseme kaybolmadı.

16 Kasım 1991 Bangor, Maine.

SON